

АНДЖЕЙ САПКОВСКИ КРЪВТА НА ЕЛФИТЕ

Част 3 от „Вещерът“

Превод от полски: Васил Велчев, 2009

chitanka.info

*Elaine blath, Feainnewedd
Dearme aen a'caelme tedd
Eigean evelienn deireadh
Que'n esse, va en esseath
Feainnewedd, Elaine blath!*

„Цветче“
, приспивна
песен и
популярна
детска
броеница

ПЪРВА ГЛАВА

*Истина ви казвам, ще дойде векът на Меча и Бравата, векът на Вълчата виелица. Ще дойде времето на Белия студ и Бялата светлина, време на безумие и време на презрение, *Tedd Deireadh*, Времето на Края. Светът ще загине, обхванат от студ, и ще се възроди заедно с новото слънце. Ще се възроди от Старата кръв, от *Hen Ichaer*, от засятото зърно. Зърно, което няма да покълне, а ще избухне в пламъци.*

*Ess 'tuath esse! Така да бъде! Вглеждайте се в знаменията. А какви ще бъдат знаменията, истина ви казвам: най-напред ще потече по земята кръвта на *Aen Seidhe*, Кръвта на елфите...*

*„Aen Ithlinnespeath“,
пророчество на Ithlinne
Aegli aep Aevenien*

Градът гореше.

От тесните улички, водещи към рова, към първата тераса, лъхаше дим и жар, пламъците поглъщаха разположените нагъсто сламени покриви на къщите, облизваха стените на замъка. От запад, откъм портата на пристанището, нарастваше шумът от писъци, отгласи от ожесточено сражение, глухи, разтърсващи зидовете удари на таран.

Неочаквано нападателите ги обградиха, след като пробиха барикадата, отбранявана от малцина войници, граждани, въоръжени с алебарди, и стрелци с арбалети. Конете с черни покривала прелитаха над преградите като призраци, ярко проблясващи мечове сееха смърт сред бягащите защитници.

Цири почувства как седящият зад нея на седлото рицар рязко пришпорва коня си. Чу вика му.

— Дръж се! — крещеше той. — Дръж се!

Други рицари в цветовете на Цинтра ги изпревариха и със скорост се врязаха в нилфгардците. Цири видя това само за миг, с крайчеца на окото си — безумният водовъртеж от синьо-златисти и черни наметала сред къntenето на стомана, ударите на мечовете в щитовете, цвиленето на конете...

Вик. Не вик. Крясък.

— Дръж се!

Страх. Всяко разтърсване, всяко рязко движение, всеки скок на коня дърпа болезнено ръцете, вкопчени в ремъците. Краката, болезнено присвити, не намират опора, очите сълзят от дима. Обгърналата я ръка я мачка, души я, до болка притиска ребрата ѝ. Воят около нея се усилва — такъв вой, какъвто никога досега не е чувала. Какво трябва да правят с човек, че да крещи така?

Страх. Обезсилващ, парализиращ, потискащ страх.

Отново звътене на желязо, хриптене на коне. Къщите наоколо танцуват, бълващите огън прозорци внезапно се озовават там, където преди миг е имало кална уличка, застлана с трупове, затрупана с изоставения багаж на бегълците. Рицарят зад раменете ѝ изведнъж е разтърсен от странна, хриплива кашлица. Върху нейните вкопчени в ремъците ръце бликва кръв. Вик. Свистене на стрела.

Падане, удар, болезнен сблъсък с доспехите. Съвсем близо удрят копита, над главата ѝ се мярка конски търбух и раздърпан подпръг, още един конски търбух, развяващо се черно покривало. Стонове, подобни на онези, които издава дървар, докато сече дърво. Но ударите не са по дърва, а на желязо по желязо. Вик, сподавен и приглушен, точно до нея нещо голямо и черно пада с плясък в калта, пръска кръв. Облеченото в броня стъпало потрепва, мята се, огромната шпора рие земята.

Дърпане. Някаква сила я повдига нагоре, поставя я отпред на седлото. „Дръж се!“ Отново разтърсващ, безумен галоп. Ръцете и краката отчаяно търсят опора. Конят се вдига на задните си крака. „Дръж се!“ Няма опора. Няма... Няма... Има само кръв. Конят пада. Тя не може да отскочи, не може да се измъкне, да се изтръгне от прегръдката на облечените в ризница ръце. Не може да избяга от кръвта, лееща се върху главата ѝ, върху шията ѝ.

Разтърсване, мляскане на калта, рязък удар от земята, изумителна неподвижност след дивата езда. Пронизващо хриптене и пицтене на коня, опитващ се да се вдигне на краката си. Удари на подкови, надкопитни кости и копита. Черни наметала и покривала. Вик.

На улицата има огън, бучаща червена огнена стена. На фона ѝ се вижда ездач — огромен, сякаш извисяващ се над пламтящите покриви. Обгърнатият с черно покривало кон танцува, тръска глава, цвили.

Ездачът я гледа. Цири вижда блясъка на очите му в процепите на големия шлем, украсен с крилете на хищна птица. Вижда отблясъка на пожара върху широкото острие на меча, който онзи стиска в отпуснатата си надолу ръка.

Ездачът я гледа. Цири не може да се помръдне. Пречат ѝ безсилните ръце на убития, прегърнали я през кръста. Задържа я нещо тежко и мокро от кръвта, което лежи върху бедрото ѝ и я притиска към земята.

И я обездвижва страхът. Чудовищен, сковаващ вътрешностите ѝ страх, заради когото Цири вече не чува стоновете на ранения кон, рева на пожара, писъците на гинещите хора и биенето на барабаните. Единственото, което го има, което трябва да вземе под внимание, което има значение, е страхът. Страхът, приел формата на черен рицар с украсен с пера шлем, застинал на фона на червената стена от бушуващ огън.

Ездачът пришпорва коня си, крилата на хищната птица на шлема му изплющяват, птицата полита. Понася се към беззащитната, парализирана от страх жертва. Птицата — а може би рицарят — крещи, вие; страшно, зловещо, триумфално. Черният кон, черните доспехи, черният развяващ се плащ, а зад тях — само огън, море от огън.

Страх.

Птицата вресци. Крилете ѝ плющят, перата бият по лицето.

Страх.

„Помощ! Защо никой не ми помага? Аз съм сама, малка съм, беззащитна съм, не мога да се помръдна, дори не мога да се обадя — гърлото ми се е свило.

Защо никой не ми се притичва на помощ?

Страх ме е!“

Очите пламтят в процепите на крилатия шлем. Черното наметало закрива всичко...

— Цири!

Тя се събуди схваната и обляна в пот, а собственият ѝ вик — викът, който я беше пробудил — все още трептеше, вибрираше някъде вътре в нея, в гърдите ѝ, изгаряше сухото ѝ гърло. Боляха я ръцете, вкопчени в чула, болеше я гърбът...

— Цири, успокой се!

Наоколо беше нощ, тъмна и ветровита, монотонно и мелодично шумяща с короните на боровете, проскърцаваща със стелбата. Вече нямаше пожар и викове, имаше я само тази шумоляща приспивна песен. Наблизо танцуваше светлият и топъл лагерен огън, пламъците хвърляха отблясъци върху скобите на хамута, обагряха в червено ръкохватката и обкова на меча, облегат на лежащото на земята седло. Нямаше друг огън и друго желязо. Ръката, която докосваше бузата ѝ, миришеше на кожа и пепел. Не на кръв.

— Гералт...

— Това беше само сън. Лош сън.

Цири се разтрепери, сви ръце и крака.

Сън. Само сън.

Огънят вече е успял да поутихне, брезовите клонки са станали червени и прозрачни и от време на време изпращават, като изстрелват сноп син пламък. Пламъкът осветява белите коси и острия профил на мъж, който я завива с чула и кожуха.

— Гералт, аз...

— Тук съм. Спи, Цири. Трябва да си починеш. Все още ни чака дълъг път.

„Чувам музика — помисли си тя изведнъж. — В този шум... има музика. Свирене на лютня. И гласове.“ *Принцеса от Цинтра... Дете на предопределението... Дете на Старата кръв, кръвта на елфите. Гералт от Ривия, Белия вълк и неговото предопределение.* Не, това е легенда. Измислица на поет. Убили са я на улицата в града, когато се опитваше да избяга...

„Дръж се... Дръж...“

— Гералт?

— Какво, Цири?

— Какво ми направи той? Какво се случи тогава? Какво... ми направи той?

— Кой?

— Рицарят... Черният рицар с пера на шлема. Нищо не помня. Той крещеше... и ме гледаше. Не помня какво се случи. Само, че се страхувах. До смърт се страхувах...

Мъжът се наведе, пламъците на огъня се отразяваха в очите му. Тези очи бяха странни. Много странни. Някога Цири се боеше от тези очи, не обичаше да гледа в тях. Но това беше отдавна. Много отдавна.

— Нищо не помня — прошепна тя, търсейки ръката му, твърда и груба като необработено дърво. — Черният рицар...

— Това е било сън. Спи спокойно. Няма да се повтори.

Цири вече беше слушала подобни уверения, отдавна. Бяха ѝ ги повтаряли многократно, много, много пъти я бяха успокоявали, когато се събуждаше посред нощ от собствения си вик. Но сега беше различно. Сега тя вярваше. Защото сега това ѝ го казваше Гералт от Ривия, Белия вълк. Вещерът. Този, който беше нейното предопределение. За когото тя беше предопределена. Вещерът Гералт, който я беше открил сред войната, смъртта и отчаянието, който я беше взел със себе си и бе обещал вече никога да не се разделят.

Тя заспа, без да пуска дланта му.

* * *

Бардът приключи песента. Наведе леко глава, изсвири отново с лютнята основния мотив на баладата, меко, тихо, с един тон по-високо от акомпаниацията му ученик.

Никой не се обади. Освен стихващата музика се чуваше само шумоленето на листата и проскърцването на клоните на огромния дъб. А после изведнъж провлечено заблея козата, завързана с въже за спряна до старото дърво каруца. Тогава, сякаш по сигнал, един от насядалите в кръг слушатели се изправи. Отхвърли зад раменете си сиво-синьото си наметало със златни кантове и се поклони официално и учтиво.

— Благодарим ти, маестро Лютиче — изрече той звучно, макар и тихо. — Позволи на мен, Радклиф от Оксенфурт, магистър по

Магически тайни, от името на всички тук присъстващи, да изкажа нашата благодарност и признателност за твоето голямо майсторство и твоя талант.

Магьосникът обходи с поглед тълпата от над сто души — събрали се в полукръг около дъба, застанали встрани или насядали по каруците. Слушателите кимаха, шепнеха си. Някои започнаха да ръкопляскат, други поздравиха певица с вдигане на ръцете. Трогнати жени подсмърчаха и бършеха очите си с каквото могат в зависимост от статуса си в обществото, професията си и материалното си състояние: селянките — с долната част на ръката или с опакото на дланта, жените на търговците — с ленени кърпички, елфките и дворянките — с батиста, а трите дъщери на комеса^[1] Вилиберт — който заради представлението на знаменития трубадур заедно с цялата си свита беше прекъснал лова със соколи — подсмърчаха шумно и затрогващо в изящни вълнени шалчета с цвѳета на изгнила зеленина.

— Няма да е преувеличено да се каже, маестро Лютиче — продължи магьосникът, — че ни развълнува до дъното на душите ни, че ни накара да се замислим и докосна сърцата ни. Позволи ми да изразя нашата благодарност и уважение.

Трубадурът се изправи и се поклони, като „измете“ коленете си с перото от чапла, закрепено за чудатата му шапка. Ученикът спря да свири, показва зъбите си и също се поклони, но маестро Лютичето го погледна страшно и го смъмри полугласно. Момчето наведе глава и отново задрънка тихо на лютнята.

Тълпата се оживи. Търговците с караваните, след като си поговориха шепнешком, изтъркаляха пред дъба солидна бѳчва с бира. Магьосникът Радклиф се увлече в тих разговор с комеса Вилиберт. Дъщерите на комеса спряха да подсмърчат и се вторачиха в Лютичето с обожание. Бардът не забеляза това, изцяло погълнат от раздаването на усмивки, намигането и демонстрирането на блясъка на зъбите си пред група мълчаливи и надменни странстващи елфи, и особено на една от елфките — тъмнокоса красавица с огромни очи и с хермелинова дамска шапчица. Лютичето имаше конкуренти: притежателката на огромните очи и прелестната шапчица не беше останала незабелязана и за неговите слушатели — рицари, студенти и бабаити. Елфката, явно доволна от вниманието, скубеше дантелените маншети на блузката си и трепкаше с ресници, но приятелите ѳ елфи я

бяха заобиколили от всички страни и не скриваха своята неприязън към ухажорите.

Поляната пред дъба Блеобхерис, място на чести събрания, където пътешествениците можеха да отдъхнат и да си побъбрят, се славеше с толерантност и откритост. Грижештите се за вековното дърво друиди бяха нарекли поляната „Място на дружбата“ и охотно посрещаха тук всякакви гости. Но даже при такива необикновени събития като токущо приключилото изпълнение на световноизвестния трубадур пътниците стояха, разделени на изолирани една от друга групи. Елфите стояха при другите елфи, джуджетата занаятчии се групираха със своите въоръжени до зъби побратими, наети като охрана на търговските кервани, и търпяха до себе си само по-височки гноми миньори и фермери полуръстове.

Всички нехора се държаха резервирано с хората, които от своя страна им отговаряха по същия начин. И сред тях изобщо не се наблюдаваше единство. Дворянството се отнасяше с презрение към търговците и продавачите, а войниците и наемниците страняха от пастирите с техните вонящи кожуси. Малкото на брой магьосници и техните последователи се бяха изолирали напълно и с основание смятаха всички наоколо за нагли грубияни. Фонът се състоеше от плътна тълпа от навъсени и мълчаливи селяни. Те приличаха на гора с вдигнатите над главите си гребла, вили и сърпове. Игнорираха всичко и всички.

Както обикновено, изключение бяха децата. След като представлението на барда свърши и вече не им забраняваха да вдигат шум, дечурлигата с диви крясъци се втурнаха към гората, за да се отдадат там с въодушевление на игра, чиито правила бяха непонятни за онези, които вече се бяха простили с щастливите години на детството. Малките човечета, елфчета, джудженца, полуръстчета, гномчета, полуелфчета, четвъртелфчета и още едно мъниче със загадъчен произход, не познаваха и не признаваха расовото и социалното разделение. Засега.

— Наистина! — извика един от намиращите се на поляната рицари, слаб и висок като върлина, облечен с червено-черен кафтан, украсен с три крачеши лъва. — Добре го каза господин магьосникът! Красиви бяха баладите, честна дума, маестро Лютиче! Ако някой ден имате път край Лисорог, където е замъкът на моя сеньор, отбийте се,

не се колебайте нито за миг. Ще ви нагостим като княз, като самия крал Визимир! Кълна се в меча си, слушал съм много менестрели, но не могат да се сравняват с вас, маестро. Приемете от нас, благородните и посветени в рицарство, уважението ни и почитта ни към вашето изкуство!

Безпогрешно усетил подходящия момент, трубадурът намигна на ученика си. Момчето остави лютнята и вдигна от земята кутийката, служеща за събиране на по-измерим израз на признание от страна на слушателите. Поколеба се, обходи с поглед тълпата, после остави кутийката и вдигна оставеното отстрани доста солидно на големина ведро. Маестро Лютичето с благосклонна усмивка одобри съобразителността на юношата.

— Маестро! — възкликна снажна жена, седнала на натоварена с изделия от раkitени пръчки каруца с надпис: „Вера Льовенхаупт и синове“. Синовете ѝ не се виждаха никъде, вероятно бяха заети с пилеене на натрупаното от майка им състояние. — Маестро Лютиче, нали така? Оставяте ни в неведение? Нали това не е краят на баладата ви? Изпейте ни какво е станало по-нататък!

— Песните и баладите — поклони се Лютичето — никога не свършват, госпожо, защото поезията е вечна и безсмъртна, не знае нито начало, нито край...

— Но какво се е случило по-нататък? — не се предаваше търговката, като щедро и звънко посипваше монети във ведрото, поднесено ѝ от ученика. — Кажете ни поне това, ако не ви се пее повече. Във вашите песни не се споменават никакви имена, но всички знаем, че възпятият от вас вещер е не друг, а знаменитият Гералт от Ривия, а магьосницата, в която той се влюбил безумно, е прочутата Йенефер. Що се отнася до Детето на изненадата, обещано и предопределено за вещера, то тя е Цирила, клетата принцеса от разрушената от нашествениците Цинтра. Не е ли така?

Лютичето се усмихваше надменно и загадъчно.

— Пея за универсални проблеми, щедра благодетелко — заяви той. — За емоции, които могат да засегнат всеки. Не за конкретни личности.

— Да бе! — извика някой от тълпата. — Всеки знае, че песните са за вещера Гералт.

— Да, да! — запискаха в хор дъщерите на комес Вилиберт, размахвайки мокрите от сълзи шалчета. — Попейте ни още, маестро Лютиче! Какво е станало по-нататък? Намерили ли са се най-накрая вещерът и магьосницата Йенефер? И обичали ли са се? Били ли са щастливи? Искаме да знаем! Маестро, маестро!

— Ей, там! — извика гърлено главатарят на групата джуджета, тръскайки могъщата си, стигаща до кръста му червеникава брада. — Глупости са това — принцеси, магьосници, предопределение, любов и подобни празни приказки. Всичко това, с извинение към господин поета, са измишльотини, тоест поетична измислица, за да се хареса на публиката и да я трогне. Но военните дела, клането и грабежите в Цинтра и битките при Марнадал и Соден — тези неща прекрасно ги изпяхте, Лютиче! Да, не ми се свиди да дам някоя сребърна монета за такава песен, радваща сърцето на войника! И си личеше, че не лъжете ни най-малко, това го казвам аз, Шелдън Скагс, а аз мога да различа лъжата от истината, защото бях при Соден, стоях срещу нилфгардските нашественици с брадва в ръка...

— Аз, Донимир от Троа — извика слабият рицар с трите лъва на кафтана си, — участвах и в двете битки за Соден, но не ви видях там, господин джудже!

— Явно защото сте наглеждали обоза! — отсече джуджето. — А аз бях в първите редици, там, където беше напечено!

— Внимавай какво говориш, брадатко! — почервения Донимир от Троа, придърпвайки натежалия от меча рицарски колан. — И с кого!

— Ти внимавай! — Джуджето плесна с длан закачената за колана брадва, обърна се към другарите си и се озъби: — Видяхте ли го? Смотан рицар. Че и с герб! С три лъва на щита! Двата серат, третият ръмжи!

— Мир, мир! — предотврати скандала с остър, властен глас сивокос друид. — Не бива, господа! Не и тук, под клоните на Блеобхерис, по-стар от всички спорове и свади на света! И не в присъствие на поета Лютичето, чиито балади трябва да ни учат на любов, а не на кавги!

— Точно така! — подкрепи друида нисък, пълен монах с лъщящо от потта лице. — Гледате, а не виждате, слушате, но не чувате. Няма божия любов във вас, като празни бъчви сте...

— Като стана въпрос за бъчви, изнесете още една, господа! — изписка дългонос гном от каруца, украсена с надписа: „Железни изделия. Изработка и продажба“. — На поета Лютичето сигурно гърлото му е пресъхнало, а и ние няма да е зле малко да се развеселим!

— Наистина сте като празни бъчви, казвам ви! — надвика гнома монахът, който нямаше намерение да се остави да го объркат и да прекъснат проповедта му. — Нищо не сте разбрали от баладите на господин Лютичето, нищо не сте научили. Не сте разбрали, че в баладите се говори за съдбата на човечеството, за това, че сме само играчки в ръцете на боговете, а нашите родни страни са игрални полета за тях. В баладите за предопределението се говори за предопределението на всички нас, а легендата за вещера Гералт и принцеса Цирила, макар и изобразена на фона на онази реална, позната ни война, е плод на въображението на поета, метафора, чрез която ние...

— Глупости говориш, свети човече! — извика от височината на каруцата си Вера Льовенхаупт. — Каква легенда? Какъв плод на въображението? Та аз познавам Гералт от Ривия, виждала съм го със собствените си очи във Визима, където развали магията на дъщерята на крал Фолтест. По-късно го срещнах и на Търговския път, където по молба на Гилдията беше убил свиреп грифон, който нападаше керваните, и с тази си постъпка спаси живота на много добри хора. Не, това не е легенда и не е приказка. Истина, самата истина ни изпя тук маестро Лютичето!

— Потвърждавам! — обади се стройна жена-воин с черни коси, опънати назад и сплетени в дебела плитка. — Аз, Райла от Лирия, също познавам Гералт Белия вълк, прочутия унищожител на чудовища. Виждала съм също и неведнъж магьосницата Йенефер, когато съм била в Аедирн, в град Венгерберг, където тя има жилище. Но изобщо не съм знаела, че тези двамата се обичат.

— Но това трябва да е истина — обади се изведнъж с мелодичен глас красивата елфка с хермелиновата шапчица. — Толкова красива балада за любовта не може да е измислица.

— Не може да е измислица! — подкрепиха елфката дъщерите на комеса Вилиберт и като по команда изтриха очите си с шалчетата. — В никакъв случай!

— Милостиви магьоснико! — обърна се към Радклиф Вера Льовенхаупт. — Обичали ли са се те, или не? Вие със сигурност знаете какво се е случило наистина с тях, с вещера и онази Йенефер. Повдигнете завесата пред тази тайна.

— Щом песента казва, че са се обичали — усмихна се магьосникът, — значи така е било и такава любов живее векове. Такава е силата на поезията.

— Говори се — обади се внезапно комесът Вилиберт, — че Йенефер от Венгерберг е загинала при Соденския хълм. Няколко магьоснички са намерили смъртта си там...

— Това не е вярно — каза Донимир от Троа. — На паметника го няма нейното име. Това е моят край, бил съм неведнъж на Хълма и съм чел имената, изсечени в камъка. Там са загинали три магьоснички: Трис Мериголд, Лита Неейд с прякор Корала. Хм... Забравил съм третото име...

Рицарят погледна към Радклиф, но магьосникът само се усмихваше и не изрече нито дума.

— Разправят — обади се неочаквано Шелдън Скагс, — че този вещер, Гералт, дете е бил влюбен в онази Йенефер, вече гние в земята. Чух, че са му видели сметката някъде в Заречие^[2]. Убивал, убивал чудовища и накрая си намерил майстора. Така е, хора, който меч вади, от меч умира. Всеки попада един ден на някой по-добър и гушва букета.

— Не вярвам. — Стройната жена-воин сви бледите си устни, изплю се гневно на земята и с хрущене скръсти на гърдите си облечените в ризница ръце. — Не вярвам, че Гералт от Ривия може да попадне на по-добър от себе си. Виждала съм как владее меча. Наистина е нечовешки бърз...

— Добре казано — вметна магьосникът Радклиф. — Нечовешки. Вещерите са мутанти, така че скоростта на реакциите им...

— Не разбирам за какво говорите, господин магик. — Жената-воин сви устни още по-неприятно. — Думите ви са твърде научни. Знам едно: нито един майстор на меча, от онези, за които знам, не може да се сравни с Гералт от Ривия, Белия вълк. Затова и не вярвам, че са го убили в бой, както твърди господин джуджето.

— На всеки майстор на меча му се разтреперват гащите, когато врагът е многоброен — каза поучително Шелдън Скагс. — Така казват

елфите.

— Елфите не са свикнали да се изразяват толкова просташки — изрече студено висок, светлокос представител на Стария народ.

— Не, не! — запищяха иззад зелените шалчета дъщерите на комеса Вилиберт. — Вещерът Гералт не може да е загинал! Вещерът е намерил предопределената за него Цири, а после и магьосницата Йенефер и тримата живели дълго и щастливо. Нали, маестро Лютиче?

— Това беше балада, млади дами — прозина се жадуващият бира гном, производителят на железни изделия. — Та кой търси истина в баладите? Истината е едно нещо, а поезията — съвсем друго. Да вземем дори тази... Как се казваше? Цири? Прословутото Дете на изненадата. Нея господин поетът съвсем си я изсмуква — от пръстите. Та аз съм бил неведнъж в Цинтра и знам, че тамошният крал и кралица бяха бездетни, нямаха нито син, нито дъщеря...

— Това е лъжа! — извика червенокос мъж с кафтан от тюленова кожа, чието чело беше препасано с карирана кърпа. — Кралица Каланте, Лъвицата от Цинтра, имаше дъщеря Павеа. Тя и съпругът ѝ загинаха по време на морска буря, водната бездна ги погълна, и двамата.

— Сами виждате, че не лъжа! — призоваха всички за свидетели Железните изделия. — Княгинята на Цинтра не се е казвала Цири, а Павеа!

— Цирила, наричана Цири, беше точно дъщерята на потъналата Павеа — възрази червенокосият. — Внучката на Каланте. И не беше княгиня, а принцеса на Цинтра. Точно тя беше онова предопределено за вещера Дете на изненадата — кралицата обещала да му я даде още преди тя да се роди, както се твърди в песента на маестро Лютичето. Но вещерът не е могъл да я намери и да я вземе — ето тук господин поетът се размина с истината.

— Размина, и още как — намеси се в разговора жилест юноша, който, ако се съди по облеклото му, можеше да е калфа, готвещ се да вземе изпит за майстор. — Вещерът се е разминал с предопределението си. Цирила е загинала при обсадата на Цинтра. Преди да се хвърли от кулата, кралица Каланте собственооръчно убила принцесата, за да не попадне тя жива в ръцете на нилфгардците.

— Не е станало така, изобщо не е станало така — възрази червенокосият. — Принцесата са я убили по време на клането, когато

се опитвала да избяга от града.

— Така или иначе — извикаха Железните изделия, — вещерът не е намерил своята Цирила! Поетът излъга!

— Но излъга красиво — каза елфката с шапчицата, притискайки се до високия елф.

— Става въпрос не за поезия, а за факти! — възкликна калфата. — Аз твърдя, че принцесата е загинала от ръката на баба си. Всеки, който е бил в Цинтра, може да потвърди това!

— А аз твърдя, че е убита на улиците на града, по време на бягството й — заяви червеносият. — Знам това, макар и да не съм от Цинтра. Бях в отряд от Скелиге, който помагаше на Цинтра по време на войната. Кралят на Цинтра, Ейст Туирсеах, както всички знаят, е родом от островите Скелиге, а отрядът се водеше от чичо му. Бих се заедно с отряда в Марнадал и в Цинтра, а после, след поражението, и при Соден...

— Още един ветеран — изръмжа Шелдън Скагс към събралите се около него джуджета. — Само герои и воини. Хей, хора, сред вас има ли поне един, който да не е воювал в Марнадал или при Соден?

— Шегата ти не е уместна, Скагс — изрече с упрек високия елф, прегръщайки красавицата с шапчицата по такъв начин, че разсея всички надежди на останалите ухажори. — Нали не си въобразяваш, че само ти си се бил при Соден? Аз например също съм участвал в тази битка.

— Интересно, на чия страна? — прошепна комесът Вилиберт на Радклиф, достатъчно високо, за да го чуят останалите. Елфът не обърна внимание на думите му.

— Както всички знаят — продължи той, без дори да погледне към комеса и магьосника, — във втората битка на полето при Соден участваха повече от сто хиляди души и поне трийсет хиляди бяха убити или осакатени. И трябва да благодарим на господин Лютичето, че в една от своите балади увековечи тази прочута, но и ужасна битка. И в думите, и в мелодията на тази песен чух не възхвала, а предупреждение. Повтарям — похвала и безсмъртна слава на господин поета за баладата, която може да ни позволи да избегнем в бъдеще трагедията, каквато беше тази жестока и ненужна война.

— Наистина — каза комесът Вилиберт, гледайки предизвикателно към елфа. — Интересни неща сте намерили в

баладата, милостиви господине. Ненужна война, казвате? Искате да избегнем подобни трагедии в бъдеще? Трябва ли да разбираме, че ако Нилфгард ни удари отново, бихте ни посъветвали да капитулираме? Да приемем спокойно нилфгардското иго?

— Животът е безценен дар и трябва да се съхранява — изрече студено елфът. — Нищо не може да оправдае клането и кръвопролитията, каквито бяха двете битки за Соден — и загубената, и спечелената. И двете ви струваха на вас, хората, хиляди животи. Изгубихте невъобразимия си потенциал...

— Елфически дрънканици! — избухна Шелдън Скагс. — Глупости на търкалета! Това беше цената, която трябваше да се плати, за да живеят останалите мирно и достойно, вместо да позволят да бъдат оковани във вериги от Нилфгард, да бъдат ослепени, да бъдат пратени в мини за сярата и в солни рудници. Тези, които паднаха със смъртта на герои и благодарение на Лютичето вечно ще живеят в нашата памет, ни научиха как да защитаваме собствените си домове. Пейте баладите си, Лютиче, пейте ги за всички! Няма да е напразно, ще си вземем поука, ще видите! Защото, ако не днес, то утре Нилфгард ще се нахвърли върху нас отново, помнете ми думите! Сега си лижат раните и отдъхват, но приближава денят, в който отново ще видим черните им наметала и перата на шлемовете им!

— Какво искат от нас? — извика Вера Льовенхаупт. — Защо са се захванали с нас? Защо не ни оставят на мира, не ни дадат да живеем и работим? Какво искат тези нилфгардци?

— Кръвта ни! — изрева комесът Вилиберт.

— И земята ни! — извика някой от тълпата селяни.

— И жените ни! — поде Шелдън Скагс, страховито опулвайки очи.

Няколко души се засмяха, но тихо и крадешком. Защото макар и предположението да беше много забавно — та кой друг освен джуджетата можеше да пожелае изключително непривлекателните самки джуджета? — подигравките и шегите по темата изобщо не бяха безопасни, особено в присъствието на ниските, набити и брадати типове, чиито брадви и мечове имаха неприятния навик да се измъкват мигновено от коланите. А джуджетата по неясни причини свято вярваха, че целият свят само гледа да докопа техните жени и дъщери, и бяха невероятно докачливи на тази тема.

— Това трябваше да се случи все някога — обади се изведнъж сивокосият друид. — Не можеше да не стане. Забравихме, че не живеем сами на този свят, че не сме пъпът на този свят. Като глупави, мързеливи, преяли караси в тинесто езеро, не вярвахме в съществуването на щуките. Допуснахме светът ни да стане тинест като това езеро, да се превърне в тресавище, да го обземе апатия. Огледайте се наоколо — навсякъде престъпност и грях, алчност, гонене на печалби, скандали, раздори, упадък на нравите, липса на уважение към всякакви ценности. Вместо да живеем така, както изисква природата, сме започнали да унищожаваме същата тази природа. И какво имаме? Въздухът е отровен от смрадта на дим, реките и ручейте са замърсени от кланиците и табакханите, горите се секат безогледно... Даже върху живата кора на свещения Блеобхерис, вижте само, там, над главата на поета, е издялана с ножче отвратителна дума. При това е написана с грешка — не стига, че този, който я е написал, е вандал, но освен това е и невежа, не умее да пише. Но защо да се учудваме? Това няма как да не свърши зле...

— Да, да! — поде дебелият монах. — Вразумете се, грешници, докато не е станало късно, защото гневът и възмездието на боговете ви очакват! Спомнете си предсказанието на Итлина, пророческите й думи за наказанието на боговете, което ще се стовари върху племето, отровено от престъпления! Спомнете си: „Ще дойде Време на презрение, листата на дървото ще окапят, ще бъде попарена пъпката, ще изгние плодът и ще се вгорчи зърното, а долините на реките вместо с вода ще се покрият с лед. И ще дойде Белият студ, а след него — Бялата светлина, и светът ще загине сред вилицата.“ Това казва пророчицата Итлина! А преди това да се случи, ще има знамения и ще се случат нещастия, защото знайте — Нилфгард е възмездието божие! Той е бич, с който Безсмъртните ви удрят, вас, грешниците, за да...

— О, я си затваряйте устата, свети човече! — извика Шелдън Скагс, удрайки в земята с тежкия си ботуш. Повдига ми се от вашите суеверия и дрънканици! Ще ми се обърнат червата...

— По-внимателно, Шелдън! — прекъсна го с усмивка високият елф. — Не се надсмивай над чуждата религия. Това нито е добре, нито е учтиво, нито е... безопасно.

— Над нищо не съм се надсмивал — възрази джуджето. — Не се съмнявам в съществуването на божествата, но се възмуствам, когато

някой ги набърква в земните дела и баламосва всички с предсказанията на някаква побъркана елфка. Нилфгардците били оръдие на боговете? Глупости! Хора, спомнете си времената на Дезмод, Радовид, Самбук, времената на Абрад Стария Дъб! Не ги помните, защото живеете кратко като майска мушица едnodневка, но аз си спомням и ще припомня и на вас какво се случи тук, по тези земи, веднага след като слязохте от лодките си на брега в устието на Яруга и в делтата на Понтар. От четири акостирали кораба се получиха три кралства, а после по-силните поглъщаха по-слабите и по този начин растяха, укрепваха властта си. Завоюваха останалите, поглъщаха ги и кралствата растяха, ставаха все по-големи и по-силни. А сега това същото прави Нилфгард, защото е силна и сплотена страна, дисциплинирана и единна. И ако вие не се сплотите по същия начин, Нилфгард ще ви погълне като щука — карас, както се изрази този мъдър друид!

— Нека само да опитат! — Донимир от Троя изпъчи своите украсени с три лъва гърди и издрънча с меч в ножницата. — Разбихме ги на пух и прах при Соден, можем да го направим пак!

— Много сте самонадеяни! — промърмори Шелдън Скагс. — Явно сте забравили, че преди да се стигне до втората битка при Соден, Нилфгард премина през земите ви като железен ваяк, а труповете на такива смелчаги като вас обсипаха полята от Марнадал до Заречие. И нилфгардците бяха спрени не от такива като вас, кресливи младоци, а от обединените сили на Темерия, Редания, Аедирн и Каедвен. Съгласието и единството — ето какво ги спря!

— Не само това! — изрече звънко, но много студено Радклиф. — Не само това, господин Скагс.

Джуджето се изкашля гръмко, смръкна, пристъпи на място, после леко се поклони на магьосника и каза:

— Никой не намалява заслугите на събратята ви. Позор за този, който не признава геройството на магьосниците от Соденския хълм, защото те устояха, проливайки кръвта си за общото дело, и по този начин изиграха решаваща роля за победата. Лютичето не е забравил за тях в своята балада, ние също няма да забравим. Но забележете, че тези магьосници, които се обединиха и стояха рамо до рамо на Хълма, признаха водачеството на Вилгефорц от Рогевеен, както и ние, войните от Четирите кралства, признахме командването на Визимир Редански.

Жалко само, че съгласието ни и солидарността ни продължиха едва до края на войната. Защото после, когато дойде мирът, отново се разделихме. Визимир и Фолтест се задушават взаимно с такси и мита, Демавенд от Аедирн се е хванал за гушата с Хенселт заради Селерна Мархия, а Лига от Хенфорс и Тисениджи от Ковир това изобщо не ги интересува. А дочувам, че и сред магьосниците го няма предишното съгласие. Сред вас няма сплотеност, дисциплинираност, единство. А в Нилфгард има!

— Нилфгард се управлява от император Емхир вар Емрейс, тиранин и самодържец, принуждаващ всички към покорство чрез камшик, бесило и брадва! — извика комесът Вилиберт. — Какво ни предлагате, господин джудже? В какво да се сплотим? В подобна тирания? И кой ще бъде крал, кое кралство според вас трябва да подчини останалите? В чии ръце бихте искали да видите скиптъра и бича?

— А мен какво ме интересува? — сви рамене Скагс. — Това си е ваша, човешка работа. Впрочем, когото и да изберете за крал, със сигурност няма да е джудже.

— Нито елф, нито дори полуелф — добави високият представител на Стария народ, който продължаваше да прегръща красавицата с шапката. — Дори и четвъртелфите ги смятате за нещо по-низше...

— Там ви е болката — засмя се Вилиберт. — Същия рог надувате като Нилфгард, защото Нилфгард също крещи за равенство, обещава ви да се върне стария ред, след като ни победи и ни прогони от тази земя. За такова единство, за такова равенство ли мечтаете, за това ли говорите, това ли проповядвате? Защото Нилфгард ще ви плати със злато! И нищо чудно, че толкова се обичате с тях, та нали те са елфическа раса, тези ваши нилфгардци...

— Глупости — отвърна студено елфът. — Дърдорите глупости, господин рицар. Явно расизмът ви заслепява. Нилфгардците са хора — също като вас.

— Безочлива лъжа! Те са потомци на Черните Сийдхе, всеки го знае! В жилите им тече елфическа кръв. Кръвта на елфите!

— А във вашите жили каква кръв тече? — усмихна се подигравателно елфът. — Смесваме кръвта си от поколения, от векове, ние и вие, и много добре ни се удава, не знам дали за щастие или за

нещастие. Започнахте да осъждате смесените връзки едва от четвърт век, впрочем с жалък успех. Покажете ми сега някой човек без примесите на Seidhe Ichaer, кръвта на Стария народ.

Вилиберт забележимо почервения. Вера Льовенхаупт също се зачерви. Магьосникът Радклиф наведе глава и се изкашля. И което беше много интересно, красивата елфка с хермелиновата шапчица също се изчерви.

— Всички сме деца на Майката Земя — разнесе се в тишината гласът на сивокосия друид. — Деца сме на Майката Природа. И макар че не я уважаваме, макар че понякога ѝ причиняваме огорчения и болка, макар че ѝ разбиваме сърцето, тя ни обича, обича всички нас. Помнете това вие, събралите се на Мястото на дружбата. И нека да не се препираме за това кой от нас е бил тук пръв, защото пръв на брега е бил изхвърлен Желъда, а от Желъда е израснал Великият Блеобхерис, най-старият дъб. Когато стоим под клоните на Блеобхерис, сред вековните му корени, не бива да забравяме за нашите собствени, братски корени, за земята, от която тези корени израстват. Да помним думите на песента на поета Лютичето...

— Точно така! — извика Вера Льовенхаупт. — А къде е той?

— Омете се — констатира Шелдън Скагс, гледайки към празното място под дъба. — Взе парите и офейка, без да се сбогува. Наистина като елф!

— Като джудже! — пропищя Железните изделия.

— Като човек — поправи го високият елф, а красавицата с шапката облегна глава на рамото му.

* * *

— Хей, свирецо — каза Мадам Лантиери, като влезе в стаята, без да чука и разпространи около себе си миризмата на зюмбюл, пот, бира и бекон. — Имаш гост. Хайде излизайте, почтени госпожици.

Лютичето приглади косата си и се надигна в огромното резбовано кресло. Двете седнали на коленете му девойки бързичко скочиха на земята, прикриха прелестите си, облякоха широките си ризи. „Свенливостта на проститутките — помисли си поетът, — ето едно добро заглавие за балада.“ Изправи се, закопча колана си, облече

салтамарката си и каза, поглеждайки към застаналия на прага благородник:

— Наистина знаете как да ме намерите навсякъде, макар и рядко да избирате подходящия за целта момент. За ваше щастие още не бях решил коя от тези две красавици предпочитам. А при твоите цени, Лантиери, не мога да си позволя и двете.

Мадам Лантиери се усмихна снизходително и плесна с длани. Двете момичета — белокожа, луничава островитянка и чернокоса полуелфка — побързаха да напуснат стаята.

Застаналият на прага мъж свали наметалото си и го връчи на Мадам заедно с малка, но издута кесия.

— Простете, маестро — каза той, като се приближи и седна на масата. — Знам, че ви безпокоя ненавреме. Но вие изчезнахте толкова внезапно изпод дъба... Не успях да ви догоня по пътя, както възнамерявах да направя, и не можах да намеря веднага следите ви в градчето. Повярвайте, няма да ви отнема много време...

— Всички така казвате и винаги се оказва, че това е лъжа — прекъсна го бардът. — Остави ни сами, Лантиери, и гледай да не ни пречат. Слушам ви, господине.

Мъжът го погледна изпитателно. Имаше тъмни и влажни, сякаш сълзящи очи, остър нос и неприятни тънки устни.

— Незабавно пристъпвам към същността — заяви той, след като изчака Мадам да затвори вратата. — Интересуват ме баладите ви, маестро. По-скоро някои личности, за които пеете. Вълнуват ме истинските съдби на героите на вашите балади. Та нали, ако не се лъжа, именно истинските съдби на действителни личности са ви вдъхновили за красивите произведения, които изслушах под дъба? Имам предвид... малката Цирила от Цинтра. Внучката на кралица Каланте.

Лютичето погледна към тавана и забарабани с пръсти по масата.

— Милостиви господине — каза той тихо, — странни неща ви интересуват. И питате за странни неща. Нещо ми се струва, че не сте този, за когото ви взех.

— А за кого ме взехте, мога ли да узная?

— Не знам дали можете. Зависи дали ще ми предадете поздравите от нашите общи познати. Трябваше да го направите още в самото начало, но май забравихте.

— Изобщо не съм забравил. — Мъжът бръкна в пазвата на кадифения си светлокафяв кафтан и измъкна от там втора кесия, още по-голяма от онази, която беше връчил на сводницата, и също толкова издута и дрънчаща при съприкосновението си с масата. — Ние просто нямаме общи познати, Лютиче. Но дали тази кесия не може да компенсира този недостатък?

— И какво смятате да купите с тази малка кесия — наду устни трубадурът. — Целия бордей на Мадам Лантиери и обкръжаващата го земя?

— Да речем, че искам да подпомогна изкуството. И един артист. За да мога да си поговоря с артиста за неговото творчество.

— Толкова много ли обичате изкуството, драги господине? Толкова сте нетърпелив да говорите с артист, че бързате да му набутате пари още преди да му се представите, като по този начин нарушавате елементарните норми за учтивост?

— В началото на разговора ни — непознатият примижа леко с тъмните си очи — моето инкогнито не ви пречеше.

— Но сега започна да ми пречи.

— Не се срамувам от името си — изрече мъжът с лека усмивка върху тънките си устни. — Казвам се Риенс. Вие не ме познавате, маестро Лютиче, и в това няма нищо чудно. Вие сте твърде известен и прочут, за да можете да познавате всичките си поклонници. А на всеки почитател на вашия талант му се струва, че ви познава, че ви познава толкова добре, че може да си позволи известна фамилиарност. Това важи включително и за мен. Разбирам колко погрешно е това мнение и моля за извинение.

— Извинен сте.

— Мога ли да смятам, че ще сте така любезен да отговорите на няколко въпро...

— Не, не можете — прекъсна го надуто поетът. — А сега аз ви моля да ме извините, но аз не обичам да обсъждам темите на моите произведения, за това какво ме е вдъхновило, за персонажите — както за измислените, така и за реалните. Защото такива обсъждания лишават творбите от поетичния им пласт и ги карат да изглеждат тривиални...

— Нима?

— Абсолютно. Представете си, че изпълня балада за палава мелничарка и обявя, че всъщност става въпрос за Звирка, съпругата на мелничаря Пискож^[3], и допълня, че Звирка може да бъде оправяна спокойно в четвъртък, защото точно в четвъртъците мелничарят ходи на панаира. Това вече нямаше да е поезия, а сводничество или обикновена клевета.

— Разбирам, разбирам — каза бързо Риенс. — Но като че ли примерът не е подходящ. Та нали мен не ме интересуват нечии грехове или грешки? Вие няма да наклеветите никого, като отговорите на въпросите ми. Нужна ми е само една дребна информация: какво се е случило в действителност с Цирила, принцесата на Цинтра? Мнозина твърдят, че Цирила е загинала по време на превземането на града и даже че са свидетели на това събитие. Но според вашата балада излиза, че детето е оцеляло. Наистина ме интересува — това плод на вашето въображение ли е, или действителен факт? Истина или лъжа?

— Вашият интерес страшно ме радва — усмихна се широко Лютичето. — Може да ми се смеете, господин... кой там бяхте, но именно това целях, когато измислях баладата. Искях да развълнувам слушателите и да възбудя любопитството им.

— Истина или лъжа? — повтори студено Риенс.

— Ако разкрия това, ще унищожа целия ефект от работата си. Извинявайте, приятелю. Вие използвахте цялото време, което можех да ви отделя. Че там двете ми вдъхновения чакат, в неведение коя от тях ще избира.

Риенс мълча дълго и явно изобщо не възнамеряваше да си тръгва. Гледаше поета с неприязнен, влажен поглед, а Лютичето усещаше нарастващо безпокойство. Отдолу, от общата зала, се чуваше весела глъчка, от време на време се открояваше женски смях. Лютичето извърна глава, сякаш за да демонстрира презрително превъзходство, но в действителност просто преценяваше разстоянието до ъгъла на стаята и до гоблена, на който беше изобразена нимфа, поливаща гърдите си с вода от кана.

— Лютиче — обади се най-накрая Риенс, пъхайки ръка в джоба на светлокафявия кафтан, — отговори на въпроса ми, много те моля. Трябва да знам отговора. Това е страшно важно за мен. И повярвай ми, и за теб също, защото, ако ми отговориш доброволно, то...

— То какво?

Тънките устни на Риенс се свиха в отвратителна гримаса.

— Няма да ми се наложи да те принудя насила да говориш.

— Слушай, мерзавцо! — Лютичето се изправи и лицето му придоби застрашително изражение. — Не понасям грубости и насилие. Но сега ще позвъня на Мадам Лантиери, а тя ще повика някой си Грузил, който тук изпълнява почетните и отговорни задължения на бияч. Той е истински артист в своята професия. Така ще ти скрита задника, че ще прелетиш над покривите на това градче; ще прелетиш толкова красиво, че малобройните по това време минувачи ще те вземат за Пегас.

Риенс направи късо движение и нещо в дланта му проблесна.

— Сигурен ли си, че ще успееш да й звъннеш? — попита той.

Лютичето нямаше намерение да проверява дали ще успее. Не смяташе и да чака. Веднага щом кинжалът се озова в дланта на Риенс, той моментално скочи към ъгъла на стаята, мушна се зад гоблена с нимфата, отвори с ритник тайната врата и стремително се понесе надолу по витата стълба, плъзгайки се ловко по полираните перила. Риенс се хвърли след него, но поетът знаеше какво да прави — познаваше тайния изход като собствените си джобове, беше го използвал неведнъж, за да избяга от кредиторите си, от ревниви мъже и от желаещи да се разправят с него конкуренти, на които е откраднал някоя рима или мелодия. Знаеше, че на третия завой има въртяща се врата, след която има стълбище, водещо до избата. Беше сигурен, че преследвачът му, както и мнозина преди него, няма да успее да се спре, ще продължи нататък, ще стъпи върху капака на помийния люк и ще падне в свинарника. Беше сигурен, че пребилият се, омазан в лайна и газен от прасетата преследвач ще се откаже от гонитбата.

Лютичето грешеше — както ставаше винаги, когато беше сигурен в нещо. Зад гърба му изведнъж проблесна нещо синкаво и поетът усети, че крайниците му изтръпват и се вцепеняват. Не можа да се спре при въртящата се врата, краката вече не му се подчиняваха. Изкрещя и падна надолу по стълбите, като се удари в стената на коридорчето. Капакът на помийния люк се отвори под него със сух трясък и трубадурът полетя надолу, сред тъмнина и смрад. Преди да се удари в твърдия под и да изгуби съзнание, той си спомни как Мадам Лантиери му спомена, че свинарникът се ремонтира.

* * *

Доиде на себе си от болката в извитите и здраво завързани за лакътните стави ръце. Искаше да извика, но не можеше — имаше чувството, че устата му е пълна с глина. Стоеше на колене върху глинения под на свинарника, а скърцащото въже теглеше ръцете му нагоре. Опита се да се изправи, за да облекчи болката в ръцете, но краката му също бяха завързани. Давейки се и задъхвайки се, все пак успя да се изправи, в което му помогна и теглещото го безмилостно нагоре въже.

Риенс стоеше пред него, а злите му влажни очи блестяха в светлината на кандилото, което държеше застанал отстрани почти двуметров небръснат бабаит. Втори бабаит, навярно не по-нисък, стоеше зад гърба му. Именно този вторият, който страшно вонеше, дърпаше въжето, завързано за лакътните стави на поета и праметнато през греда в тавана.

Краката на Лютичето се откъснаха от пода. Поетът измуча през нос — на нищо друго не беше способен.

— Достатъчно — обади се Риенс почти веднага, но на Лютичето му се стори, че са минали векове. Докосна земята, но не можа да падне на колене въпреки желанието си — въжето продължаваше да го държи изпънат като струна.

Риенс се приближи. Върху лицето му нямаше дори следа от емоции, сълзящите очи изобщо не бяха променили изражението си. Когато заговори, гласът му беше спокоен, тих, леко отегчен.

— Ти, жалък стихоплетец. Измет. Боклук. Надуто нищожество. Искаше да избягаш от мен? Досега никой не е успял да ми избяга. Не довършихме разговора си, смешнико, овча главо. Попитах те нещо при доста изгодни условия. Сега ще отговориш на въпросите ми, но при значително по-неприятни обстоятелства. Ще отговориш, нали?

Лютичето закима с готовност. Едва сега Риенс се усмихна. И направи знак. Бардът нададе отчаян вик, усещайки как въжето се опъва и ставите на извитите му отзад ръце започват да хрущят.

— Не можеш да говориш — констатира Риенс, без да спира да се усмихва. — Боли, нали? Знаеш ли, сега те измъчвам изключително за

мое собствено удоволствие — много обичам да гледам как някой изпитва болка. Вдигни го още малко!

Лютичето едва не се задави с писъка си.

— Достатъчно! — нареди най-накрая Риенс, приближи се до поета и го хвана за яката. — Чуй ме, петленце! Сега ще сваля заклинанието, за да можеш да говориш. Но ако се опиташ да извисиш очарователния си глас над необходимата сила, ще съжаляваш.

Направи жест с дланта си, докосна с пръстена си бузата на поета и Лютичето отново започна да чувства долната си челюст, езика и небцето.

— А сега — продължи тихо Риенс — ще ти задам няколко въпроса, а ти ще отговориш сериозно, бързо и изчерпателно. И ако дори и за миг се забавиш или заекнеш, ако ми дадеш и най-малък повод да се усъмня в искреността ти, то... Погледни надолу.

Лютичето се подчини. С ужас видя, че кокалчетата на пръстите му са завързани за въже, другият край на което бе завързан за ведро, пълно с гасена вар.

— Ако наредя да те вдигнат по-нагоре — усмихна се свирепо Риенс, — а заедно с теб и ведрото, едва ли ще можеш отново да командваш ръцете си. Във всеки случай се съмнявам, че ще можеш да свириш на лютня. Наистина се съмнявам. Затова мисля, че ще говориш. Прав ли съм?

Лютичето не потвърди, защото от страх не можеше нито да помръдне глава, нито да издаде някакъв звук. Но Риенс, изглежда, не очакваше потвърждение.

— Аз, разбира се — продължи той, — веднага ще узная дали говориш истината, моментално ще разгада всяко увъртане, няма да ти позволя да ме заблудиш с поетични фокуси или мъглява ерудиция. За мен това е дреболия, както беше дреболия да те парализирам на стълбите. Така че те съветвам да внимаваш във всяка дума, мизернико. Е, да не губим време, да започваме. Както знаеш, интересува ме героинята на една от твоите красиви балади, внучката на кралица Каланте от Цинтра. Принцеса Цирила, наричана гальовно Цири. Според разказите на очевидци тя е загинала преди две години по време на превземането на града. Обаче в баладата ти живописно и вълнуващо описваш срещата ѝ с онзи удивителен, почти легендарен тип, онзи... вещер Гералт или Гералд. Като оставим настрана поетичните глупости

за предопределението и неизбежността на съдбата, от баладата следва, че детето се е измъкнало невредимо от битката за Цинтра. Това истина ли е?

— Не знам... — простена Лютичето. — Богове, аз съм само поет! Чух това-онова, а останалото...

— Да?

— Останалото си го измислих. Напаснах го! Нищо не знам! — заяви бардът, виждайки, че Риенс дава знак на вонящия бабаит и усещайки, че въжетото здравата се опъва. — Не лъжа!

— Така е — кимна Риенс. — Не лъжеш пряко, бих усетил. Но извърташ. Ти не измисляш балади току-така, без причина. А и този вещер нали го познаваш. Неведнъж са те виждали в неговата компания. Е, говори, Лютиче, ако са ти скъпи ставите ти. Разкажи всичко, което знаеш.

— Тази Цири — въздъхна поетът — е била предопределена за вещера. Така нареченото Дете на изненадата. Сигурно сте чували, това е известна история. Родителите ѝ са обещали да я дадат на вещера...

— Родителите са обещали да дадат детето си на този побъркан мутант? На този наемен убиец? Лъжеш, стихоплетецо. Такива приказки можеш да ги пееш на мацките, тук не вървят.

— Така е било, кълна се в душата на майка си — изхлипа Лютичето. — Знам го от сигурен източник... Вещерът...

— Говори за момичето. Вещерът засега не ме интересува.

— Не знам нищо за момичето! Знам само, че вещерът беше тръгнал за нея в Цинтра, когато започна войната. Тогава се срещнахме с него. Той чу от мен за клането, за смъртта на Каланте... Разпитваше ме за това дете, за внучката на кралицата... Но нали аз знаех, че всички в Цинтра са загинали, от последния бастион не е останала жива душа...

— Говори. По-малко метафори. Повече факти!

— Когато вещерът узна за падането на Цинтра и за клането, се отказа да ходи там. И двамата избягахме на север. Разделихме се в Хенгфорс, от тогава не сме се виждали... А докато пътувахме, той говореше от време на време за тази... Цири, или както там беше... и за предопределението... И аз взех, че съчиних балада. Повече нищо не знам, кълна се!

Риенс го погледна изпод вежди.

— А къде е сега този вещер? — попита. — Този наемен убиец на чудовища, поетичен касапин, обичащ да дрънка за предопределението?

— Нали казах, че за последно го видях...

— Знам какво каза — прекъсна го Риенс. — Слушам те внимателно. А слушай внимателно мен. И отговаряй точно на въпросите ми. А въпросът ми беше следният: ако никой не е виждал вещера Гералт или Гералд повече от година, то къде се крие той? Къде се крие обикновено?

— Не знам къде е това място — побърза да каже Лютичето. — Не лъжа. Наистина не знам...

— Не бързай, Лютиче, не бързай — усмихна се зловещо Риенс. — По-спокойно. Ти си хитър, но непредпазлив. Значи не знаеш къде е това място? Но се обзалагам, че знаеш какво представлява.

Лютичето стисна зъби. От яд и отчаяние.

— Е? — Риенс направи знак на Смърдящия. — Къде се крие вещерът? Как се казва това място?

Поетът мълчеше. Въжето се опъваше, извиваше болезнено ръцете му, краката му се отлепиха от земята. Лютичето изпищя, пронизващо и кратко, защото магическият пръстен на Риенс моментално го накара да онемее.

— По-нависоко, по-нависоко! — Риенс сложи ръце на кръста си. — Знаеш ли, Лютиче, бих могъл да изуча мозъка ти с помощта на магия, но това е изтощително. Освен това обичам да гледам как от болка очите изскачат от очните ябълки. А ти и без това ще си кажеш.

Лютичето знаеше, че ще каже. Въжето, завързано за пръстите му, се обтегна, пълното с вар ведро със скърцане се плъзна по глинения под.

— Господине — каза изведнъж вторият бабаит, като покри с наметалото си кандилото и погледна през пролуката между вратите на свинарника, — някой идва насам. Май една от проститутките.

— Знаете какво да правите — прошепна Риенс. — Угаси кандилото.

Смрадливецът отпусна въжето. Лютичето се просна безсилно на земята, но по такъв начин, че успя да види как онзи с кандилото застана до вратата, а Смрадливеца с дълъг нож в ръка се стаи от другата ѝ страна. През процепите в дъските се виждаха светлините на бордея, поетът чуваше долитащите от там глъчка и пеене.

Вратата изскърца и се отвори, на прага застана ниска фигура, обгърната с наметало, и с кръгла, плътно прилепнала към главата шапка. След кратко колебание жената прекрачи през прага. Смардливеца скочи към нея и в движение замахна с ножа. В следващия миг падна на колене, защото ножът не срещна съпротивление, премина през гърлото на фигурата като през кълбо дим. Защото фигурата наистина беше кълбо дим, което вече започваше да се разсейва. Но преди да се разсее напълно, в свинарника влетя втора фигура — неясна, тъмна и пъргава като невестулка. Лютичето видя как тя хвърли наметалото си към този с кандилото и прескочи Смардливеца, видя как нещо проблесна в дланта ѝ, чу как Смардливеца се задави и започна да хрипти диво. Вторият бабаит се освободи от наметалото, скочи, замахна с ножа. От дланта на тъмната фигура със съскане се изстреля огнена мълния и със зловец трясък се разля като вряло олио върху лицето и гърдите на бабаита. Той закрещя ужасено, свинарникът се изпълни с отвратителната воня на горящо месо.

В този момент Риенс я нападна. Запратената от него магия освети мрака със син блясък, в който Лютичето видя стройна жена с мъжки дрехи, която жестикулираше по странен начин с двете си ръце. Мярна я само за секунда, защото синята светлина изчезна внезапно в грохота на ослепителна светкавица и Риенс с яростен рев полетя назад, рухна върху дървената преграда и я счупи с трясък. Жената с мъжки дрехи скочи след него, в ръката ѝ се мярна кама. Свинарникът отново се изпълни с блясък, този път жълт, бликащ от светец овал, появил се внезапно във въздуха. Лютичето видя как Риенс скочи от глинения под, хвърли се към овала и мигновено изчезна.

Овалът помръкна, но преди да угасне напълно, жената успя да стигне до него и да извика нещо неразбираемо, протягайки ръка. Нещо запращя и забуча, гаснещият овал за миг бе обхванат от фучащ огън. От някъде далеч, много далеч до Лютичето долетя неясен звук, много подобен на вик от болка. Овалът угасна напълно, в свинарника отново се възцари мрак. Поетът усети, че силата, сковала устата му, изчезва.

— Помощ! — извика той. — Помогнете ми!

— Стига си крещял, Лютиче — каза жената, клекна до него и разряза възетата с кинжала на Риенс.

— Йенефер? Ти ли си това?

— Нали не искаш да кажеш, че си забравил как изглеждам? А и гласа ми, предполагам, не си го забравил с музикалния си слух. Можеш ли да станеш? Нали не са ти счупили някоя кост?

Лютичето се изправи с усилие, изстена, разтри вдървените си ръце.

— Те как са? — посочи той проснатите на пода тела.

— Ще проверим. — Магьосницата затвори с щракане кинжала. — Единият трябва да е жив. Имам към него няколко въпроса.

— Ето този май е жив. — Лютичето застана над Смрадливеца.

— Не мисля — отвърна равнодушно Йенефер. — Прерязах му трахеята и сънната артерия. Може в него още да тлее нещо, но няма да е за дълго.

Лютичето потрепери.

— Прерязала си му гърлото?

— Ако поради вродената ми предпазливост не бях пратила първо фантом, сега аз щях да лежа тук. Да видим втория... По дяволите! Виж какъв мъжага, а не е издържал. Жалко, жалко...

— И той ли е мъртъв?

— Не е издържал шока. Хм... Малко съм го препекла... Виж, даже зъбите са се овъглили... Какво ти е, Лютиче? Ще повръщаш ли?

— Да — избоботи поетът, наведе се и опря чело на стената на свинарника.

* * *

— Това ли е всичко? — Магьосницата остави чашата и посегна към пилето на шиш. — Никъде не послъга? Нищо не пропусна?

— Нищо. Освен благодарността. Благодаря ти, Йенефер.

Тя го погледна в очите, леко кимна, черните блестящи къдрици се развълнуваха, посипаха се като водопад върху раменете ѝ. Тя свали печеното пиле в дървена чиния и започна да го разкъсва ловко. Използваше нож и вилица.

Лютичето познаваше само още един човек, който можеше да яде толкова умело кокошка с нож и вилица. Сега разбра от кого се е научил на това Гералт. „Е — помисли си, — нищо чудно, нали живя една година с нея в къщата ѝ във Венгерберг и преди да избяга, сигурно е

научил много чудесии.“ Лютичето свали от шиша второто пиле, без да му мисли, откъсна кълката и започна да я гризе, хванал я демонстративно с двете си ръце.

— Как узна? — попита той. — Как успя да ми се притечеш навреме на помощ?

— Бях под Блеобхерис по време на твоето представление.

— Не те видях.

— Не исках да ме виждат. После дойдох подир теб до градчето. Чаках тук, в кръчмата — не беше уместно да ходя там, където отиде ти, в тази светиня на съмнителната наслада и сигурния трипер. Но най-накрая изгубих търпение. Обикалях из двора, когато ми се причуха гласове, долитащи от свинарника. Заслушах се и се оказа, че това изобщо не е някой содомит, както ми се беше сторило в началото, а си ти. Хей, стопанино! Още вино, бъди така добър!

— Ей сега, благородна госпожо! Вече тичам!

— От това, същото като преди, моля, само че този път без вода. Водата я обичам само в банята, противно ми е, когато е във виното.

— Тичам, тичам!

Йенефер отмести чинията. Върху пилето, както забеляза Лютичето, беше останало месо, достатъчно, за да закусят кръчмарят и семейството му. Ножът и вилицата несъмнено бяха елегантни и изящни, но недостатъчно ефикасни.

— Благодаря ти, че ме спаси — повтори той. — Този проклетник Риенс нямаше да ме остави жив. Щеше да изкопчи всичко от мен и да ме заколи като овен.

— И аз така мисля. — Тя наля вино и на двамата и вдигна чашата си. — Да прием за спасеното ти здраве, Лютиче.

— За твоето, Йенефер — отвърна той. — За здравето, за което от днес нататък ще се моля при всеки удобен случай. Аз съм твой длъжник, прекрасна госпожице, ще изплатя този дълг с песните си. В тях ще опровергая мита, че магьосниците са нечувствителни към чуждите страдания, че не бързат да се притекат на помощ на непознатите, клетите, нещастни смъртни.

— Е — усмихна се тя, примижавайки леко с красивите си теменужени очи, — митът си има своето основание, не е възникнал без причина. Но ти не си непознат, Лютиче. Та нали аз те познавам и те обичам.

— Наистина ли? — Поетът също се усмихна. — Досега много умело успяваше да го скриеш. Даже съм чувал, че не можеш да ме понасяш.

— Някога беше така. — Магьосницата стана сериозна. — Но после си промених мнението. Започнах да изпитвам благодарност към теб.

— За какво, ако мога да попитам?

— Няма значение — каза тя, играейки си с празната си чаша. — Да се върнем към по-сериозните въпроси. Тези, които ти задавах в свинарника, като при това ти извиваха ръцете. А как беше, Лютиче? Наистина ли не си виждал Гералт след бягството ви от Яруга? Наистина ли не знаеше, че след войната той се е върнал на юг? Че е бил тежко ранен, толкова тежко, че са се разпространили слухове за смъртта му? Не знаеше нищо такова?

— Не. Не знаех. Прекарах дълго време в Понт Ванис, в двора на Естерад Тисен. А после при Недамир в Хенгфорс.

— Не си знаел — магьосницата кимна и разкопча кафтанчето си. На шията ѝ, върху черно кадифе, блесна осеяна с диаманти обсидианова звезда. — Не си знаел, че когато се е излекувал от раните си, Гералт е отишъл в Заречие? И не се досещаш кого е търсил там?

— Това се досещам. Но не знам дали я е намерил.

— Не знаеш — повтори тя. — Ти, който обикновено знаеш всичко и пееш за всичко. Дори за толкова интимни неща като нечий чувства. Под Блеобхерис послушах баладите ти, Лютиче. Посветил си няколко хубави строфи и на моята личност.

— Поезията си има свои закони — промърмори Лютичето, гледайки в пилето. — Никой не бива да се обижда...

— „Коси като гарваново крило, като нощна буря“ — издекламира Йенефер с прекален патос. — „А в очите ѝ дремят виолетови мълнии.“ Така ли беше?

— Такава съм те запомнил — усмихна се леко поетът. — Ако някой дръзне да твърди, че това не отговаря на истината, нека пръв хвърли камък по мен.

— Не знам само — стисна устни магьосницата — кой те упълномощи да описваш вътрешните ми органи. Как беше? „Сърцето ѝ е като скъпоценния камък, който шията ѝ украсява, твърдо е като диамант, безчувствено като диамант, като обсидиан е остро,

наранява...“ Сам ли го измисли? А може би... — Устните ѝ потрепнаха, изкривиха се. — А може би си се наслушал на нечии изповеди и оплаквания?

— Хм... — Лютичето се изкашля, избягвайки опасната тема. — Кажи, Йенефер, кога видя Гералт за последен път?

— Отдавна.

— След войната?

— След войната... — Гласът на Йенефер леко се промени. — Не, не съм го виждала след войната. Дълго време... не бях виждала никого. Но да не се отклоняваме от темата, поете. Леко съм учудена от факта, че нищо не знаеш и нищо не си чул и въпреки това теб те овесват на гредите, за да измъкнат някаква информация. Това не те ли притесни?

— Притесни ме.

— Чуй ме — изрече тя рязко, удряйки с чашата по масата. — Изхвърли тази балада от репертоара си. Не я пей повече.

— Говориш за...

— Много добре знаеш за какво говоря. Пей за войната с Нилфгард. Пей за мен и Гералт — с това нито ще ни навредиш, нито ще ни помогнеш; нищо няма да поправиш и нищо няма да влошиш. Но не пей за Лъвчето от Цинтра.

Тя се огледа, проверявайки дали не ги слуша някой от малцината останали по това време посетители на кръчмата, и изчака почистващото масата момиче да се върне в кухнята.

— Старай се да избягваш срещи насаме с хора, които не познаваш — продължи тя тихо. — С такива, които забравят в началото да ти предадат поздрав от общите ви познати. Разбираш ли?

Той я погледна смаяно. Йенефер се усмихна.

— Поздрави от Дийкстра, Лютиче.

Този път бардът се огледа изплашено. Смайването му беше толкова явно, а физиономията — толкова забавна, че магьосницата си позволи язвителна гримаса.

— Като стана въпрос за това — прошепна тя, навеждайки се напред, — Дийкстра моли за доклад. Ти се връщаш от Верден, а Дийкстра е любопитен за какво се говори в двора на крал Ервил. Помоли ме да ти предам, че този път докладът трябва да бъде конкретен, с подробности и в никакъв случай — римуван. Проза, Лютиче. Проза.

Поетът преглътна и кимна. Замълча, размишлявайки по въпроса. А магьосницата го изпревари:

— Настъпват трудни времена — каза тя. — Трудни и опасни. Идва време на промени. Би било тъжно да остаряваш с мисълта, че не си направил нищо, за да бъдат тези промени към добро. Нали?

Той кимна и се изкашля.

— Йенефер?

— Слушам те, поете.

— Тези в свинарника... Бих искал да знам кои бяха, какво искаха, кой ги е пратил. Ти уби и двамата, но нали се говори, че умеете да изтръгвате информация дори от мъртъвците.

— А за това, че некромантията е забранена с Декрет на Капитула говори ли се? Успокой се, Лютиче. Тези главорези едва ли са знаели много. Този, който избяга... Хм... Той е съвсем друго нещо.

— Риенс. Той е магьосник, нали?

— Да. Но не особено опитен.

— Обаче избяга. Видях по какъв начин. Телепортира се, нали? Нима това не показва нещо?

— Именно, показва. Че някой му помага. Този Риенс нямаше нито достатъчно време, нито достатъчно сили, за да отвори висящия във въздуха овален портал. Такъв телепорт не е по силите на когото и да било. Ясно е, че го е отворил някой друг. Някой несравнимо по-силен. Затова се побоях да го преследвам — не знаех къде ще попадна. Но изпратих подире му доста висока температура. Ще му потрябват куп заклинания и еликсири против изгаряне, ала при всички случаи ще остане белязан за известно време.

— Може би ще ти е интересно да научиш, че той беше нилфгардец?

— Мислиш ли? — Йенефер се изправи, с бързо движение измъкна от джоба си кинжала и го разгледа внимателно. — Сега мнозина носят нилфгардски ножове. Те са малки и удобни, могат да се скрият дори в деколтето...

— Не става въпрос за ножа. Докато ме разпитваше, използваше изрази като „битката за Цинтра“, „превземането на града“. Никога не съм чувал някой от нашите да назовава така тези събития. За нас това винаги е било клане. Клането в Цинтра. Никой не го определя по друг начин.

Магьосницата вдигна ръка и се вгледа внимателно в ноктите си.

— Много добре, Лютиче. Имаш добър усет за нещата.

— Професионална деформация.

— Интересно коя от двете ти професии имаш предвид? — усмихна се тя кокетно. — Но благодаря за информацията. Ценна е.

— Нека това да бъде моят принос към промените към добро — отвърна той с усмивка. — Каж ми, Йенефер, защо Нилфгард се интересува толкова много от Гералт и момичето от Цинтра?

— Не си пъхай носа в тази работа. — Йенефер изведнъж стана сериозна. — Казах ти да забравиш, че някога си чувал за внучката на Каланте.

— Да, каза ми. Но сега не търся тема за балада.

— А какво търсиш, по дяволите? Цицини?

— Да допуснем — изрече той тихо, като сложи брадичката си върху сплетените си пръсти и погледна магьосницата в очите, — че Гералт наистина е намерил това дете и го е спасил. Да допуснем, че най-накрая е повярвал в силата на предопределението и е взел спасеното дете със себе си. Къде я е отвел? Риенс се опита да изтръгне това от мен с мъчения. А ти знаеш, Йенефер, нали? Знаеш къде я е скрил вещерът.

— Знам.

— И знаеш как може да се стигне дотам.

— И това знам.

— Не ти ли се струва, че би трябвало да го предупредим? Да му кажем, че него и момичето ги търсят някакви хора като този Риенс? Аз бих отишъл там, но не знам къде е... Това място, чието название предпочитам да не произнасям...

— Прави си изводите, Лютиче.

— Ако знаеш къде е Гералт, трябва да отидеш и да го предупредиш. Длъжна си му с нещо, Йенефер. Все пак нещо ви свързваше.

— Вярно е — потвърди тя студено. — Нещо ни свързваше. И затова знам това-онова за него. Той не обича други да му натрапват помощта си. А дори и да му потрябва помощ, я търси от хора, на които има доверие. От тези събития мина повече от година, а аз... нямам никакви вести. Що се отнася до дълга, аз съм му дължна точно толкова, колкото и той на мен. Нито повече, нито по-малко.

— В такъв случай ще отида аз — вдигна глава Лютичето. —
Каж ми...

— Няма да ти кажа — прекъсна го тя. — Ти си извън играта,
Лютиче. Може да те хванат отново. Колкото по-малко знаеш, толкова
по-добре. Скрий се някъде надалеч. Отиди в Редания, при Дийкстра и
Филипа Ейлхарт, самопокани се в двора на Визимир. И още веднъж те
предупреждавам: забрави за Лъвчето от Цинтра. За Цири. Прави се, че
никога не си чувал това име. Направи това, за което те моля. Не искам
да ти се случи нещо лошо. Твърде много те обичам, твърде много съм
ти задължена...

— За втори път го казваш. С какво си ми задължена, Йенефер?
Магьосницата извърна глава и мълча дълго.

— Ти яздеше с него — каза тя най-накрая. — Благодарение на
теб не беше сам. Ти му беше приятел. Беше с него.

Бардът сведе поглед.

— Той нямаше голяма полза от това — промърмори. — Не
спечели много от това приятелство. Заради мен имаше само проблеми.
Постоянно му се налагаше да ме спасява от неприятности... Да ми
помага.

Йенефер се наведе над масата, сложи ръце върху дланите му,
стисна ги силно, без да промълви нито дума. В очите ѝ имаше скръб.

— Отиди в Редания — каза тя след малко. — В Третогор. Там ще
бъдеш под опеката на Дийкстра и Филипа. Не се опитвай да се правиш
на герой. Забъркал си се в опасна афера, Лютиче.

— Забелязах. — Той се намръщи, разтри болящата го ръка. —
Именно затова смятам, че трябва да се предупреди Гералт. Само ти
знаеш къде да го намериш. Знаеш пътя. Досещам се, че си била там...
гост...

Йенефер се извърна. Лютичето видя как тя стиска зъби, как
потрепва мускулът на бузите ѝ.

— Да, случвало се е някога — каза Йенефер, а в гласа ѝ имаше
нещо неуловимо странно. — Случвало се е да съм гост там. Но никога
неканен гост.

* * *

Вятърът изрева яростно, разроши растящите по руините снопове трева, зашумя в глоговите храсти и във високата коприва. Преминаващите през диска на луната облаци за миг се разпръснаха и под бледата, трепкаща светлина се разкри замък, заобиколен от ров и останки от стена; показа се купчина от черепи с изпочупени зъби и вторачени в нищото черни дупки на мястото на очните ями. Цири изпищя пронизващо и скри глава под наметалото на вещера.

Пришпорената кобила внимателно пристъпи през купчина тухли и излезе под разрушена арка. Подковите звъняха по каменните плочи и събуждаха между стените призрачно ехо, заглушавано от воя на вятъра.

— Страх ме е — прошепна тя.

— Няма от какво да се страхуваш — отвърна вещерът, като сложи ръка на рамото ѝ. — На света трудно ще се намери по-безопасно място. Това е Каер Морхен, Седалището на вещерите. Някога тук имаше красив замък. Много отдавна.

Тя не отговори, а наведе ниско глава. Кобилата на вещера, която се казваше Плотка, изпръхтя тихо, сякаш и тя искаше да успокои момичето.

Потопиха се в тъмната бездна, в безкрайно дългия черен тунел между колоните и арките. Плотка вървеше уверено и охотно, без да обръща внимание на непрогледния мрак, бодро подрънквайки с оковите по каменните плочи...

Пред тях, в края на тунела, внезапно светна червена отвесна линия. Нарасна и се разшири, превърна се във врата, през която се изливаше светлина — трепкащ блясък на факли, закрепени за железни стойки по стените. На вратата се появи черна, размазана сред блясъка фигура.

— Кой е? — чу Цири зловец металически глас, наподобяващ лаене на куче. — Гералт?

— Да, Ескел. Аз съм.

— Влизай.

Вещерът слезе от кобилата, свали Цири от седлото, пусна я на земята, подаде ѝ вързопчето, в което тя веднага се вкопчи с двете си ръце, съжالياвайки, че е прекалено малко, за да може да се скрие цялата зад него.

— Почакай тук с Ескел — каза Гералт. — Аз ще отведа Плотка в конюшните.

— Ела на светло, малкия — промърмори мъжът, когото вещерът бе нарекъл Ескел. — Не стой в тъмното.

Цири вдигна глава, погледна в лицето му и едва не изпищя от ужас. Той не беше човек. Макар и да стоеше на два крака, макар и да миришеше на пот и дим, макар и да носеше нормални човешки дрехи, той не беше човек. „Нито един човек — помисли си тя — не може да има такова лице.“

— Е, какво чакаш? — повтори Ескел.

Тя не помръдна. Чуваше как звъntenето на копитата на Плотка се отдалечава в мрака. Нещо меко и писукащо претича през крака ѝ. Тя подскочи.

— Не стой в тъмното, хлапе, че плъховете ще ти прегризат ботушите!

Цири, стиснала вързопчето в ръка, бързо пристъпи към светлината. Плъховете под краката ѝ се разпръснаха с писъци. Ескел се наведе, взе вързопчето и свали шапчицата ѝ.

— Проклятие! — промърмори той. — Момиче. Само това ни липсваше!

Цири го погледна уплашено. Ескел се усмихна.

Тя видя, че той все пак е човек, че има съвсем нормално човешко лице, само дето е обезобразен от полукръгъл грозен белег, започващ от крайчеца на устата и стигащ до ухото.

— След като вече си тук, добре дошла в Каер Морхен — каза той. — Как се каваш?

— Цири — отговори вместо нея Гералт, който се появи безшумно от мрака. Ескел се обърна. Рязко, бързо, без да промълвят нито дума, двамата вещици се прегърнаха силно през раменете. Само за секунда.

— Жив си, Вълко.

— Жив съм.

— Е, чудесно. — Ескел измъкна факел от една от стойките. — Вървете. Аз ще затворя външната врата, че топлото излиза.

Тръгнаха по коридора. Тук също имаше плъхове — притичваха покрай стените, писукаха в тъмните отвори на страничните проходи, бягаха от трептящия кръг светлина, хвърляна от факела. Цири ускори крачка, стараяйки се да не изостава от мъжете.

— Кой зимува тук, Ескел? Освен Весемир?

— Ламберт и Коен.

Слязоха по хлъзгави стръмни стъпала. Долу се виждаха отблясъци от светлина. Цири чу гласове, усети миризмата на дим.

Залата беше огромна, обляна от светлината на огън, бушуващ в голяма камина. Насред помещението имаше огромна тежка маса. Около нея можеха да се поберат поне десет души. Но в момента седяха само трима. Трима човеци. „Трима вещици“ — поправи се мислено Цири. Виждаше само силуетите им на фона на огъня от камината.

— Здравей, Вълко. Чакахме те.

— Здравей, Весемире. Здравейте, момчета. Хубаво е, че отново съм вкъщи.

— Кого си ни довел?

Гералт помълча известно време, после сложи ръка на рамото на Цири и лекичко я побутна напред. Тя пристъпваше непохватно, неуверено, присвита и прегърбена, навела глава.

„Страх ме е — помисли си момичето. — Много ме е страх. Когато Гералт ме намери и ме взе със себе си, мислех, че страхът никога няма да се върне, че вече е минало... И ето че, вместо да се окажа вкъщи, съм в този страшен, мрачен, порутен замък, изпълнен с плъхове и кошмарно ехо... Отново стоя пред червената огнена стена. Виждам ужасяващите черни фигури, виждам вторачените в мен зли, неестествено блестящи очи.“

— Кое е това дете, Вълко? Кое е това момиче?

— Тя е моето... — Гералт се сепна. Тя усети върху раменете си неговите силни, твърди длани. И изведнъж страхът изчезна. Безследно. Червеният бушуващ огън излъчваше топлина. Само топлина. Черните силуети бяха силуети на приятели. Покровители. Блестящите очи изразяваха любопитство. Загриженост. И безпокойство...

Дланите на Гералт стиснаха раменете ѝ.

— Тя е нашето предопределение.

[1] Комес (пол. komes) — в средновековна Полша: титла на командир, който е едновременно военен и административен ръководител на даден район. — Б.пр. ↑

[2] Zarzecze (пол.) — място, разположено отвъд реката. — Б.пр. ↑

[3] Piskorz (пол.) — малка речна рибка. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Наистина, няма по-отвратително нещо от тези чудовища, омразни на природата, наречени вещици, защото са плодове на гнусно магьосничество и сатанизъм. Това са мерзавци без достойнство, съвест и скрупули, истински адски изчадия, способни само да убиват. Няма място за такива като тях сред порядъчните хора.

А онзи Каер Морхен, където тези злодеи се гнездят, където вършат отвратителните си дела, трябва да бъде изтрит от лицето на земята, а следите от него — да се посипят със сол и селитра.

Аноним,
„Монструм, или описание
на вещици“

Нетолерантността и суеверието винаги са били характерни за глупаците сред простолудието и никога няма да бъдат изкоренени — те са вечни като самата глупост. Там, където днес се извисяват планини, някога е имало морета, там, където днес се вълнуват морета, някой ден ще има пустини. А глупостта ще си остане глупост.

Никодемус де Бот,
„Размисли за живота,
щастие и
благополучие“

Трис Мериголд духна замръзналите си ръце, раздвижи пръсти и промърмори магическата формула. Конят ѝ, сиво-кафяв скопец, моментално реагира на заклинанието, изпръхтя, обърна глава назад и погледна магьосницата със сълзящо от студа и вятъра око.

— Имаш два изхода, старче — каза Трис, докато си слагаше ръкавиците. — Или ще свикнеш с магиите, или ще те продам на селяните да те впрегнат в някой плуг.

Конят подви уши, издиша пара от ноздрите си и послушно тръгна надолу по гористия склон. Магьосницата се наведе върху седлото, избягвайки ударите на покритите със скреж клони.

Заклинанието подейства бързо, тя престана да усеща убожданията на мраза в лактите и във врата, изчезна неприятното усещане за студ, каращо я да се прегърбва и да сгушва глава между раменете си. Магията, която я беше затоплила, потисна и глада, който от няколко часа стържеше стомаха ѝ. Трис се развесели, настани се поудобно в седлото и се зае да оглежда околността по-съсредоточено от преди.

Откакто свърна от главния път, се ориентираше по сиво-бялата стена на планините, чиито заснежени върхове проблясваха златисто в редките моменти, когато слънцето се показваше измежду облаците — най-често сутрин и точно преди залез. Сега, когато планинската верига вече беше по-близо, се налагаше да бъде по-внимателна. Околностите на Каер Морхен се славеха със своята дивост и непроходимост, а щърбината в гранитната стена, по която трябваше да се ръководи, не беше лесна за намиране за непривикнало с нея око. Достатъчно беше човек да свърне в някоя от многобройните клисури или дерета, за да я изгуби от поглед. Дори Трис, която познаваше местността, познаваше пътя и знаеше къде да търси седловината, не можеше да си позволи да се разконцентрира дори за миг.

Гората свърши. Пред магьосницата се разкри широка, осеяна с камъчета долина, чиято противоположна страна стигаше до стръмните склонове. През средата на долината минаваше Гвенлех, Реката на Белите камъни, която се пенеше сред скалите и донесените от течението дънери. Тук, в планинската си част, Гвенлех беше само плитък, макар и широк ручей, и можеше да бъде прекосен без проблеми. По-надолу, в Каедвен, в средното си течение, реката се

превръщаше в непреодолимо препятствие — пропадаше с рев в дълбоки пропасти.

Когато стъпи във водата, конят ускори крачка, явно желаейки да стигне колкото се може по-бързо до другия бряг. Трис леко дръпна юздите — ручейт беше малък, не стигаше дори до свивката на краката на коня, но камъните на дъното бяха хлъзгави, а течението беше бързо и бурно. Водата се разбиваше в краката на коня и се пенеше около тях.

Магьосницата погледна към небето. Усилващият се вятър и студ тук, в планините, можеха да предвещават виелица, а перспективата да прекара поредна нощ в пещера или в скална цепнатина не я привличаше особено. Е, ако се наложеше, можеше да продължи пътя си дори сред виелицата, можеше да намира пътя чрез телепатия, можеше да се защити от студа чрез магия. Можеше, ако се наложи. Но предпочиташе да не се налага.

За щастие Каер Морхен вече беше близо. Трис накара коня да излезе на плосък насип — огромна каменна призма, измита от ледовете и водния поток — и навлезе в тесен проход между скалните блокове. Стените на каньона се издигаха отвесно и като че ли се събираха високо горе, разделени само от тънка ивица небе. Стана по-топло, защото виещият над скалите вятър не я достигаше, не биеше в нея и не я хапеше.

Проходът се разшири, прерасна в клисура, а после в долина — огромна, кръгла и изпълнена с дървета котловина, ширнала се между зъбестите скали. Магьосницата пренебрегна полегатите, лесно достъпни покрайнини на котловината, а се спусна направо в гората, в гъсталака. Сухите клони запукаха под копитата. Конят, принуден да престъпва през повалените дънери, започна да пръхти, да подскача, да тропа с крак. Трис опъна поводата, дръпна скопеца за косматото ухо и изруга грозно, припомняйки му злорадо за физическия му недостатък. Конят като че ли наистина се засрами и тръгна по-плавно и по-бодро, като избираше сам пътя си сред гъсталака.

Скоро излязоха под открито небе, тръгнаха по коритото на ручейче, което едва-едва се процеждаше по дъното. Магьосницата се огледа внимателно и намери онова, което търсеше. Над дерето, облеганат на огромни камъни, лежеше огромен дънер — тъмен, гол, обрасъл със зелен мъх. Трис се приближи, за да се увери, че това наистина е Пътят, а не някое случайно повалено от вятъра дърво.

Откри почти незабележима тясна пътека, скриваща се в гората. Не можеше да бърка — това със сигурност беше Пътят, обикалящата около замъка Каер Морхен пътека, изпълнена с препятствия, с помощта на които вещерите някога са тренирали скоростта си на тичане и контрола върху дишането си. Пътеката се казваше Пътят, но Трис знаеше, че младите вещици са я наричали помежду си „Мъчилицето“.

Тя се прилепи към гривата на коня и бавно премина под дънера. Веднага чу хрущенето на камъчета и бързите, леки стъпки на бягащ човек.

Тя се обърна в седлото, дръпна юздите. Изчака вещерът да излезе на дънера.

Вещерът излезе на дънера и се понесе по него като стрела, без да забавя ход, без дори да балансира с ръце, леко, ловко, умело, с невероятна грация. Само се мярна и веднага изчезна сред дърветата, без да докосне нито един клон. Трис въздъхна шумно и недоверчиво поклати глава.

Защото вещерът, ако се съди по ръста и телосложението му, беше на около дванайсет години.

Чародейката пришпори коня, отпусна юздите и се понесе в тръс нагоре по течението. Знаеше, че Пътят пресича дерето още веднъж, на мястото, наричано Гърлото. Искеше да погледне пак малкия вещер. Защото знаеше, че в Каер Морхен не обучават деца от близо четвърт век.

Не бързаше особено. Мъчилицето се виеше и описваше сложни фигури между боровете, на вещерчето му беше необходимо значително повече време, за да я преодолее, отколкото на нея, която минаваше напъйко. Но не можеше и да се бави много. След Гърлото Пътят свършваше към гората, водеше право към крепостта. Ако не изненадаше момчето при пропастта, изобщо можеше да не го види.

Трис беше идвала вече няколко пъти в Каер Морхен и беше наясно, че там може да види само онова, което вещерите решат да ѝ покажат. А те биха ѝ показали само нищожна част от нещата, които могат да се видят в Каер Морхен.

След няколко минути езда по каменистото корито на потока тя видя Гърлото — пропаст над дерето, образувана от високи скали,

обрасли с мъх и дребни, изродени дръвчета. Тя отпусна юздите. Конят изпръхтя и наведе глава към водата, струяща между камъчетата.

Не чака дълго. Силуетът на вечеря се мярна на скалата, момчето скочи, без да забавя скоростта си. Магьосницата чу мекия плясък от приземяването, а миг след това грохота от свличащи се камъни, глух звук от падане и тих вик. По-скоро писък.

Без да мисли, Трис скочи от седлото, хвърли шубата от рамене си и се закатери по склона, хващайки се за корените и клоните на дърветата. Стремително се изкачи на скалата, но се подхлъзна и падна на колене до проснатото върху камъните тяло. При вида ѝ юношата скочи като пружина, мълниеносно отстъпи назад и се хвана за меч, препасан през рамото му, но се спъна и падна сред хвойновите храсти и борчетата. Магьосницата не ставаше, а продължаваше да стои на колене и гледаше момчето, отворила уста от смайване.

Защото това изобщо не беше момче.

Изпод пепеливия, неравно и грозно подстриган бретон я гледаха огромни изумруденозелени очи, най-впечатляващото нещо в малкото личице с тясна брадичка и леко чипо носле. В очите имаше уплаха.

— Не се бой — изрече Трис неуверено.

Момичето отвори очите си още по-широко. Тя почти не се беше задъхала и не изглеждаше изпотена. Ясно беше, че не тича по Мъчилището за първи ден.

— Лошо ли се удари?

Вместо отговор момичето бързо се изправи, изсъска от болка, пренесе цялата тежест на тялото си върху левия си крак и се наведе, за да помасажира коляното си. Облечена беше с нещо, подобно на кожена туника, ушито, или по-точно закърпено, по начин, при вида на който всеки уважаващ себе си шивач би започнал да вие от отчаяние и ужас. Единственото в екипировката ѝ, което изглеждаше донякъде ново и подходящо, бяха високите до коленете ѝ ботуши, ремъкът за меч и самият меч. По-точно мечлето.

— Не се бой — повтори Трис, все още седяща на колене. — Чух как падна, уплаших се, защото ти така тичаше...

— Подхлъзнах се — промърмори момичето.

— Нищо ли ти няма?

— Не. А на теб?

Магьосницата се разсмя, опита се да се изправи, намръщи се от болка, изруга. Седна, внимателно изправи крака си. Отново изруга.

— Ела тук, малката, и ми помогни да се изправя.

— Не съм малка.

— Да допуснем. А каква си в такъв случай.

— Вещерка!

— Ха! Тогава ела и ми помогни да стана, вещерке.

Момичето не помръдна от мястото си. Пристъпи от крак на крак, а дланта ѝ, облечена във вълнената ръкавичка без дупки за пръстите, си играеше с ремъка на меча. Тя гледаше Трис с подозрение.

— Не се страхувай — усмихна се магьосницата. — Не съм разбойница или някой чужд човек. Казвам се Трис Мериголд и отивам в Каер Морхен. Вещерите ме познават. Недей да ми се пулиш така. Одобрявам бдителността ти, но бъди разумна. Бих ли се добрала дотук, ако не знаех пътя? Ти срещала ли си някога човешко същество на Пътя?

Момичето преодоля съмненията си, приближи се и протегна ръка. Трис се изправи, като само в малка степен се възползва от помощта. Защото не помощта беше важното в случая. Тя искаше да разгледа момичето отблизо. И да я докосне.

В зелените очи на малката вещерка нямаше никакви признаци за мутация, докосването на малката ръчичка също не предизвикваше лекото приятно потръпване, толкова характерно за вещерите. Сивокосото дете, макар и да тичаше по Мъчилицето с меч на рамо, не беше подложено на Изпитанието с Треви и Трансформацията. Трис беше сигурна в това.

— Покажи ми коляното си, малката.

— Не съм малка!

— Извинявай. Сигурно си имаш някакво име?

— Имам. Аз съм... Цири.

— Приятно ми е. Ела по-близо, Цири.

— Нищо ми няма.

— Искам да видя как изглежда това „нищо“. Да, точно както и очаквах. „Нищото“ страшно ми прилича на скъсани дрехи и съдрана до кръв кожа. Стой спокойно и не се бой.

— Не се боя... Ааа!

Магьосницата се изкикоти и потърка в бедрото си своята схваната от заклинанието длан. Момичето се наведе и погледна коляното си.

— О! — възкликна тя. — Вече не ме боли! И нямам рана... Това магия ли е?

— Позна.

— Значи ти си вълшебница?

— Пак позна. Макар че предпочитам да ме наричат магьосница. За да не сбъркаш, можеш да използваш името ми. Трис. Просто Трис. Да вървим, Цири. Долу чака конят ми, да отидем заедно в Каер Морхен.

— Трябва да тичам — поклати глава Цири. — Не бива да спирам да бягам, защото тогава в мускулите се образува мляко. Гералт казва...

— Гералт в крепостта ли е?

Цири се нацупи, стисна устни, погледна магьосницата изпод пепеливия си бретон. Трис отново се разсмя.

— Добре — каза тя. — Няма да те питам. Тайната си е тайна, правилно постъпваш, че не я издаваш пред някого, когото не познаваш добре. Да вървим. Ще видим на място кой е в замъка и кого го няма. А за мускулите не се безпокой — знам как да се справя с млечната киселина. А, ето го и конят ми. Нека да ти помогна...

Тя протегна ръка, но Цири не се нуждаеше от помощ. Скочи на седлото умело, с лекота, почти без да се отблъсква от земята. Конят потрепна изумено, пристъпи на място, но момичето бързо хвана юздата и го успокои.

— Както виждам, се справяш с конете.

— С всичко се справям.

— Седни по-напред в седлото. — Трис пъкна крак в стремето, улови го за гривата. — Направи ми малко място. И гледай да не ми извадиш очите с този меч.

Тя подкара коня и той тръгна бавно по коритото на ручея. Пресякоха поредното дърво и се озоваха на кръгло възвишение. Оттам вече се виждаха прилепените към каменния пейзаж руини на Каер Морхен — частично разрушеният трапец на защитната крепостна стена, остатъците от барбикана^[1] и портите, закръгленият и тъп отгоре стълб на донжона^[2].

Конят изпръхтя и дръпна рязко глава, докато преминаваше над рова по остатъка от моста. Трис дръпна юздите. Тя самата не се впечатляваше от покрилите дъното на рова стари черепи и кости. Вече беше виждала такива неща.

— Не обичам това — обади се изведнъж момичето. — Не трябва да бъде така. Мъртвите трябва да се закопават в земята. Под могила. Нали?

— Да — потвърди спокойно магьосницата. — И аз така мисля. Но вещерите гледат на това гробище като на... напомняне.

— Напомняне за какво?

— Каер Морхен е бил нападат. — Трис поведе коня към порутените арки. — Тук се е разразила кървава битка, в която са загинали почти всички вещери. Оцелели са само тези, които не са били в крепостта тогава.

— Кой ги е нападнал? И защо?

— Не знам — излъга тя. — Това е било страшно отдавна, Цири. Попитай вещерите.

— Питала съм ги — измънка момичето. — Но не поискаха да ми отговорят.

„Разбирам ги — помисли си магьосницата. — На дете, обучавано за вещер, при това момиче, не се говори за такива неща. На такова дете не се разказва за кланета. Не бива да го плашат с перспективата, че някой ден и то може да чуе за себе си думите, които са крещели тогава крачещите към Каер Морхен фанатици. Мутант. Чудовище. Изрод. Проклето от боговете, противно на природата същество! Не, не се учудвам, че вещерите не са ти разказали за това, малка Цири. И аз също няма да ти разкажа. Аз, малка Цири, имам още повече причини да мълча. Нали съм магьосница, а без помощта на магьосниците тези фанатици не биха завзели тогава замъка. А и се говори, че онзи отвратителен пасквил, широко разпространеният «Монструм», който разбунил фанатиците и ги подтикнал да извършат престъплението, също е дело на някакъв магьосник, останал анонимен. Но аз, малка Цири, не признавам колективната отговорност и не чувствам необходимост да се разкайвам за събития, станали около половин век преди раждането ми. А скелетите, които е трябвало да се превърнат във вечно напомняне, в края на краищата ще изгният, ще се превърнат

в прах и ще бъдат забравени, ще ги отнесе вятърът, който непрестанно духа по склона...”

— Те не искат да лежат така — обади се неочаквано Цири. — Не искат да са символ, угризение на съвестта или предупреждение. Не искат и вятърът да развява прахта им.

Трис вдигна глава, усетила промяната в гласа на момичето. Моментално усети магическата аура, пулсирането и шума на кръвта в слепоочията. Напрягна се, но не промълви нито дума, страхувайки се да не прекъсне и пресече случващото се.

— Съвсем обикновена могила. — Гласът на Цири ставаше все по-неестествен, металически, студен и зъл. — Купчина пръст, която ще обрасне с коприва. Смъртта има сини и студени очи, а височината на обелиска няма значение, нямат значение и надписите, изсечени на него. Кой може да знае това по-добре от теб, Трис Мериголд, четиринайсетата от Хълма?

Магьосницата се вцепени. Тя видя как дланите на момичето стискат гривата на коня.

— Ти умря на Хълма, Трис Мериголд — обади се отново злият, чужд глас. — Защо си дошла тук? Връщай се, връщай се незабавно и вземи със себе си това дете, Дете на Старата кръв, за да го дадеш на онези, на които принадлежи. Направи го, Четиринайсета. Защото ако не го направиш, ще умреш още веднъж. Ще дойде ден, в който Хълмът ще си спомни за теб. Ще си спомнят за теб колективният гроб и обелискът, на който е издълбано името ти...

Конят зацвили шумно, тръсна глава. Цири изведнъж се дръпна рязко, разтрепери се.

— Какво стана? — попита Трис, опитвайки се да овладее гласа си.

Цири се изкашля, оправи косите си с двете си ръце, потърка лицето си.

— Нн... нищо... — изрече тя неуверено. — Уморена съм и затова... Затова задрямах. Трябва да тичам...

Магическата аура изчезна. Трис почувства как внезапна вълна от студенина обхваща цялото ѝ тяло. Опита се да убеди себе си, че това е ефект от угасването на защитното заклинание, но знаеше, че не е така. Погледна нагоре, към каменното здание на замъка, към облещените срещу нея черни дупки на бойниците. Побиха я тръпки.

Конят зазвъня с подковите си по плочките на двора. Магьосницата бързо скочи от седлото, подаде ръка на Цири. Възползвайки се от съприкосновението на дланите им, внимателно изпрати магически импулс. И остана изумена. Защото не почувства нищо. Никаква реакция, никакъв отговор. И никаква съпротива. В момичето, което преди малко беше създадо изключително силна аура, нямаше дори следа от магия. Сега това беше едно обикновено, лошо подстригано и зле облечено дете.

Но това дете преди мъничко съвсем не беше обикновено дете.

Трис нямаше време да размишлява за странното събитие. Чу скърцането на обковани с желязо врати, долитащо от тъмната дупка на коридора, зееща зад порутения портал. Смъкна от раменете си кожената пелерина, свали шапката от лисича кожа, с бързо движение на главата разпусна косите си — нейната гордост и опознавателен знак, дългите ѝ, проблясващи в златисто, меки светлокестеняви къдрици.

Цири въздъхна смаяно. Трис се усмихна, наслаждавайки се на ефекта. Красивите дълги и разпуснати коси бяха рядкост, признак на положение и статус, знак на свободна жена, която сама си е господарка. Знак на необикновена жена, защото обикновените девойки носеха плитки, а обикновените омъжени жени покриваха косите си с шапчици или забрадки. Дамите със знатен произход, включително и кралиците, къдреха и фризираха косите си. Жените войни се подстригваха късо. Само друидките и магьосниците — и проститутките — носеха естествените си гриви, за да подчертаят своята независимост и свобода.

Вещерите се появиха както винаги неочаквано, както винаги — безшумно, както винаги — неясно откъде. Застанаха пред нея — високи, стройни, със скръстени на гърдите ръце, с тежест на тялото, прехвърлена върху левия крак, в поза, от която — тя знаеше — може да се атакува за част от секундата. Цири застана до тях в същата поза. С карикатурното си облекло изглеждаше страшно забавно.

— Добре дошла в Каер Морхен, Трис.

— Здравей, Гералт.

Той се беше променил. Сякаш беше остарял. Трис знаеше, че това е биологически невъзможно — вещерите остаряваха, разбира се, но твърде бавно, за да могат обикновен смъртен или толкова млада

магьосница като нея да забележат промените. Но беше достатъчен един поглед, за да се разбере, че мутацията може да забавя физическото стареене, но не и психическото. Изсеченото с бръчки лице на Гералт беше най-доброто доказателство за това. С много тягостно чувство Трис откъсна поглед от очите на вещера. Очи, които явно бяха видели прекалено много. Освен това тя не видя в тези очи нищо от това, което се надяваше да види.

— Здравей — повтори той. — Радваме се, че си решила да се отбиеш.

До Гералт стоеше Ескел, приличащ си с Вълка, сякаш му е брат, ако не се броят цветът на косите му и дългият белег, обезобразил лицето му. И най-младият от вещерите в Каер Морхен, Ламберт, както винаги — с неприятна, подигравателна усмивка на лицето. Весемир го нямаше.

— Добре дошла и заповядай вътре — каза Ескел. — Студено е и вятърът направо пронизва. Цири, а ти къде? Поканата не се отнася за теб. Слънцето още е високо, макар и да не се вижда. Може да потренираш още.

— Така ли? — тръсна коси магьосницата. — Явно учтивостта е изгубила своята стойност във Вещерското седалище. Цири ме посрещна първа, доведе ме до крепостта. Редно е да ме съпровожда...

— Тя се обучава тук, Мериголд — изкриви лице Ламберт в пародия на усмивка. Той винаги я наричаше „Мериголд“, без титла, без малко име. Трис не обичаше това. — Ученичка е, а не майордом. Посрещането на гостите, дори и да са толкова приятни като теб, не влиза в задълженията ѝ. Да вървим, Цири.

Трис леко сви рамене, правейки се, че не вижда обезпокоените погледи на Гералт и Ескел. Премълча си. Не искаше да ги смущава още повече. И най-вече не искаше да забележат колко я интересува и впечатлява това момиче.

— Ще отведа коня ти — предложи Гералт, посягайки към юздите. Трис крадешком премести ръката си и дланите им се срещнаха. Погледите също.

— Ще дойда с теб — каза тя нехайно. — В дисагите имам няколко дреболии, които ще ми трябват.

— Неотдавна ми осигури не особено приятно преживяване — промърмори той веднага след като влязоха в конюшните. — Видях със

собствените си очи внушителния ти надгробен камък. Обелиска, увековечаващ геройската ти смърт в битката за Соден. Едва наскоро до мен достигнаха слухове, че това е грешка. Не разбирам как са могли да те сбъркат с някого, Трис.

— Дълга история — отговори тя. — При първа възможност ще ти я разкажа. Моля те да ми простиш за неприятното преживяване.

— Няма за какво да ти прощавам. В последно време имам малко поводи за радост, а радостта, която изпитах при вестта, че си жива, трудно може да се сравни с някаква друга. Навярно само с тази, която изпитвам в този момент, когато те гледам.

Трис се почувства, сякаш нещо в нея се къса. Страхът от срещата с белокосия вещер през целия път се беше борил в нея с надеждата да го види. А после — видът на това измъчено, изтощено лице, тези всевиждащи, болни очи, студени и преценяващи, неестествено спокойни, но изпълнени с такава емоция...

Тя се хвърли на шията му, веднага, без да мисли. Хвана дланта му, с рязко движение я сложи на шията си, под косите. Раменете ѝ се разтрепериха, прониза я такава наслада, че тя едва не закрещя. За да съдържи и потисне вика си, тя намери устните му със своята уста, долепи я до тях. Трепереше, силно притисната в него, възбуждаше се все повече и повече, изпадаше в забрава.

Но Гералт я погледна.

— Трис... Моля те...

— Ох, Гералт... Толкова много...

— Трис. — Той деликатно я отдръпна от себе си. — Не сме сами... Идват насам.

Тя погледна към входа. Забеляза сенките на приближаващите се вещиери едва след малко, чу шума от стъпките им още по-късно. Е, слухът ѝ, който тя смяташе за остър, не можеше да се конкурира с този на вещиерите.

— Трис, детето ми!

— Весемире.

Да, Весемир беше наистина стар. Кой знае дали не беше по-стар дори от самия Каер Морхен. Но вървеше към нея с бърза, енергична и пружинираща крачка, ръкостискането му беше здраво, а дланите — силни.

— Радвам се, че те виждам отново, дядо.

— Целуни ме. Не, не по ръката, малка вещице. Ще ми целуваш ръката, когато легна на смъртния си одър. Което сигурно ще се случи скоро. Ох, Трис, добре че дойде... Кой ще ме излекува, ако не ти?

— Да те излекувам? От какво? Сигурно от вдетиняването ти? Махни си ръката от задника ми, старче, за да не ти подпаля сивата брада!

— Прости ми. Все забравям, че вече си пораснала и не мога да те слагам на колене и да те пошляпвам. Що се отнася до здравето ми... Ох, Трис, старост нерадост. Така ме болят костите, че ми се вие. Ще помогнеш ли на стареца, дете?

— Ще помогна. — Магьосницата се освободи от мечите обятия и хвърли поглед към съпровождащия Весемир вещер. Той беше млад, изглеждаше връстник на Ламберт. Беше с къса черна брада, която обаче не можеше да скрие белезите от едра шарка. Това беше доста необичайно, защото вещерите обикновено имаха висок имунитет против заразни болести.

— Трис Мериголд, Коен — представи ги един на друг Гералт. — Коен прекарва първа зима с нас. Той е от север, от Повис.

Младият вещер се поклони. Имаше необичайно светли жълто-зелени ириса, а прорязаните с червени нишки очни лещи говореха за тежко, проблемно протичане на мутацията на очите.

— Да вървим, дете — каза Весемир, като я хвана за ръката. — Конюшният не е място за посрещане на гости. Но нямах търпение да чакам.

На двора, на завет между порутените крепостни стени, Цири тренираше под ръководството на Ламберт. Балансирайки ловко върху закачена на вериги греда, тя с меч в ръка нападнаше кожен чувал, привързан с ремъци така, че да наподобява човешко тяло. Трис застана да погледа.

— Лошо! — съскаше Ламберт. — Прекалено се приближаваш. И не удряй където ти падне! Нали ти казах, със самия връх на меча — в сънната артерия. Къде се намира сънната артерия на хуманоидите? Върху темето ли? Какво ти става? Съсредоточи се, принцесо!

„Ха! — помисли си Трис. — Значи това е истина, не е легенда. Това е тя. Правилно предположих.“

Реши да атакува незабавно, без да позволи на вещера да извърта.

— Прочутото Дете на изненадата? — възкликна тя, сочейки Цири. — Изглежда, сериозно сте се заели да изпълнявате повелите на съдбата и предопределението? Но май сте объркали приказките, момчета. В приказките, които са ми разказвали на мен, просякините и сирачетата стават принцеси. А тук, както виждам, се опитвате да превърнете принцеса във вещерка. Не ви ли се струва, че това е малко рисковано?

Весемир погледна Гералт. Белокосият вещер мълчеше, лицето му не изразяваше нищо, той не реагира дори с трепване на клепачите на безгласната молба за подкрепа.

— Не е така, както си мислиш — отговори старецът. — Гералт я доведе тук миналата есен. Тя няма никого освен... Трис, как да не повярваш в предопределението, когато...

— Какво общо имат предопределението и размахването с меча?

— Учим я да владее меча — отговори тихо Гералт, като се обърна към магьосницата и я погледна право в очите, — защото на какво друго можем да я научим? Не умеем нищо друго. Предопределение или не, Каер Морхен сега е неин дом. Поне за известно време. Тренировките и фехтовката я забавляват, поддържат я в добро здраве и добра форма. Помагат ѝ да забрави преживяната трагедия. Сега това е неин дом, Трис. Тя няма друг.

Трис издържа на погледа на Гералт.

— Множество цинтрийци — отвърна тя — след поражението избягаха във Верден, в Бруге, в Темерия, на остров Скелиге. Сред тях има велможи, барони, рицари. Приятели, роднини... както и настоящи... поданици на това момиче.

— Приятелите и роднините не я потърсиха след войната. Не я издириха.

— Защото не е била предопределена за тях? — усмихна се Трис на Гералт. Не съвсем искрено, но много мило. Така мило, както само тя умееше. Не ѝ се искаше той да ѝ говори с такъв тон.

Вещерът сви рамене. Трис, която го познаваше поне донякъде, веднага смени тактиката, като се отказа от аргументите.

Погледна отново към Цири. Момичето, стъпвайки ловко по гредата, се завъртя бързо, мушна леко с меча и веднага отскочи назад. Удареното чучело се залюля леко на въжето.

— Е, най-накрая! — извика Ламберт. — Най-накрая разбра! Върни се назад и го направи още веднъж. Искам да се уверя, че не е по случайност!

— Този меч — обърна се Трис към вещерите, — изглежда, е остър. А гредата май е хлъзгава и неустойчива. И учителят изглежда като идиот, който обезкуражава момичето с виковете си. Не се ли боите, че може да стане някой нещастен случай? Или разчитате на това, че предопределението ще предпази детето?

— Цири тренираше почти половин година без меч — каза Коен. — Умее да се движи. А ние я наблюдаваме внимателно, защото...

— Защото това е нейният дом — довърши Гералт тихо, но решително. Много решително. С тон, който слага край на дискусията.

— Точно в това е работата — въздъхна дълбоко Весемир. — Трис, сигурно си уморена. Гладна ли си?

— Не отричам — въздъхна тя, отказвайки се да търси повече погледа на Гералт. — Честно казано, едва се държа на краката си. Прекарах последната нощ от пътуването в полуразрушена овчарска колиба, зарита в слама и стърготини. Уплътних дупките в стените с помощта на магия, иначе сигурно щях да измръзна. Мечтая си за чиста постеля.

— Ще вечеряш с нас. Веднага. А после добре ще се напиш и ще си починеш. Приготвили сме ти най-хубавата стая, тази в кулата. В най-хубавото легло, което може да се намери в Каер Морхен.

— Благодаря — усмихна се леко Трис. „В кулата — помисли си. — Добре, Весемире. Днес може и в кулата, ако за теб е толкова важно да спазваш приличието. Мога да спя и в кулата, в най-хубавото легло, което може да се намери в Каер Морхен. Макар и да предпочитам да съм в най-лошото, но с Гералт.“

— Да вървим, Трис.

— Да вървим.

* * *

Вятърът почукваше капациите на прозореца, поклащаше покриващия стъклото остатък от разядения от молците гоблен. Трис лежеше в най-хубавото легло в Каер Морхен сред абсолютна тишина.

Не можеше да заспи. И работата не беше там, че най-хубавото легло в Каер Морхен се оказа полуразпаднал се паметник на отминалите времена. Трис размишляваше интензивно. И всичките пропъждащи съня мисли се въртяха около един основен въпрос.

Защо я бяха извикали в крепостта? Кой я беше извикал? С каква цел? Болестта на Весемир не можеше да е друго освен претекст. Весемир беше вещер. Това, че същевременно беше невероятно стар, не променяше факта, че много младоци можеха да завидят на здравето му. Ако се беше оказало например, че старецът го е ужил ил мантитор или го е ухапал върколак, Трис можеше да повярва, че са я извикали заради това. Но „болка в костите“? Смешна работа. От „болката в костите“ — не особено оригинално неразположение, като се имат предвид страшно студените стени на Каер Морхен — Весемир би се излекувал с вещерски еликсир или, което беше още по-добре, със силна домашна ракия, като я прилага в равни количества външно и вътрешно. Нямаше да се нуждае от магьосница с нейните заклинания, филтри и амулети.

Тогава кой я е извикал? Гералт?

Трис се въртеше в леглото, чувствайки как през тялото ѝ преминават топли вълни. Усещаше и възбуда, подсилена от ярост. Изруга тихо, удари с ръка по юргана, обърна се настрани. Старинното легло се разтrese и заскърца. „Не се владее — помисли си тя. — Държа се като глупаво девойче. Или — което е още по-лошо — като пренебрегвана стара мома. Не мога дори да мисля логично.“

Изруга отново.

„Разбира се, че не е Гералт. Без емоции, малката, без емоции, спомни си физиономията му там, в конюшнята. Виждала си вече такива изражения, малката, не се самозалъгвай. Глупавите, разкаяни, сконфузени изражения на мъже, които искат да забравят, които съжеляват, които не искат да си спомнят случилото се, не искат да се връщат към него. За бога, малката, не се заблуждавай, че този път е различно. Винаги е така. И ти много добре го знаеш. Защото вече имаш достатъчно голям опит, малката.“

Що се отнася до еротичната страна на живота, Трис Мериголд имаше право да се счита за типична магьосница. Всичко започна с киселия вкус на забранения плод, особено привлекателен заради суровите правила на академията и строгите забрани на преподавателката ѝ. После дойдоха самостоятелността, свободата и

безразборните връзки, завършили, както обикновено се случва, с горчивина и затваряне в себе си. Настъпи дълъг период на самота и последва откритието, че за снемането на стреса и напрежението не е необходимо непременно да има някой, който иска да се счита за неин господар и повелител веднага след като легне по гръб и избърше потта от челото си. Че съществуват доста по-безпроблемни начини за успокояване на нервите; начини, при които освен всичко останало не се цапат кърпичките с кръв, не се изпускат газове под одеялото и никой не настоява да му се поднесе закуска. После дойде краткият и забавен период на задоволяване със собствения пол, завършил с извода, че цапането, газовете и лакомията не са присъщи само на мъжете. Накрая, не без помощта на малко магия, Трис се прехвърли на приключения с други магьосници, спорадични и изнервящи с тяхната студенина и механичното им и обикновено ритуално протичане.

И тогава се появи Гералт от Ривия. Водещият неспокоен живот вещер, свързан със странни, неспокойни и бурни отношения с Йенефер, нейната сърдечна приятелка.

Трис наблюдаваше двамата и завиждаше, макар че, като изглеждаше, нямаше за какво да се завижда. Връзката явно носеше нещастие и на двамата, водеше просто към изтощение, беше болезнена и противно на всякаква логика... продължаваше. Трис не разбираше това. И беше заинтригувана. Заинтригувана до такава степен, че...

Съблазни вещера почти без да използва магия. Просто избра подходящ момент. Момент, в който двамата с Йенефер за пореден път се бяха сдърпали и се бяха разделили след бурен скандал. Гералт се нуждаеше от топлина и искаше да забрави за всичко.

Не, Трис не се стремеше да го отнеме от Йенефер. Всъщност тя се нуждаеше много повече от приятелката си, отколкото от него. Но кратката връзка с вещера не я разочарова. Тя намери това, което търсеше — емоции като чувство за вина, страх и болка. Неговата болка. Трис преживя тези емоции — те я възбуждаха и тя не можа да ги забрави, след като се разделиха. А какво е собствена болка беше разбрала наскоро. В момента, в който неистово пожела да бъде отново с него. Дори за малко, за миг — но да бъде с него.

А сега той беше толкова близо...

Трис стисна длан в юмрук и удари възглавницата. „Не — помисли си, — не ставай глупава, малката. Не мисли за това. Мисли си

за...“

За Цири? Нима...

Да. Това беше истинската причина за посещението ѝ в Каер Морхен. Сивокосото момиче, което в Каер Морхен искат да превърнат във вещерка. Истинска вещерка. Мутантка. Машина за убиване, същата като тях.

„Това е ясно — помисли си тя изведнъж, чувствайки отново силна възбуда, но този път от съвсем различен вид. — Това е ясно. Искат да накарат момичето да мутира, да я подложат на Изпитанието с Триви и на Трансформацията, но не знаят как да го направят. От старите вещици не е жив никой освен Весемир, а Весемир е бил само учител по фехтовка. Скрытата в подземията на Каер Морхен лаборатория, покритите с прах бутилки с легендарните еликсири, печки, съдове за дестилация и реторти... Никой от тях не знае как се използва всичко това. Защото е безспорен факт, че мутагенните еликсири са създадени в незапомнени времена от някакъв магьосник ренегат, а наследниците му са ги усъвършенствали през годините, години наред са контролирали с помощта на магии процеса на Трансформация, на който са подлагани децата. И в един момент веригата се е прекъснала. Не са достигали магически знания и способности. Вещерите имат билки и триви, имат лаборатория. Знаят, рецептурата. Но нямат магьосник.

Кой знае, може да са опитвали? Да са давали на децата отвари, приготвени без участието на магия?“

Потрепери при мисълта какво може да се е случило с тези деца.

„А сега — продължи да размишлява тя — искат да накарат момичето да мутира, но не могат. А това може да означава... Това може да означава, че очакват помощ от мен. Следователно сигурно ще видя нещо, което не е виждал нито един жив в момента магьосник, ще науча нещо, които нито един жив магьосник не знае. Прочутите триви и билки, съхраняващите се в дълбока тайна вирусни образци, знаменитите загадъчни рецептури...

И именно аз ще приложа на сивокосото дете серията от еликсири, ще наблюдавам мутационната Трансформация, със собствените си очи ще видя как...

Как сивокосото дете умира!

О, не! — потрепна Трис. — Никога! За нищо на света!

Впрочем може би отново се вълнувам преждевременно. Сигурно все пак не става въпрос за това. По време на вечерята разговаряхме, поклюкарствахме за това-онова. Няколко пъти се опитах да насоча разговора към Детето на изненадата, но безрезултатно. Веднага сменяха темата.

Наблюдавах ги. Весемир беше сдържан и загрижен, Гералт — неспокоен, Ламберт и Ескел — прекалено весели и бърбиви, Коен — толкова естествен, че чак изглеждаше неестествено. Искрена и открита беше само Цири — поруменяла от студа, разрошена, щастлива и адски лакома.“

Ядоха попара с препечени парчета хляб и сирене, а Цири се учуди, че няма гъби. Пиха ябълков квас, но момичето получи вода и явно беше учудена и разочарована. „Къде е салатата?“ — извика тя внезапно, а Ламбърт я скастри рязко и ѝ нареди да си свали лактите от масата.

Гъби и салатата? През декември?

„Ясно — помисли си Трис. — Хранят я с легендарните пещерни сапрофити^[3] и с неизвестна на науката планинска растителност, поят я с прочути екстракти от тайнствени билки. Момичето се развива бързо, навлиза в сатанинска, вещерска форма. По естествен път, без мутации, без риск, без хормонална революция. Но магьосницата не бива да узнава това. Нищо няма да ми кажат, нищо няма да ми покажат.

Видях как тича това момиче. Видях как танцуваше с меча върху гредата, ловка и бърза, по котешки грациозна, движеща се като акробатка.

Трябва, непременно трябва да прегледам тялото ѝ, да видя как се е развила под влияние на нещата, с които я тъпчат тук. А ако ми се удаде да открадна и да измъкна оттук образци от «гъбите» и «салатата»? Виж ти...

А доверието? Плюя на доверието ви, вещици. На света има рак, едра шарка, тетанус и левкемия, алергии, синдром на внезапна смърт при новородените. А вие криете от света вашите «гъби», от които вероятно могат да се дестилират животоспасяващи лекарства. Държете ги в тайна дори от мен, към която твърдите, че изпитвате приятелство, уважение и доверие. Дори аз не мога да видя не само лабораторията, но и проклетите гъби!

Защо ме накарахте да дойда тук? Мен, магьосницата?

Магия!“

Трис се изкикоти.

„Е — помисли си, — вещери, хванах ви! Цири е уплашила и вас така, както уплаши мен. Потънала е в сън наяве, започнала е да предсказва, да пророкува, около нея се е появила аурата, която вие усещате почти толкова добре, колкото и аз. Неволно е «хванала» нещо с психокинетичните си сили или е огънала със силата на волята си калайдисаната лъжица, която ѝ е попаднала пред погледа по време на обяд. Отговаряла е на въпросите, които сте ѝ задавали мислено, а може би дори на онези, които се боите да зададете дори в мислите си. И ви е страх.

Открили сте, че вашата Изненада е много по-изненадваща, отколкото сте очаквали. Открили сте, че имате в Каер Морхен Извор.

Че няма да се справите без магьосница.

И няма нито една магьосница, с която да сте в приятелски отношения и на която бихте могли да се доверите. Освен мен и...

И Йенефер.“

Вятърът изви, удари капациите, разлюля гоблена. Трис Мериголд се обърна по гръб и замислено загриза нокътя на палеца си.

„Гералт не е поканил Йенефер. Покани мен. В такъв случай няма...

Кой знае. Може би. Но ако е така, както си го мисля, тогава защо...

Защо...“

— Защо не дойде тук, при мен? — извика тихо тя в тъмнината, възбудено и сърдито.

Отговори ѝ вятърът, виещ сред руините.

* * *

Сутринта беше слънчева, но адски студена. Трис се събуди премръзнала и недоспала, но успокоена и решителна. Слезе в залата последна. С удоволствие срещна погледите, награждаващи усилията ѝ — беше сменила дрехите, с които бе пътувала, с простичка, но ефективна рокля; беше употребила по блестящ начин магическите си ароматизатори и немагическа, но приказно скъпа козметика. Похапна

овесена каша, като разговаряше с вещерите на маловажни и банални теми.

— Пак вода? — възмути се изведнъж Цири, гледайки в чашата си. — От водата ме болят зъбите! Искам сок! От оня, синия!

— Не се прегърбвай — каза Ламберт, като погледна Трис с крайчеца на окото си. — И не се бърши с ръкава! Приключвай с яденето, време е за тренировки! Дните са все по-къси.

— Гералт. — Трис довърши овесената каша. — Вчера Цири падна на Пътя. Нищо страшно, виновна е тази шутовска дреха. Лошо е направена и ѝ пречи да се движи.

Весемир се изкашля, извърна поглед. „Аха — помисли си магьосницата, — значи това е твоя работа, майсторе на меча. Факт — кафтанчето на Цири изглежда, сякаш е кроено с меч и шито със стрела.“

— Дните наистина са все по-къси — започна тя, без да изчаква коментарите. — Но днешният ден ще го съкратим още повече. Готова ли си, Цири? Ела с мен. Ще направим необходимите поправки в оборудването ти.

— Тя тича с него вече от година, Мериголд — каза ядосано Ламберт. — И всичко беше наред, докато...

— ... Докато не се появи една жена, която не може да понася грозни и неудобни дрехи? Прав си, Ламберт. Но жената се появи и редът рухна, дойде времето на големите промени. Да вървим, Цири.

Момичето се поколеба, погледна към Гералт. Той кимна и се усмихна. Приятно. Така, както умееше да се усмихва преди, когато...

Трис извърна поглед. Усмивката му не беше предназначена за нея.

* * *

Стаята на Цири беше точно копие на жилищата на вещерите. Подобно на тях, и тя беше лишена от вещи и мебели. В нея на практика нямаше нищо освен сковани от дъски легло, масичка и ракла. Вещерите украсяваха стените и вратите на жилищата си с кожите на убити по време на лов животни — елени, рисове, вълци, дори росомахи. На вратата на стаята на Цири висеше кожата на огромен

плъх с отвратителна люспеста опашка. Трис потисна желанието си да изтръгне вонящата гадост и да я изхвърли през прозореца.

Момичето, застанало до леглото, я гледаше с очакване.

— Да се опитаме да пооправим тази твоя... туника — каза магьосницата. — Винаги са ми се удавали кройката и шиенето, мисля, че ще се справя и с тази козя кожа. А ти, вещерке, държала ли си някога в ръката си игла? Научили ли са те на нещо друго, освен да ръчкаш с меча чували със сено?

— Когато бях в Заречие, в Каген, се наложи да преда — промърмори неохотно Цири. — Не ми даваха да шия, защото само късах лена и прахосвах конеца, после всичко трябваше да се разшива. Преденето е ужасно скучно, пфу!

— Факт — изкикоти се Трис. — Няма по-скучно нещо. И аз не обичам да преда.

— А налагало ли ти се е? На мен ми се наложи, защото... Но ти нали можеш да използваш магия... Магьосница си. Можеш да омагьосаш всичко. А тази красива рокля... и нея ли си измагьосала за себе си?

— Не — усмихна се Трис. — Но и не съм яшила сама. Не съм толкова способна.

— А на мен как ще ми направиш дрехи? Ще ги измагьосаш?

— Не е необходимо. Достатъчно е да има магическа игла, която ще подсилим с помощта на заклинание, а ако се наложи...

Трис прекара бавно длан над раздърпаната дупка на ръкава на кафтанчето и изрече заклинание, като в същото време активира амулета. От дупката не остана и следа. Цири изписка от радост.

— Това е магия! Сега ще имам омагьосано кафтанче! Ха!

— Докато не ти уشيا обикновено, но съвсем прилично. А сега събличай всичко, госпожичке, ще облечеш нещо друго. Надявам се, че това не е единствената ти дреха?

Цири поклати глава, вдигна капака на раклата и показа на Трис избеляла широка рокличка, тъмнокафяво кафтанче, ленена ризка и вълнена блузка, наподобяваща окаяна торба.

— Това е мое — каза тя. — Дойдох тук, облечена с него.

— Разбирам — усмихна се подигравателно Трис. — Бабешки или не, засега ще трябва да ги облечеш. Хайде, по-живо, събличай се. Дай да ти помогна... Проклятие! Какво е това? Цири?

Ръцете на момичето бяха покрити с огромни синини от вътрешни кръвоизливи. Повечето вече бяха пожълтели, но една част бяха пресни.

— Какво е това, по дяволите? — повтори разгневено магьосницата. — Кой те подреди така?

— Това? — Цири погледна ръцете си, сякаш беше учудена от количеството синини. — А, това ли... от вятърната мелница е. Бях прекалено бавна.

— Каква вятърна мелница, мамка му?

— Вятърна мелница — повтори Цири, като погледна магьосницата с огромните си очи. — Това е едно такова... Ами... На него се уча да се изплъзвам от нападения. То има лапи, направени от тояги, и се върти и размахва тези лапи. Трябва да се скача много бързо и да се правят финтове. Трябва да имаш *лефрекс*. Ако нямаш *лефрекс*, вятърната мелница те удря с тоягата. Отначало тази вятърна мелница здравата ме млатеше. Но сега...

— Сваляй гамашите и ризата. О, богове! Момиче! Как изобщо можеш да ходиш? Да тичаш?

Двете ѝ бедра и левият хълбок бяха тъмносини от кръвоизливи и отоци. Цири потрепери, изсъска от болка и отстъпи назад от дланта на магьосницата. Трис изруга грозно на езика на джуджетата.

— И това ли е от „мелницата“? — попита тя, опитвайки се да запази спокойствие.

— Това ли? Не? Ето това е от мелницата. — Цири равнодушно посочи внушителна синина под лявото си коляно. — А тези са от друго... Те са от махалото. На махалото упражнявам стъпките с меч. Гералт казва, че вече съм много добра на махалото. Казва, че имам такова, въъ... Усет. Имам усет.

— А ако усетът ти не е достатъчен — изскърца със зъби Трис, — тогава, предполагам, махалото те удря?

— Естествено — съгласи се момичето, като гледаше магьосницата и явно се чудеше на невежеството ѝ. — Удря ме, и то как!

— А тук? На хълбока? Какво беше това? Ковашки чук?

Цири изсъска от болка и поруменя.

— Паднах от гребена...

— ... И гребенът те измлати — довърши Трис, на която ѝ беше все по-трудно да се овладее.

— Как гребенът може да ме измлати, след като е закопан в земята? Не може! Просто паднах. Тренирах пирует по време на скок и не се получи. И от това ми е синината. Защото се ударих от стълба.

— И лежа два дни? Имаше ли трудности с дишането? Боли ли те?

— Не, никак. Коен ме масажира и отново ме качи на гребена. Така трябва, разбираш ли? Иначе страхът те лови.

— Какво?

— Страхът те лови — повтори гордо Цири и отметна пепеливия си бретон от челото. — Не знаеш ли? Дори ако ти се случи нещо, трябва веднага отново да се върнеш на уреда, иначе ще започнеш да се страхуваш, а ако започнеш да се страхуваш, то никаква полза от тренировките. Не бива да се отказваш. Така каза Гералт.

— Трябва да запомня тази максима — процеди магьосницата. — Както и това, че авторът ѝ е точно Гералт. Едно добро предписание за начин на живот, само че не съм сигурна дали е приложимо при всякакви обстоятелства. Но е много лесно да се реализира на чужд гръб. Значи не бива да се отказваш? Дори и да те повалят и започнат да те бият както им падне, не бива да се отказваш?

— Разбира се. Вещерът не се бои от нищо.

— Сериозно? А ти, Цири? Също ли не се боиш от нищо? Отговори ми искрено.

Момичето се извърна, прехапа устни.

— Нали няма да кажеш на никого?

— Няма да кажа.

— Най-много се боя от две махала. Две едновременно. И от вятърната мелница, но само когато я пускат на голяма скорост. Още има и едни дълги везни, на които все още трябва да се качвам с такава, въъ... с оси... Осигурително въже. Ламберт казва, че съм некадърна и непохватна, но това изобщо не е така. Гералт ми каза, че имам малко различен център на тежестта, защото нали съм момиче. Просто трябва да се занимавам повече, освен ако... Исках да те попитам нещо. Може ли?

— Може.

— Щом разбираш от магии и заклинания... Щом умееш да омагьосваш... Можеш ли да направиш така, че да стана момче?

— Не — отговори Трис с леден тон. — Не мога.

— Хм... — явно се разстрои малката вещерка. — А не можеш ли поне...

— Поне какво?

— Не може ли да направиш така, че да не ми се налага... — Цири се изчерви. — Ще ти го кажа на ухото.

— Казвай. — Трис се наведе напред. — Слушам те.

Цири се изчерви още повече и доближи устни до кестенявите коси на магьосницата.

Трис се изправи рязко, с пламък в очите си.

— Днес? Сега?

— Аха.

— Проклятие! — изрева магьосницата и изрита масичката така, че тя се удари с трясък във вратата и кожата от плъх падна на пода. — По дяволите! Ще ги избия тези проклети глупаци!

* * *

— Успокой се, Мериголд — каза Ламберт. — Не е здравословно да се вълнуваш, освен това няма причина.

— Не ме учи! И престани да ме наричаш „Мериголд“! А най-добре ще е, ако изобщо млъкнеш. Не говоря с теб. Весемире, Гералт, някой от вас знае ли колко ужасно изтерзано е това дете? На тялото ѝ няма нито едно здраво място!

— Дете — изрече сериозно Весемир, — не позволявай на емоциите да те овладеят. Ти си възпитана по друг начин, виждала си как децата се възпитават по друг начин. Цири е родена на юг, там момчетата и момичетата ги възпитават абсолютно еднакво, без никаква разлика — като при елфите. Качили са я на пони, когато е била на пет години, а когато е станала на осем, вече е яздила с охота. Учили са я да си служи с лък, копие и меч. Синините не са нещо ново за Цири...

— Не ми разправяй врели-некипели — възмути се Трис. — Не се правете на глупаци. Това тук не са понита, разходки или возене на шейни. Това е Каер Морхен! На вашите вятърни мелници и махала, на вашето Мъчилище са чупили кости и са си строшили вратовете десетки момчета, сурови и закалени скитници, също като вас събирани от пътищата и изваждани от канавките. Жилави, с немалък опит от

краткия си живот на лудетини и хаймани. А какъв шанс има Цири? Дори и възпитана на юг, дори и по елфически, дори и от такава властна баба като Лъвицата Каланте, това мъниче е било и си остава принцеса. Нежна кожа, изящно телосложение, леки кости... Това е момиче! Какво искате да направите от нея? Вещерка?

— Това момиче — изрече Гералт тихо и спокойно, — тази нежна и изящна принцеса е преживяла клането в Цинтра. Без ничия помощ се е промъкнала покрай ноктите на Нилфгард. Успяла е да се изплъзне от върлуващите из селата мародери, които са грабели и убивали всичко живо. Оцеляла е две седмици в горите на Заречие съвсем сама. Бродила е един месец с група бежанци, вършила е тежка работа наравно с останалите и е гладувала наравно с всички. Почти половин година е работила на полето, когато я е приютило едно селско семейство. Повярвай ми, Трис, животът я е закалил и научил на не помалко неща, отколкото подобните на нас скитници, събрани в Каер Морхен от пътищата. Цири не е по-слаба от подобните на нас — нежелани, извънбрачно родени, подхвърляни на вещерите в кръчмите в плетени кошници, сякаш са котета. А нейният пол? Какво значение има той?

— И питаш? Смееш да питаш за това? — извика магьосницата. — Какво значение има? А това, че момичетата са различни от вас и имат свои собствени дни? И тя понася изключително тежко това? А вие искате да изповръща дробовете си на Мъчилицето и на някакви проклети вятърни мелници!

Макар и разгневена, Трис изпита огромно задоволство при вида на шашардисаните физиономии на младите вещици и увисналото чене на Весемир.

— Вие даже не знаехте — поклати глава тя вече по-спокойно, но с лек упрек. — Какви опекуни сте? Тя се стеснява да ви говори за това, защото са я учили да не говори за такова неразположение с мъже. И се срамува от слабостта си, от болката, от това, че не е толкова ловка, както обикновено. Поне един от вас помисли ли си за това? Заинтересува ли се? Опита ли се да се досети какво ѝ пречи? А може би тя за пръв път в живота си е имала кръвотечение тук, в Каер Морхен? И е плакала нощем, без да намери у никого не само съчувствие, но дори и разбиране? Помисли ли си някой от всички вас за това?

— Престани, Трис — изохка тихо Гералт. — Достатъчно. Постигна това, което искаше. А може би и повече, отколкото искаше.

— Дявол да го вземе — изруга Коен. — Направо се проявихме като глупаци, няма що. Весемире, но ти...

— Млъкни — изръмжа старият вещер. — Нищо не казвай.

По най-неочакван начин се прояви Ескел — той стана, приближи се до магьосницата, поклони се ниско, взе ѝ ръката и я целуна с уважение. Тя бързо отдръпна ръката си. Не за да демонстрира яд и раздражение, а за да прекрати приятната, пронизваща я вибрация, предизвикана от съприкосновението с вещера. Ескел Излъчваше силно. По-силно от Гералт.

— Трис — каза той, смутено потърквайки отвратителния белег на бузата си. — Помогни ни. Умоляваме те. Помогни ни, Трис.

Магьосницата го погледна в очите, стисна устни.

— В какво? В какво трябва да ви помогна, Ескел?

Ескел отново потри белега си и погледна към Гералт. Белокосият вещер наведе глава, прикри очите си с длан. Весемир се изкашля шумно.

В този момент вратата изскърца и в залата влезе Цири. Кашлицата на Весемир премина в нещо като хрипливо, шумно вдишване. Ламбърт отвори уста. Трис сдържа кикота си.

Цири, подстригана и сресана, вървеше към тях със ситни стъпки, внимателно придържайки тъмносинята си рокличка, скъсена и преправена според фигурата ѝ, но все още носеща следите от престоя си в дисагите. На шията на момичето блестеше вторият подарък от магьосницата — черна змия с лакирана кожа, рубинени очи и златна катарاما.

Цири се спря пред Весемир. Не знаеше много добре какво да прави с ръцете си, затова мушна палците си в колана.

— Не мога да тренирам днес — изрече тя бавно и ясно сред настъпилата пълна тишина. — Защото съм...

Тя погледна магьосницата. Трис ѝ намигна с изражението на доволен от белята си немирник и помръдна устни, подсказвайки ѝ заучената реплика.

— Неразположена! — довърши Цири високо и гордо, вирвайки носа си почти до тавана.

Весемир отново се закашля. Но Ескел, милият Ескел не загуби самообладание и отново се прояви както трябва.

— Разбира се — каза той, усмихвайки се. — То се знае, че ще отложим упражненията, докато неразположението ти отмине. Ще съкратим и теоретичните занимания, а ако се почувстваш зле, ще ги отложим. Ако ти потрябват медикаменти или...

— Аз ще се заема с това — намеси се Трис със същата лекота.

— Аха... — Едва сега Цири леко се изчерви и погледна стария вещер. — Чичо Весемире, аз помолих Трис... Тоест госпожа Мериголд, да... Понеже... Ами да остане с нас. За повече. За дълго. Но Трис каза, че ти трябва да се съ согласиш на това. Чичо Весемире! Съ согласи се!

— Съ согласен съм... — изхриптя Весемир. — Разбира се, че съм съ согласен...

— Много се радваме. — Гералт едва сега махна длан от очите си. — Страшно ни е приятно, Трис.

Магьосницата леко му кимна и невинно изпърха с мигли, навивайки на пръста си една от кестенявите си къдрици. Гералт запази каменно изражение.

— Цири — каза той, — ти постъпи много правилно и учтиво, като покани госпожица Мериголд да гостува по-дълго в Каер Морхен. Гордея се с теб.

Цири се изчерви и се усмихна широко. Магьосницата ѝ направи следващия уговорен знак.

— А сега — каза момичето, вирвайки още повече нос — ви оставям сами, защото сигурно искате да обсъдите с Трис различни важни въпроси. Госпожице Мериголд, чичо Весемире, господа... Оставям ви. Засега.

Тя направи изящен реверанс, излезе от залата и бавно и с достойнство започна да се изкачва по стълбите.

— Проклятие — прекъсна тишината Ламберт. — Само като си помисля, че не вярвах, че наистина е принцеса!

— Разбрахте ли, заплеси? — Весемир огледа останалите вещици. — Ако сутрин облече рокличката... Никакви тренировки... Ясно ли е?

Ескел и Коен хвърлиха на стареца погледи, изцяло лишени от уважение. Ламберт открито изсумтя. Гералт погледна магьосницата — тя се усмихваше.

— Благодаря ти — каза той. — Благодаря ти, Трис.

* * *

— Условия? — явно се разтревожи Ескел. — Трис, та нали вече обещахме да облекчим тренировките на Цири. Какви още условия искаш да ни поставиш?

— Е, може би условия не е най-точната дума. Да ги наречем съвети. Ще ви дам три съвета, които ще следвате с удоволствие. Ако, разбира се, държите да остана и да ви помагам във възпитанието на малката.

— Слушаме те — каза Гералт. — Говори, Трис.

— Преди всичко — каза тя, усмихвайки се злорадо, — трябва да се разнообрази менюто на Цири. И най-вече да се ограничи присъствието на тайнствени гъби и мистериозна растителност в него.

Гералт и Коен владееха прекрасно израженията си. Ламберт и Ескел — не чак толкова. А Весемир изобщо не успяваше. „Какво пък — помисли си тя, гледайки неговата смешно-смутена физиономия, — в неговите времена светът е бил по-добър. Лицемерието се е смятало за порок, от който хората е трябвало да се срамуват. Искреността не е била нещо срамно.“

— По-малко отвари от разни тайнствени билки — продължи тя, стараяйки се да сдържи смеха си, — й повече мляко. Тук имате кози. Доенето не е кой знае какво изкуство, Ламберт, ще се научиш веднага.

— Трис — започна Гералт, — чуй ме...

— Не, ти ме чуй. Вие не сте подложили Цири на рязка мутация, не сте пипали хормоните й, не сте пробвали еликсирите и Тревите. И браво на вас за това. Това е било разумно, отговорно, човешко. Не сте й нанесли вреда с отровите, така че недейте да го правите и отсега нататък.

— За какво говориш?

— Гъбите, чиято тайна толкова пазите — поясни тя, — наистина държат момичето в прекрасна форма и укрепват мускулите й. Билките осигуряват идеален обмен на веществата и ускоряват развитието й. Обаче всичко това, събрано закуп и допълнено с убийствените тренировки, води до определени изменения в строежа на тялото. В

мастните тъкани. Тя е жена. Щом не сте я осакатили хормонално, не я осакатявайте физически. Може някой ден да ви се разсърди, че сте я лишили безвъзвратно от женските й... атрибути. Разбирате ли за какво говоря?

— Че как — промърмори Ламберт, зяпайки безсрамно бюста на Трис, опънал тъканта на роклята. Ескел се изкашля и изглежда убийствено младия вещер.

— Надявам се — изрече бавно Гералт, като също хвърли гневен поглед към Ламберт, — че в настоящия момент не си открила в нея никакви необратими изменения?

— Не — усмихна се тя. — За щастие — не. Тя се развива нормална и здрава, с телосложението на млада дриада, приятно е да се гледа. Но, моля ви, спазвайте мярка в използването на стимуланти.

— Ще спазваме — обеща Весемир. — Благодарим за предупреждението, дете. Какво още? Ти говореше за три... съвета.

— Точно така. Ето го и втория: не бива да допускате Цири да подивява тук. Тя трябва да има контакт със света. С връстниците си. Трябва да получи прилично образование и да се подготви за нормален живот. Засега нека да размахва меча. Така или иначе без мутация от нея няма да се получи вещерка, но вещерските тренировки няма да ѝ навредят. Времената сега са трудни и опасни, ще може да се защити, ако се наложи. Като елфка. Но не можете да я погребвате жива тук, в тази пустош. Тя трябва да се приобщи към нормалния живот.

— Нейният нормален живот е изгорял заедно с Цинтра — промърмори Гералт. — Обаче, Трис, ти както винаги си права. Вече сме мислили за това. Когато дойде пролетта, ще я отведем в храмово училище. При Ненеке, в Еландер.

— Много добра идея и мъдро решение. Ненеке е необикновена жена, а храмът на богинята Мелителе — необикновено място. Безопасно, сигурно, гарантиращо необходимото за едно момиче образование. Цири вече знае ли?

— Знае. Вдига скандали няколко дни, но накрая се примири. Сега даже чака с нетърпение пролетта, перспективата за пътуване до Темерия я ободрява. Светът ѝ е интересен.

— Както и на мен в нейната възраст — усмихна се Трис. — А това сравнение ни приближава опасно до третия съвет, най-важния. И вие знаете какъв е той. Не правете глупави физиономии. Аз съм

магьосница, забравихте ли? Не знам колко време ви е отнело да разпознаете магическите способности на Цири. На мен ми трябваше по-малко от половин час. След това вече знаех кое е, или по-точно — какво представлява това момиче.

— И какво представлява?

— Извор!

— Невъзможно!

— Възможно е! Даже е сигурно. Цири е Извор, има способности на медиум. Нещо повече — тези способности са много, много обезпокоителни. И вие, драги вещици, добре знаете това. Вие сте забелязали тези способности и те са обезпокоили и вас. Заради тях и само заради тях ме извикахте в Каер Морхен, нали? Права ли съм? Заради тях и само заради тях?

— Да — отговори Весемир след кратко мълчание.

Незабележимо за останалите, Трис въздъхна с облекчение. За момент се беше притеснила, че този, който ще потвърди, ще бъде Гералт.

* * *

На следващия ден заваля първият сняг — отначало беше слаб, но после премина във виелица. Валя цяла нощ, а на сутринта стените на Каер Морхен бяха затънали в преспи. И дума не можеше да става за бягане по Мъчилицето, още повече, че Цири все още не се чувстваше добре. Трис подозираше, че вещерските „стимуланти“ може да са причина за менструални разстройства. Обаче не можеше да е сигурна — не знаеше практически нищо за тези вещества, а и Цири със сигурност беше единственото момиче на света, на което даваха такива неща. Не сподели подозренията си с вещерите. Не искаше да ги безпокои или да ги дразни, предпочиташе да използва своите методи. Натъпка Цири с еликсири, завърза на талията ѝ под роклята връвчица с активни ясписи и ѝ забрани каквото и да било натоварване, особено пък да гони плъхове с меч.

Цири скучаеше, бродеше сънливо из замъка, а най-накрая поради липсата на други развлечения се присъедини към Коен, който чистеше конюшната, грижеше се за конете и поправяше хамутите.

Гералт вбеси магьосницата, като изчезна някъде и се появи едва вечерта, мъкнейки простреляно козле. Трис му помогна да одере плячката. Макар и ужасно да се гнусеше от мириса на месо и кръв, искаше да е близо до вещера. Колкото се може по-близо. В нея нарастваше някаква студена, ожесточена решителност. Тя не искаше повече да спи сама.

— Трис! — извика изведнъж Цири, бягайки с тропот по стълбите. — Може ли днес да спя при теб? Трис, много те моля да ми разрешиш! Моля те, Трис!

Снегът валеше и валеше. Проясни се едва когато дойде Мидинваерн — Денят на Зимното слънцестоене...

[1] Барбикан — укрепена порта, изнесена извън крепостните стени и съединена с тях. — Б.пр. ↑

[2] Донжон — главна кула на крепост, замък или манастир, служеща за последна защитна позиция. — Б.пр. ↑

[3] Сапрофит — организъм, който използва за храна разлагащи се растения и животни. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

На третия ден измряха всички деца освен едно — едва десетгодишно. То, до този момент измъчвано от бурно безумие, изведнъж изпадна в дълбоко вцепенение. Погледът му стана изцъклен, непрекъснато хващаше с ръце покривката или ги размахваше във въздуха, сякаш искаше да напише нещо с перо. Дишането му стана шумно и хрипливо, върху кожата му изби студена, лепкава и зловонна пот. Тогава отново му вкараха еликсир във вените и пристъпът се повтори. Този път започна кръвоизлив от носа, а кашлицата премина в повръщане, след което детето съвсем отслабна и се обезсили.

Тези симптоми не отслабнаха през следващите два дни. Кожата на детето, дотогава обляна с пот, стана суха и гореща, пулсът изгуби плътността си и твърдостта си, обаче остана достатъчно силен, по-скоро бавен, отколкото бърз. Нито веднъж повече момчето не дойде на себе си и не извика.

Най-накрая настъпи седмият ден. Момчето се събуди като от сън и отвори очи, а очите му бяха като на змия...

Карла Деметия
Крест

„Изпитанието с
Треви и други тайни
вещерски практики,
наблюдавани със
собствените ми очи“,
манускрипт, предназначен

изключително за ползване
от Капитула на
магьосниците

— Опасенията ви бяха неоснователни, абсолютно безпочвени — намръщи се Трис, опряла лакти на масата. — Отминали са времената, в които магьосниците са преследвали Извори и магически надарени деца и са ги измъквали насила или с хитрост от ръцете на родителите им или настойниците им. Наистина ли мислехте, че може да поискам да ви отнема Цири?

Ламберт изсумтя и извърна глава. Ескел и Весемир погледнаха Гералт, но той мълчеше. Гледаше встрани, като през цялото време си играеше с вещерския си медальон, изобразяващ главата на вълк с оголени зъби. Трис знаеше, че медальонът реагира на магия. В такава нощ като Мидинваерн, когато въздухът направо вибрира от магия, медальоните на вещерите би трябвало да вибрират постоянно, да дразнят и тревожат.

— Не, дете — обади се най-накрая Весемир. — Знаем, че не би направила това. Но знаем също, че си задължена да уведомиш за нея Капитула. Знаем отдавна, че всеки магьосник и магьосница имат такова задължение. Вече не отнемате надарени деца от родителите и настойниците им. Но наблюдавате такива деца, за да може по-късно, в подходящия момент, да ги подмамите с магия, да ги убедите...

— Не се бойте — прекъсна го тя студено. — Няма да кажа за Цири на никого. Включително и на Капитула. Защо сте ме зяпнали така?

— Учудени сме от лекотата, с която ни обещавах да пазиш тайна — изрече спокойно Ескел. — Извинявай, Трис, не искам да те обиждам, но какво стана с легендарната ви лоялност към Съвета и Капитула?

— Доста неща станаха. Войната наложи много промени. А битката за Соден още повече. Не искам да ви отегчавам с политика, а някои въпроси и проблеми, с извинение, са тайна, която не мога да разгласявам. Що се отнася до лоялността... Лоялна съм. Но можете да ми повярвате, че в тази работа мога да бъда лоялна и към вас, и към Капитула.

— Такава двойна лоялност — Гералт за пръв път тази вечер я погледна в очите — е адски трудна работа. Тя рядко се удава на някого, Трис...

Магьосницата погледна Цири. Момичето седеше с Коен върху меча кожа в другия край на залата. Двамата играеха на „пържолки“. Играта беше еднообразна, тъй като и двамата бяха невероятно бързи и никой не успяваше по никакъв начин да удари ръката на другия. Обаче това явно не им пречеше и не им разваляше забавлението.

— Гералт — каза Трис, — когато си намерил Цири там, при Яруга, си я взел със себе си. Довел си я в Каер Морхен, скрил си я от света, не искаш дори близките на момичето да узнаят, че е жива. Направил си го, защото нещо, неизвестно на мен, те е накарало да повярваш в съществуването на предопределението и в това, че ние сме в неговата власт и то ни ръководи във всичките ни постъпки. Аз също мисля така, винаги съм го мислела. Ако предопределението пожелае Цири да стане магьосница, тя ще стане. Нито Капитулът, нито Съветът не бива да знаят за нея, не бива да я наблюдават или уговарят. Запазвайки тайната ви, аз изобщо няма да предам Капитула. Но, както сами разбирате, тук има една пречка.

— Де да беше само една — въздъхна Весемир. — Говори, дете.

— Момичето има магически способности, а това не може да се пренебрегне. Прекалено опасно е.

— В какъв смисъл?

— Неконтролируемите способности са опасни. За Извора и за обкръжението му. Изворът може да застраши обкръжението си по много начини. А себе си — по един-единствен. Умствено заболяване. Най-често — кататония.

— По дяволите! — обади се Ламберт след дълго мълчание. — Слушам ви и си мисля, че някой тук вече страда от умствено заболяване и само гледа как да зарази и обкръжението. Предопределение, извори, магии, чудеса невиджани... Не преувеличаваш ли, Мериголд? Тя да не е първото дете, което сме довели в крепостта? Гералт не е намерил никакво предопределение, а поредното осиротяло и бездомно дете. Ние ще я научим да използва меча и ще я пуснем в света, както и другите. Разбира се, съгласен съм, че никога по-рано не сме обучавали в Каер Морхен момичета. Имахме проблеми с Цири, направихме някои грешки и добре че ти ни ги

посочи. Но не преувеличавай. Тя не е толкова уникална, че да падаме на колене и да вдигаме погледи към небето. Малко ли жени войни има по света? Уверявам те, Мериголд, Цири ще излезе оттук ловка и здрава, силна и способна да се справя с живота. И, гарантирам, без кататония или епилепсия. Освен ако не ѝ внушиш някаква подобна болест.

— Весемире — Трис се обърна в креслото, — кажи му да млъкне, защото пречи.

— Правиш се на много умна — каза спокойно Ламберт, — но и ти самата не знаеш всичко. Гледай.

Той протегна ръка към огнището, сплел пръстите си по странен начин. В огнището нещо забуча и загърмя, пламъкът изригна, жарта засия, посипаха се искри. Гералт, Весемир и Ескел погледнаха неспокойно Цири, но момичето не обърна внимание на ефектния фойерверк.

Трис скръсти ръце на гърдите си и погледна предизвикателно Ламберт.

— Знакът Аард — констатира спокойно тя. — Да ме смаеш ли искаше? Със същия този знак, но с по-голяма концентрация и сила на волята и със заклинание мога да изхвърля за миг цепениците от огнището и да ги запрата толкова високо, че да си помислиш, че са звезди.

— Ти можеш — съгласи се той. — Но Цири — не. Тя не е способна да направи Знака на Аард. Нито пък някой друг Знак. Опитва стотици пъти — и нищо. А ти прекрасно знаеш, че за нашите Знаци са необходими минимум способности. Излиза, че Цири не притежава дори този минимум. Тя е абсолютно нормално дете. Няма и най-нищожни магически способности, тя е типичен антиталант. А ти ни говориш за Извор, опитваш се да ни уплашиш...

— Изворът — обясни студено Трис — не контролира уменията си, те не му се подчиняват. Тя е медиум, нещо като посредник. Контактува с енергията несъзнателно, преобразува я несъзнателно. А когато се опита да поеме контрола над нея, когато полага усилия, като например при опитите да направи Знак, тогава нищо не се получава. И няма да се получи не само след стотици, но и след хиляди опити. Това е типично за Изворите. Но идва момент, когато Изворът не се напруга, не полага усилия, мисли си за бадеми или за салам със зеле, играе на

хвърляне на кокалчета, забавлява се с някого в леглото, бърка си в носа... и изведнъж нещо се случва. Например къщата е обхваната от пламъци. Или половината град.

— Преувеличаваш, Мериголд.

— Ламберт — Гералт пусна медальона и сложи ръка на масата, — първо, не наричай Трис „Мериголд“; много пъти те е молила, но продължаваш да го правиш. Второ, Трис не преувеличава. Със собствените си очи съм виждал в действие княгиня Павеа, майката на Цири. Казвам ви, имаше какво да се види. Не знам дали тя беше Извор, но никой не подозираше за способностите ѝ, докато тя за малко не разруши кралския дворец в Цинтра.

— Значи трябва да се съгласим — каза Ескел, докато палеше свещ в поредния свещник, — че Цири може да има предадени по генетичен път способности.

— Не само може — каза Весемир, — ами е точно така. От една страна, Ламберт е прав. Цири не е способна да прави Знаци. От друга страна... Всички ние видяхме...

Той замълча, гледайки Цири, която с радостен писък отбелязваше току-що спечелената победа в играта на пържолки. Трис видя усмивката върху лицето на Коен и не се съмняваше, че той я е пуснал да спечели.

— Именно — изрече тя подигравателно. — Всички сте видели. Какво сте видели? При какви обстоятелства? А не ви ли се струва, момчета, че е дошло времето за откровен разговор? По дяволите, повтарям, ще запазя тайната ви. Имате думата ми.

Ламберт погледна Гералт, Гералт кимна в знак на съгласие. Младият вещер стана, свали от един висок рафт голяма, четириъгълна кристална гарафа и по-малко шише. Изсипа съдържанието на шишето в гарафата, разтърси я няколко пъти и наля прозрачната течност в наредените по масата бокали.

— Пий с нас, Трис.

— Нима тайната ви наистина е толкова страшна — попита подигравателно Трис, — че не може да се говори за нея на трезва глава? Трябва ли да се напия, за да я чуя?

— Недей да остроумничиш. Пий. По-лесно ще разбереш.

— А какво е това?

— Бяла чайка.

— Какво?

— Слабодействащо средство за приятни сънища — усмихна се Ескел.

— Мамка му! Вещерски халюциноген? Значи заради него така ви светят очите вечер!

— Бялата чайка е слабодействащо средство. Черната е халюциноген.

— Ако в тази напитка има магия, не бива да я поглъщам!

— Изключително естествени компоненти — успокой я Гералт, но тя забеляза, че е объркан. Явно се притесняваше да не го попита за състава на еликсира. — При това е разтворен в голямо количество вода. Не бихме ти предложили нещо, което може да ти навреди.

Пенливата течност със странен вкус удари със студа си хранопровода, а после по цялото й тяло се разля топлина. Магьосницата прекара език през венците и небцето си. Не можа да разпознае нито един от компонентите.

— Дали сте на Цири да пие от тази... „чайка“? — досети се тя. — И тогава...

— Това беше случайност — побърза да я прекъсне Гералт. — Първата вечер, веднага след пристигането ни. Тя беше жадна, „чайката“ беше на масата. Докато се усетим, я изпи на един дъх. И изпадна в транс.

— Уплашихме се — призна Весемир и въздъхна. — Ох, уплашихме се, дете. Толкова, че няма накъде повече.

— Заговорила е с чужд глас — каза спокойно Трис, гледайки в отразяващите светлината на свещите очи на вещерите. — Започнала е да приказва за неща, които не би могла да знае. Започнала е... да пророкува. Нали? Какво ви каза?

— Глупости — отговори сухо Ламберт. — Безсмислени дрънканици.

— Не се съмнявам — погледна го Трис, — че двамата с нея прекрасно сте се разбрали. Безсмислените дрънканици са твоята специалност, убеждавам се в това всеки път, когато си отвориш устата. Бъди така добър да не си я отваряш известно време, става ли?

— Този път Ламберт е прав, Трис — обади се Ескел, потривайки белега върху бузата си. — Когато изпи „чайката“, Цири наистина

заговори така, че не успяхме да разберем нищо. Тогава, първия път, това бяха безсмислици. Обаче после...

Той млъкна. Трис поклати глава.

— Едва втория път е заговорила смислено — досети се тя. — Значи е имало и втори път. Също ли след наркотик, изпит поради разсеяността ви?

— Трис — вдигна глава Гералт, — сега не е подходящ момент за подигравки. На нас това не ни е забавно. То ни тревожи и безпокои. Да, имаше и втори, и трети път. Цири падна много лошо по време на тренировка. Загуби съзнание. Когато дойде на себе си, отново изпадна в транс. И отново блънуваше. И пак гласът ѝ не беше нейният. И пак всичко беше неразбираемо. Но аз вече съм слушал подобни гласове, подобен начин на говорене. Така говорят онези клетки, болни, побъркани жени, наричани оракули. Разбираш ли какво имам предвид?

— Напълно. Това е бил вторият път. Да преминем към третия.

Гералт потри челото си, по което изведнъж беше избила пот.

— Цири често се буди нощем — поде той. — С вик. Преживяла е много неща. Не иска да говори за това, но несъмнено е видяла в Цинтра и в Ангрен неща, които не бива да се виждат от деца. Даже се опасявам, че... някой може да ѝ е причинил нещо лошо. И това се връща в сънищата ѝ... Обикновено я успокояваме лесно, заспива без проблеми... Но веднъж, когато се събуди... отново изпадна в транс. Отново заговори с чужд, неприятен... зъл глас. Говореше ясно и смислено. Предсказваше. Пророкуваше. И ни предсказа...

— Какво? Какво, Гералт?

— Смърт — изрече кротко Весемир. — Смърт, дете.

Трис погледна към Цири, която с пискливо гласче обвиняваше Коен, че я мами в играта. Коен я прегърна и се разсмя. Магьосницата изведнъж осъзна, че никога, никога по-рано не е чувала някой вещер да се смее.

— На кого? — попита тя бързо, гледайки Коен.

— На него — отговори Весемир.

— И на мен — добави Гералт. И се усмихна.

— А когато се събуди...

— Не помнеше нищо. А ние решихме да не я разпитваме.

— И правилно сте постъпили. Що се отнася до пророчеството... беше ли конкретно? С подробности?

— Не. — Гералт я погледна право в очите. — Беше заплетено. Не питай за това, Трис. Тревожи ни не съдържанието на предсказанията и бълнуванията на Цири, тревожи ни това, което става с нея. Не се боим за себе си, а...

— Внимавай — предупреди го Весемир. — Не говори за това пред нея.

Коен се приближи до масата, носейки момичето на конче.

— Кажы лека ноц на всички, Цири — каза той. — Кажы лека ноц на тези ноцни птици. Ние отиваме да спим. Полунощ наближава. След малко ще свърши Мидинваерн. От утре с всеки изминал ден пролетта ще е все по-близо!

— Жадна съм. — Цири се наведе от раменете му и посегна към бокала на Ескел. Вещерът ловко издърпа съда изпод протегнатата й ръка и й подаде каната с вода. Трис бързо се изправи.

— Заповядай. — Тя подаде на момичето своя наполовина пълен бокал, като същевременно стискаше многозначително ръката на Гералт и гледаше Весемир в очите. — Пий.

— Трис — прошепна Ескел, гледайки как Цири пие с големи глътки. — Какво правиш? Та нали това...

— Млъкни, ако обичаш.

Не се наложи да чакат дълго ефекта. Цири изведнъж се напрегна, извика тихо, усмихна се широко и щастливо. Зажумя, разпери ръце. Засмя се, направи пирует, затанцува на пръсти. Ламберт с мълниеносно движение махна изпречилото се на пътя й столче, Коен застана между танцуващото момиче и пламъците на огнището.

Трис скочи и измъкна изпод деколтето си амулета — облечен в сребро сапфир на тънка верижка. Стисна го здраво в юмука си.

— Дете... — изстена Весемир. — Какво правиш?

— Знам какво правя — отговори тя рязко. — Момичето изпадна в транс, а аз ще установя психичен контакт с нея. Ще вляза в нея. Казах ви, че тя е нещо като магически посредник, трябва да знам какво предава, откъде и как извлича аурата си, как я преобразува. Днес е Мидинваерн, подходяща ноц за това начинание...

— Не ми харесва това — намръщи се Гералт. — Изобщо не ми харесва.

— Ако някой от нас получи епилептичен припадък — пренебрегна думите му магьосницата, — знаете какво да направите.

Парче дърво между зъбите, държите и чакате. Горے главите, момчета. Правила съм това неведнъж.

Цири престана да танцува, свлече се на колене, протегна ръце, отпусна глава върху коленете си. Трис притисна към слепоочието ѝ топлия вече амулет, прошепна формулата на заклинание. Затвори очи, съсредоточи се и изпрати импулс.

* * *

Морето зашумя, вълните с грохот се разбиха в скалистия бряг, сред камъните изригнаха високи гейзери.

Тя размаха криле, ловейки слънчевия вятър. Неописуемо щастлива, пикира надолу, догони ято приятелки, закачи с нокти гребените на вълните, издигна се отново в небето, започна да се рее, носена от вихъра, шумящ в перата ѝ. „Силата на внушението — помисли си тя трезво. — Всичко това е заради силата на внушението. Чайка!“

Трииис! Трииис!

Цири? Къде си?

Трииис!

Крясъците на чайките стихнаха. Магьосницата все още чувстваше върху лицето си мокрите пръски, но под нея вече нямаше море. Всъщност имаше, но това беше море от треви, безкрайна, достигаща до хоризонта равнина. Трис осъзна ужасена, че това, което вижда, е панорамата, обкръжаваща върха на Хълма при Соден. Но това не беше Хълмът. Не можеше да бъде Хълмът.

Изведнъж небето потъмня, наоколо започнаха да се вият сенки. Трис видя дълга редица от размити фигури, бавно спускащи се по склона. Чуваше шепота им, сливащ се в тревожен, неразбираем хор.

Цири стоеше до нея, обърнала ѝ гръб. Вятърът развяваше пепелявите ѝ коси.

Мъгливите, размити силуети се точеха в безкрайно дълга редица. Когато минаваха покрай нея, извъръщаха глави. Трис сдържа вика си, докато гледаше равнодушните, спокойни лица и невиждащите, безжизнени очи. Не разпознаваше повечето лица, но някои ѝ бяха познати.

Корал. Ваниеле. Йоел. Раби Аксел...

— Защо ме доведе тук? — прошепна тя. — Защо?

Цири се обърна. Вдигна ръка и магьосницата видя струйка кръв, стичаща се по линията на живота ѝ в посока на китката.

— Това е роза — изрече спокойно момичето. — Роза от Шаеравед. Убодох се. Дреболия. Това е само кръв. Кръвта на елфите...

Небето потъмня още повече, а след малко го прорязаха ослепителни мълнии. Всичко замря в тишина и неподвижност. Трис пристъпи, за да се убеди, че може да се движи. Застана до Цири и видя, че двете стоят на ръба на бездънна пропаст, в която се вие червеникав, сякаш осветен дим. Внезапният блясък на поредната беззвучна мълния разкри водеща към дълбините на пропастта дълга мраморна стълба.

— Така трябва — обади се Цири с треперещ глас. — Няма друг път. Само този. Надолу по стъпалата. Така трябва, защото... Va'esse deireadh aер eigean...

— Говори — прошепна магьосницата. — Говори, дете.

— Дете на Старата кръв... Feainnewedd... Luned aер Hen Ichaer... Deithwen... Белият пламък... Не, не... Не!

— Цири!

— Черният рицар... с пера на шлема... Какво ми е сторил? Какво се случи тогава? Беше ме страх... Все още ме е страх. Това не е свършило, никога няма да свърши. Лъвчето трябва да умре... Държавните интереси го изискват... Не... Не...

— Цири!

— Не! — Момичето се напрегна, стисна клепачи. — Не, не, не искам! Не ме докосвай!

Изражението върху лицето ѝ рязко се промени, напрегна се, гласът ѝ стана металически, студен и зловещ, в него зазвуча зла и жестока насмешка:

— Дошла си дори тук, Трис Мериголд? Дори тук? Стигна прекалено далеч, Четиринайсета. Предупредих те.

— Кой си ти? — Трис потрепери. Но владееше гласа си.

— Ще узнаеш, когато му дойде времето.

— Ще узная сега!

Магьосницата вдигна ръце и ги разпери рязко, влагайки всичките си сили в Магията за разпознаване. Магическата завеса се разкъса, но зад нея имаше втора... Трета... Четвърта...

Трис със стон се отпусна на колене. А реалността продължаваше да се разкъсва, отваряше се врата след врата, безкрайно дълга редица от врати, водеща към небитието. Към пустотата.

— Сбъркала си, Четиринайсета — обади се насмешливият металически глас. — Сбъркала си небето и звездите с нощното им отражение върху повърхността на езерото.

— Не докосвай... Не докосвай това дете!

— Тя не е дете.

Устните на Цири се движеха, но Трис виждаше, че очите на момичето са мъртви, изцъклени, безумни.

— Тя не е дете — повтори гласът. — Тя е Пламък, Белият пламък, от който ще се подпали и ще изгори светът. Това е Старата кръв, *Нен Ichaer*. Кръвта на елфите. Зърното, което няма да покълне, а ще избухне в пламък. Кръвта, която ще бъде осквернена... Когато дойде *Tedd Deireadh*, Времето на Края. *Va'esse deirdeadh aep eigan!*

— Ти предсказваш смърт? — извика Трис. — Само това ли умееш, да предсказваш смърт? На всички? На тях, на нея... На мен?

— На теб? Ти вече си мъртва, Четиринайсета. Вече всичко в теб е мъртво.

— В името на сферите — простена магьосницата, събирайки остатъка от силите си и движейки дланта си във въздуха. — Заклевам те във водата, огъня, земята и въздуха! Заклевам те в мисълта, в съня и смъртта, в това, което е било, и това, което ще бъде. Заклевам те! Кой си ти? Говори!

Цири обърна глава. Водещите към дълбините на пропастта стълби изчезнаха, разтвориха се и на тяхно място се появи сиво оловно море — пенещо се, разбраздено от разбиващите се гребени на вълните. В тишината отново се чува писъците на чайки.

— Лети — каза гласът от устата на момичето. — Време е вече. Връщай се, откъдето си дошла, Четиринайсета от Хълма. Лети с крилата на чайка и слушай крясъците на другите чайки. Слушай внимателно!

— Заклевам те...

— Не можеш! Лети, чайко!

И изведнъж отново се появи свистящият вихър, влажният и солен вятър и започна полет, полет без начало и край. Чайките надаваха диви крясъци. Надаваха крясъци и нареждаха.

Трис?

Цири?

Забрави за него! Не го мъчи! Забрави! Забрави, Трис!

Забрави!

Трис! Трис! Триис!

— Трис!

Тя отвори очи, раздвижи глава върху възглавницата, размърда вцепенените си ръце.

— Гералт?

— Тук при теб съм. Как си?

Тя се огледа. Беше в стаята си, лежеше в леглото. В най-хубавото легло в Каер Морхен.

— Как е Цири?

— Спи.

— Колко дълго...

— Твърде дълго — прекъсна я той. Зави я с одеялото, прегърна я. Когато се наведе, медальонът с вълча глава се залюля пред очите ѝ. — Това, което направи, не беше добра идея, Трис.

— Всичко е наред. — Тя потрепери в прегръдките му. „Не е вярно — помисли си. — Нищо не е наред.“ Обърна глава така, че медальонът да не я докосва. Имаше много теории за свойствата на вещерските амулети, но нито една от тях не препоръчваше на магьосничките да ги докосват в дните и нощите на Слънцестоенето.

— Ние... Говорихме ли нещо в трансa?

— Ти — не. През цялото време беше в безсъзнание. Цири... Точно преди да се събуди... каза: „Va’esse deirdeadh aep eigean.“

— Тя знае ли Старата реч?

— Не толкова, че да построи пълно изречение.

— Изречението означава: „Нещо приключва.“ — Магьосницата прекара длан през лицето си. — Гералт, това е нещо много важно. Момичето е невероятно силен медиум. Не знам с какво и с кого се свързва, но мисля, че за нея няма ограничения в контакта. Нещо иска да я овладее. Нещо... което е прекалено могъщо за мен. Страхувам се за нея. Поредният транс... може да приключи с психическо заболяване. Това не е в моята власт, не мога да го овладее, не мога... При необходимост не бих могла да блокирам, да потисна способностите ѝ, при липса на друг изход не бих съумяла да ги неутрализирам

постоянно. Трябва да се възползваш от помощта на... друга магьосница. По-способна. По-опитна. Знаеш коя имам предвид.

— Знам. — Той извърна глава, стисна устни.

— Не се инати. Не се съпротивлявай. Досещам се защо не си се обърнал към нея, а към мен. Преодолей честолюбието си, огорчението си и озлоблението си. Няма полза от тях, само ще се измъчваш. При това рискуваш живота и здравето на Цири. Това, което най-вероятно ще се случи с нея по време на следващия транс, може да се окаже лошо от Изпитанието с Треви. Обърни се за помощ към Йенефер, Гералт.

— А ти, Трис?

— Какво аз? — Тя преглътна с усилие. — Аз не се броя. Аз те разочаровах. Разочаровах те... във всичко. Аз бях... бях твоя грешка. Нищо повече.

— При мен се броят и грешките — изрече бавно той. — Аз не ги зачерквам от живота си и от спомените си. И никога не виня другите заради тях. Ти означаваш много за мен, Трис, и винаги ще означаваш много. Никога не си ме разочаровала. Никога. Повярвай ми.

Трис мълча дълго.

— Ще остана до пролетта — каза тя най-накрая, опитвайки се да овладее треперенето на гласа си. — Ще бъда до Цири... Ще бдя над нея. Ден и нощ. А пролетта... Пролетта ще я отведем в храма на Мелителе в Еландер. Може би това, което иска да поеме власт над нея, няма да успее да го стори в храма. И тогава ти ще се обърнеш към Йенефер за помощ.

— Добре, Трис. Благодаря ти.

— Гералт?

— Слушам те.

— Цири е казала още нещо, нали? Нещо, което си чул само ти.

Каж ми какво е то.

— Не — възрази той, а гласът му потрепери. — Не, Трис.

— Моля те.

— Тя не говореше на мен.

— Знам. Говореше на мен. Каж ми го, моля те.

— При събуждането й... Когато я вдигнах... Тя прошепна: „Забрави за него. Не го мъчи.“

— Няма — прошепна Трис тихо. — Но не мога да забравя. Прости ми.

— Аз съм този, който трябва да те моли за прошка. И не само теб.

— Колко много я обичаш. — Това не беше въпрос, а констатация.

— Да — призна си той шепнешком след дълго мълчание.

— Гералт...

— Слушам те, Трис.

— Ела при мен тази нощ.

— Трис...

— Просто ела.

— Добре.

* * *

Скоро след Мидинваерн спря да вали сняг. Настана мраз.

Трис беше с Цири денем и нощем. Бдеше над нея. Бранеше я от видими и невидими заплахи.

Момичето почти всяка нощ се събуждаше с крясък. Бълнуваше, хванала с ръце главата си, плачеше. Магьосницата я успокояваше със заклинания и еликсири, приспиваше я, като я прегръщаше и я люлееше в ръце. А после самата тя дълго не можеше да заспи, размишлявайки за казаното от Цири насън и след събуждането ѝ. И чувстваше нарастващ страх. *Va'esse deirdeadh aер eigeан...* Нещо приключва...

Това продължи десет дни и нощи. И неочаквано премина. Свърши, изчезна безследно. Цири се успокои, започна да спи кротко, без бълнувания, без кошмари.

Но Трис продължаваше да бди над нея. Не се отдалечаваше дори на крачка от момичето. Бранеше я.

* * *

— По-бързо, Цири! Крачка напред, нападаш, отскачаш! Полупирует, удар, отскок. Пази равновесие с лявата ръка, иначе ще паднеш от гребена. И ще си нараниш... женските атрибути!

— Какво?

— Нищо. Не се ли умори вече? Ако искаш, да починем.

— Не, Ламберт! Мога още. Не съм толкова слаба, не си го и помисляй. Може ли да опитам да прескачам всеки втори стълб?

— В никакъв случай! Ще вземеш да паднеш и Мериголд ще ми откъсне... главата.

— Няма да падна!

— Казах вече, няма да повтарям. Без номера! Здраво на краката. И дишането, Цири, дишането! Пъхтиш като умиращ мамут!

— Не е вярно!

— Не викай, а се упражнявай. Нападение, отскок! Защита! Полупирует! Защита, пирует! Стой уверено върху стълбовете, по дяволите! Не се поклащай! Крачка напред, удар! По-бързо! Полупирует! Скачай и сечи! Точно така! Много добре!

— Наистина ли? Наистина ли беше добре, Ламберт?

— Кой ти го каза?

— Ти! Току-що!

— Сигурно съм се объркал. Нападение! Полупирует! Отскок! И още веднъж! Цири, а защитата? Колко пъти трябва да ти повтарям? След отскока винаги трябва да има защита — вдигаш меча, предпазваш главата и шията. Винаги!

— Дори когато се бия само с един противник?

— Никога не знаеш срещу какво се биеш! Никога не знаеш какво има зад теб, откъм гърба ти. Винаги трябва да се предпазваш. Работи с краката и меча! Трябва да си изработиш рефлекс! Рефлекс, разбираш ли? Не бива да забравяш за това. Ако забравиш в истинска битка — свършено е с теб. Още веднъж! Ето! Точно така! Виждаш ли колко добре се защитаваш по този начин? От тази позиция можеш да нанесеш всякакъв удар. Можеше да удариш и назад, ако искаш. Хайде покажи ми пирует и удар назад.

— Хааа!

— Много добре. Разбра ли вече за какво става въпрос? Осъзна ли го?

— Не съм глупачка!

— Момиче си. Момичетата не са много умни.

— Ех, Ламберт, ако можеше да те чуе Трис!

— Ако бабата имаше мустаци, щеше да стане войвода. Достатъчно. Слизай. Почивка.

— Не съм уморена!

— А аз съм уморен. Казах — почивка. Слизай от гребена.

— Със салто ли?

— А ти как мислиш? Както кокошка слиза от пръта си в курника? Хайде, скачай. Не се бой, ще те подхвана.

— Хааа!

— Добре. Като за момиче — даже много добре. Можеш да свалиш превръзката от очите си.

* * *

— Трис, може би е достатъчно за днес? А? Да вземем шейната и да се спуснем от хълма? Слънцето свети, снегът искри, чак ме болят очите! Прекрасно време!

— Не се подавай от прозореца, ще паднеш.

— Да отидем за шейната, Трис!

— Кажи ми го на Старата реч. И с това урокът ще приключи. Дръпни се от прозореца, върни се на масата... Цири, колко пъти трябва да те моля? Остави този меч, престани да го размахваш.

— Това е новият ми меч! Истински, вещерски! Направен е от стомана, която е паднала от небето! Наистина! Така каза Гералт, а той никога не лъже, нали знаеш!

— О, да. Знам.

— Трябва да свикна с този меч. Чичо Весемир го е приспособил за моето тегло, ръст и дължина на ръцете. Дланта ми и китката ми трябва да свикнат с него!

— Свиквай колкото си искаш, само че навън. Не тук. Е, слушам те. Струва ми се, искаше да ми предложиш да се пързалиме с шейна. На Старата реч. Е, предлагай.

— Хммм... Как е „шейна“?

— Sledd като предмет. Aesledde като действие.

— Аха... Ясно. Va'en aesledde, ell'ea?

— Не бива да се приключва въпросително изречение по този начин, това е неучтив форма. Въпросът си личи от интонацията.

— Но децата от Островите...

— Ти не изучаваш скелигския жаргон, а класическата Стара реч.

— А защо трябва да уча тази Реч?

— За да я знаеш. Полезно е човек да учи това, което не знае. Този, който не знае езици, все едно е сакат.

— Така или иначе всички говорят на всеобщия език!

— Вярно е. Но някои — не само на него. Уверявам те, Цири, по-добре да се числиш към малцината, отколкото към всички. Е, слушам те. Пълното изречение е: „Времето днес е прекрасно, да отидем да се пързалияме с шейна.“

— Elaine... Хммм... Elaine tedd a'taeghane, a ya'en aesledde?

— Много добре!

— Ха! Е, ще ходим да се пързалияме.

— Отиваме. Само дай да си довърша гримирането.

— А за кого така се гримираш?

— За себе си. Жената подчертава красотата си за собственото си самочувствие.

— Хммм... Знаеш ли какво? Аз също се чувствам зле. Не се смей, Трис!

— Ела тук. Седни ми на коленете. Помолих те да оставиш меча! Благодаря. Сега вземи тази, голямата четчица и си напудри лицето. Не толкова много, момиче, не толкова много! Погледни в огледалото. Виждаш ли колко си красива?

— Не виждам никаква разлика. Ще си гримирам очите, може ли? Защо се смееш? Ти винаги си гримираш очите. Искам и аз!

— Добре. Хайде, нанеси от това върху клепачите си. Цири, не примижавай и с двете очи, така не виждаш нищо, ще си омацаш цялото лице. Вземи мъничко и само докосни клепачите си. Само докосни, казах. Дай да го разнеса малко. Затвори очи. А сега ги отвори.

— Ооо!

— Има ли разлика? Малко сенки няма да навредят дори на толкова красиви очи като твоите. Елфките са знаели какво правят, когато са измисляли сенките за очи.

— Елфките?

— Не знаеше ли? Гримът е изобретение на елфките. Много полезни неща сме заимствали от Стария народ. А в замяна сме им дали

адски малко. А сега вземи молива и нарисувай тънка линия върху горния клепач, до самите мигли. Цири, какво правиш?

— Не се смей! Клепачът ми трепери. Затова!

— Отвори малко устата, треперенето ще престане. Виждаш ли? Готово.

— Ооо!

— Е, а сега да отидем да шокираме вещерите с нашата красота. Няма по-приятно зрелище. А после ще вземем шейната и ще размажем целия си грим в дълбоките преспи.

— И ще се гримираме пак!

— Не. Ще кажем на Ламберт да затопли вода в банята и ще се изкъпем.

— Пак ли? Ламберт казва, че хабим прекалено много дърва с нашите къпания.

— Ламберт саен ме а'baeth аер arse.

— Какво? Това не го разбрах...

— С течение на времето ще научиш идиомите. До пролетта имаме доста време за учене. А сега... Va'en aesledde, me elaine luned!

* * *

— Това, на тази рисунка... Не, по дяволите, не на тази... На тази. Както вече знаеш, това е гул. Да чуем какво знаеш за гуловете, Цири... Ей, погледни ме! Какво имаш на клепачите си, да го вземат дяволите?

— Добро самочувствие.

— Какво? Е, няма значение. Слушам те.

— Хм... Гултът, чичо Весемире, е чудовище, което яде трупове. Може да се срещне на гробища, в околностите на могили, навсякъде, където погребват мъртвци. В нек... некрополите. Там, където има жертви на природно бедствие, на полесраженията...

— Излиза, че е опасен само за покойниците, така ли?

— Не, не само за тях. Напада и живи хора. Когато е гладен или разярен. Например ако има битка... Много загинали хора...

— Какво ти е, Цири?

— Нищо...

— Цири, чуй ме. Забрави за миналото. То вече няма да се върне.

— Аз видях... В Соден и Заречие... Цели полета... Те лежаха там и ги рѣфаха вълци и подивели кучета... Със сигурност е имало и гулове...

— Затова сега учиш за гуловете, Цири. Това, което ти е познато, престава да бъде кошмар. Това, с което умееш да се бориш, вече не е толкова страшно. Как се борим с гуловете, Цири?

— Със сребърни мечове. Гуловете са чувствителни към среброто.

— Към какво още?

— Към ярката светлина. И към огъня.

— Значи можем да се борим срещу тях с помощта на светлината и огъня?

— Може, но е опасно. Вещерът не използва нито светлина, нито огън, защото те му пречат да вижда. Светлината хвърля сенки, а сенките затрудняват ориентацията. Битката с гуловете винаги трябва да става в тъмнина, под звездната светлина.

— Абсолютно вярно. Добре си го запомнила, ти си умно момиче. А сега погледни тази рисунка...

— Аууу...

— Е, тази твар наистина не е от най-красивите. Казва се гравейр. Гравейрът е разновидност на гуловете. Много прилича на гул, но е доста по-едър. Отличава се също и както виждаш, по тези три костни гребена на черепа. Останалото е както при всеки трупояд. Обърни внимание — ноктите му са къси и тъпи, пригодени за разриване на гробове, за изгребване на пръст. Мощни зъби, с които раздробява костите, и дълъг, тънък език, с който изсмуква от тях костния мозък и разложеното месо. Естествено, вмирисаният костен мозък е деликатес за гравейрите... Какво ти е?

— Ннищо.

— Ти си съвсем бледа. И позеленяла. Малко ядеш. Закусва ли?

— Дааа. Закууусвах.

— За какво говорех... А, да. За малко да забравя. Запомни това, важно е. Гравейрите, гуловете и другите чудовища от тяхната група нямат своя собствена екологична ниша. Те са реликти от периода на взаимното проникване на сферите. Когато ги убиваме, ние не разрушаваме системите и връзките, които царуват в природата, сегашната ни сфера. Тези чудовища са чужди на сегашната ни сфера и тук няма място за тях. Разбираш ли, Цири?

— Разбирам, чичо Весемире. Гералт ми обясни. Знам всичко. Екологична ниша — това е...

— Добре, добре. Знам какво е това. Щом Гералт ти го е обяснил, няма нужда да го повтарям. Да се върнем към гравейрите. Те се срещат изключително рядко — за щастие, тъй като това са крайно опасни гадини. Дори най-малката рана, получена при схватка с гравейр, води до зараза с трупна отрова. С какъв еликсир се лекува заразяването с трупна отрова, Цири?

— Авлигов.

— Правилно. Но най-добре да се избягва заразяването. Затова, когато се биеш с гравейр, не бива да се приближаваш до него. Винаги трябва да се държиш на разстояние, а ударът да се нанася с отскок.

— Хम्म... А къде е най-добре да се удря?

— Ще стигнем и до това. Гледай...

* * *

— Още веднъж, Цири. Да го направим бавно, така че да можеш да овладееш всяко движение. Виж, нападам те от трета позиция, насочвам острието напред... Защо отстъпваш?

— Защото знам, че това е финт! Можеш да замахнеш широко отляво или да нанесеш удар отгоре. А аз отстъпвам и контраатакувам!

— Нима? А ако направя така?

— Аууу! Нали трябваше бавно! Какво не направих както трябва? Кажи, Коен!

— Нищо. Просто съм по-висок и по-силен от теб.

— Това не е честно!

— Няма такова нещо като честен бой. В боя се използват всяко предимство и всяка възможност, която се отвори. Като отстъпи, ти ми даде възможност да вложа повече сила в удара. Вместо да отстъпваш, трябваше да направиш полупирует вляво и да се опиташ да ме уцелиш отдолу, под брадичката, в бузата или в гърлото.

— Като че ли ще ми позволиш! Ще направиш обратен пирует и ще ме намушкаш отляво в шията, преди да успея да се предпазя! Откъде да знам как ще постъпиш?

— Трябва да знаеш. И знаеш.

— Да бе!

— Цири, това, което правим, е водене на бой. Аз съм твоят противник. Искам да те победя и съм длъжен да го направя, защото става въпрос за моя живот. Аз съм по-висок и по-силен от теб, затова ще използвам всяка удобна възможност за удари, които ще те извадят от ритъма ти и ще пробият защитата ти, както току-що ти демонстрирах. За какво ми е да правя пирует? Аз вече мога да те атакувам отляво, виж. Няма нищо по-лесно от това да те ударя от втора позиция под мишницата, от вътрешната страна на ръката. Ако ти скъсам някоя артерия, ще умреш за няколко минути. Отбранявай се!

— Хааа!

— Много добре. Прекрасна, бърза защита. Виждаш ли колко полезно е тренирането на китките? А сега внимавай — много фехтовачи извършват грешката да се защитават статично, застиват за секунда и тогава можеш да ги изненадаш с такъв удар!

— Хааа!

— Прекрасно! Но отскачай, веднага отскачай — и пирует! Може да имам кама в лявата си ръка! Добре! Много добре! А сега, Цири? Какво ще направя сега?

— Откъде да знам?

— Наблюдавай краката ми. Как е разпределена тежестта на тялото ми? Какво може да се направи от тази позиция?

— Всичко!

— Тогава се върти, върти се, накарай ме да се обърна! Защитавай се! Добре! Не гледай меча ми, мога да те подлъжа с меч! Защитавай се! Добре! И още веднъж! Добре! И пак!

— Аууу!

— Лошо.

— Уф! Какво не направих както трябва?

— Нищо. Просто бях по-бърз. Свали си коленките и налакътниците. Да седнем да починем за минутка. Сигурно си уморена, цяла сутрин бяга по Мъчилището.

— Не съм уморена. Гладна съм.

— По дяволите, аз също. А днес Ламберт е дежурен, той не може да готви нищо освен галушки. Поне тях да ги правеше както трябва...

— Коен? — Да?

— Още не съм достатъчно бърза...

— Много си бърза даже.
— Ще бъда ли някога бърза като теб?
— Съмнявам се.
— Хммм... Добре. А ти ли... Кой е най-добрият фехтовач на света?
— Нямам никаква представа.
— Не познаваш ли някой такъв?
— Познавал съм мнозина, които са се мислели за такива.
— Ха! Какви бяха те? Как се казваха? От какво са умрели?
— По-спокойно, по-спокойно, момиче. Нямам отговори на тези въпроси. Толкова ли е важно?
— Точно така, важно е. Искам да знам... кои са тези фехтовачи. И къде са сега.
— Знам къде са.
— Ха! И къде са?
— В гробищата.

* * *

— Внимавай, Цири. Сега ще сложим трето махало, защото вече се справяш с две. Ще правиш същите крачки като и при две махала, но ще направиш едно навеждане повече. Готова ли си?
— Да.
— Концентрирай се. Отпусни се. Вдишване, издишване. Нападай!
— Уф! Аууу... Мамка му!
— Не псувай, моля. Лошо ли се удари?
— Не, само ме закачи... Какво не направих както трябва?
— Тичаше в прекалено равномерен ритъм и прекалено ускори втория пирует, а финта го направи твърде широк. В резултат се озова точно под махалото.
— Ох, Гералт, там изобщо няма място за навеждане и обръщане. Те висят прекалено близо едно до друго!
— Има колкото искаш място, уверявам те! Просто разстоянията между махалата са замислени така, че изискват неритмично движение. Това е бой, Цири, не балет. В боя не бива да се движиш ритмично. С

движението си трябва да разконцентрираш противника, да го подлъгваш, да му пречиш да реагира. Готова ли си за следващия опит?

— Готова съм. Разлюлей проклетите неща!

— Не ругай. Отпусни се. Атакувай!

— Ха! Ха! Е, как е? Как е, Гералт? Изобщо не ме докоснаха.

— И ти дори не докосна с меча втория чувал. Повтарям — това е бой, не е балет, не е акробатика... Какво мърмориш там?

— Нищо.

— Отпусни се. Оправи превръзката на китката си. Не стискай така ръкохватката на меча, това те разконцентрира, нарушава равновесието ти. Дишай спокойно. Готова ли си?

— Да!

— Скачай горе!

— Аууу! А, да те... Гералт, не мога да направя това! Има твърде малко място за финтиране и за смяна на местата на краката. А когато ударя с двата крака, без финт...

— Видях какво става, когато удариш без финт. Боли ли те?

— Не. Не много...

— Седни при мен. Почини си.

— Не съм уморена. Гералт, не мога да премина през третото махало, дори и да почивам десет години. Не мога по-бързо...

— Не е и необходимо. Ти и без това си достатъчно бърза.

— Тогава кажи — как да го направя? Едновременно полупирует, навеждане и удар?

— Всичко е много просто. Ти не внимаваше. Нали ти казах преди да започнеш — трябва да направиш едно навеждане повече. Навеждане. Допълнителният пирует е излишен. Втория път направи всичко добре и мина през всички махала.

— Но не ударих чувала, защото... Гералт, без полупирует не мога да го ударя, защото губя скорост, нямам такова... как се казваше...

— Инерция. Вярно е. Ще набереш и инерция и енергия, но не за сметка на пирует и смяна на краката, защото нямаш време за това. Ще удариш махалото с меч.

— Махалото? Трябва да удрям чувалите!

— Това е битка, Цири. Чувалите изобразяват слабите места на твоя противник, които трябва да уцелиш. Махалата, които изобразяват оръжията на противника ти, трябва да ги избягваш, да отскачаш от тях.

Ако махалото те докосне, все едно си ранена. В истински бой сигурно няма да можеш да станеш повече. Махалото не бива да те докосва. Но ти можеш да докосваш него... Какво се начумери?

— Аз... Не мога да парирам удар на махалото с меч. Твърде слаба съм... И винаги ще бъда слаба! Защото съм момиче!

— Я ела при мен, момиче. Изтрий си носа. И слушай внимателно. Нито един боец на този свят не може да парира удар, нанесен с опашката на въздушен змей, щипалата на гигаскорпион или ноктите на грифон. А махалата изобразяват точно такива оръжия. Дори не се и опитвай да ги парираш. Няма да отблъснеш махалото, но самата ти ще се отблъснеш от него. Така ще поемеш от него енергията, необходима, за да нанесеш удар. Достатъчно е леко, но много бързо отблъскване и незабавно да нанесеш също толкова бърз удар от противоположния полупирует. Като се отблъснеш, ще придобиеш инерция. Ясно ли е?

— Аха.

— Бързина, Цири, а не сила. Силата е нужна на дърваря, който сече с брадва дърва в гората. Затова рядко момичета стават дървари. Разбра ли какво имам предвид?

— Аха. Разклащай махалата.

— Първо си почини.

— Не съм уморена.

— Разбра ли вече как става? Същите крачки, финт...

— Знам.

— Нападай!

— Хааа! Ха! Хааа! Успях! Уцелих те, грифоне! Герааалт! Видя ли?

— Не викай. Контролирай дишането си.

— Направих го! Наистина го направих! Успях! Похвали ме, Гералт!

— Браво, Цири. Браво, момиче.

* * *

В средата на февруари от юг, откъм седловината, задуха топъл вятър и облиза снега.

* * *

Вещерите не искаха да знаят какво става по света.

Трис последователно и упорито насочваше към политиката продължителните разговори, които се водеха всяка вечер в тъмната зала, осветена от лумванията на огъня в огромното огнище. Реакцията на вещерите винаги беше една и съща. Гералт мълчеше, сложил длан върху челото си. Весемир кимаше, като от време на време вмъташе по някой коментар, от който ставаше ясно единствено, че „по негово време“ всичко е било по-хубаво, по-логично, по-честно и по-разумно. Ескел слушаше учтиво, не пестеше усмивките си и внимателния поглед, понякога се случваше дори да се интересува от някой маловажен въпрос. Коен откровено се прозяваше и гледаше в тавана, а Ламберт не скриваше пренебрежението си.

Не искаха да знаят нищо, не ги интересуваха дилемите, заради които страдаха от безсъние кралете, магьосниците, владетелите и вождовете; не ги вълнуваха проблемите, от които вреше и кипеше в съветите и събранията. За тях не съществуваше нищо отвъд потъналите в сняг седловини, отвъд Гвенлех, носещ късове лед в оловните си води. За тях съществуваше само Каер Морхен — самотен, загубен сред дивите планини.

Тази вечер Трис беше раздразнена и неспокойна — може би причината беше вятърът, виещ сред порутените стени на замъка. Тази вечер всички бяха странно възбудени — вещерите, с изключение на Гералт, бяха станали необичайно приказливи. Разбира се, говореха изключително за едно нещо — за пролетта и за приближаващото пътуване. Както и за това какво ще им донесе пътуването — за вампирите, виверните, горските духове, ликантропите и василиските.

Този път беше ред на Трис да се прозява и да гледа в тавана. Тя мълча, докато Ескел не зададе въпроса, който толкова дълго беше чакала.

— А всъщност какво става на юг, при Яруга? Струва ли си да се насочваме натам? Не ни се иска да се забъркваме в разни авантюри.

— Какво наричаш „авантюри“?

— Ами знаеш... — запъна се той. — Постоянно ни говориш за възможността за нова война. За непрекъснатите сблъсъци по

границите, за бунтовете в окупираните от Нилфгард земи. Споменавах за слуховете, че е възможно Нилфгард отново да премине през Яруга...

— А, какво толкова? — обади се Ламберт. — Там не спират да се бият и да се колят от стотици години. Няма защо да се притесняваме. Аз вече съм решил: ще мина през далечния юг, през Соден, Махакам и Ангрен. Знае се, че там, откъдето е минала войска, винаги се навъждат много чудовища. В такива места може да се заработи добре.

— Факт — подкрепи го Коен. — Местността е опустошена, по селата има само жени, не могат да се справят сами... Наоколо бродят много деца без дом и опека. Лесна плячка, привличаща чудовищата.

— А господата бароните — добави Ескел, — господата комесите и старейшините са заети с войната, нямат достатъчно време, за да защитават поданиците си. Налага се да наемат нас. Всичко това е истина. Но от това, което ни е разказвала Трис по цели вечери тук, излиза, че конфликтът с Нилфгард е сериозна работа, а не някаква там локална война. Нали, Трис?

— Дори и да е така — каза ядосано магьосницата, — това май е изгодно за вас, а? Сериозната, кръвопролитна война още повече ще обезлюди селата, ще се увеличат овдовелите жени, местността ще се напълни с осиротели деца...

— Не разбирам сарказма ти. — Гералт махна ръка от челото си. — Наистина не го разбирам, Трис.

— Нито аз, дете — вдигна глава Весемир. — За какво става въпрос? За тези жени и деца? Ламберт и Коен си говорят така безгрижно, като малки деца, но нали не думите са най-важното. Та нали те...

— ... Защитават тези деца — прекъсна го разгневено Трис. — Да, знам. Спасяват ги от върколаци, които за цяла година убиват две или три деца, докато един нилфгардски отряд може за един час да изколи и изпепели цяло селище. Да, вие защитавате сираците. А аз искам сираците да бъдат колкото се може по-малко. Да се боря с причините, а не със следствията. Затова участвам в съвета на Фолтест от Темерия, заседавам там заедно с Феркарт и Кейра Мец. Обсъждаме как да не допуснем война, а ако тя все пак избухне — как да се защитаваме. Защото войната непрекъснато виси над нас, като лешояд. За вас тя е една авантюра. За мен е игра, залогът в която е оцеляването.

Аз съм въввлечена в тази игра, така че вашето равнодушие и безгрижие са болезнени и обидни за мен.

Гералт се изправи и я погледна.

— Ние сме вещици, Трис. Нима не разбираш?

— Какво има тук да се разбира? — магьосницата тръсна кестенявите си коси. — Всичко е просто и ясно. Имате определено отношение към заобикалящия ви свят. Това, че този свят може да се разруши само за миг, изобщо не ви тревожи. Мен обаче ме тревожи. И по това се различаваме.

— Не съм сигурен, че само по това.

— Този свят се руши — повтори тя. — На това може да се гледа безучастно. А може и да му се противодейства.

— Как? — усмихна се Гералт подигравателно. — С емоции?

Трис не отговори нищо, а се обърна към огъня, пращящ в огнището.

— Светът се разпада — повтори Коен, клатейки глава в престошена замисленост. — Колко пъти вече съм чувал това.

— Аз също — намръщи се Ламберт. — И нищо чудно, че този израз е станал популярен напоследък. Така говорят кралете, когато стане ясно, че за управлението е необходимо да имаш поне малко ум. Така говорят търговците, когато алчността и глупостта им ги довеждат до фалит. Така говорят магьосниците, когато започват да губят влияние над политиката или над източника си на доходи. А тези, към които е адресирано това изказване, би трябвало да очакват някакви предложения. Хайде, Трис, приключвай с встъплението и ни изложи предложението си.

— Никога не съм била силна в словесните схватки — изгледа го студено магьосницата, — нито пък в цветущите фрази, чиято цел е надсмиване над събеседника. Не мисля да участвам в нещо подобно. Много добре знаете какво имам предвид. Искате да си криете главата в пясъка — ваша си работа. Но ти, Гералт, много ме учудваш.

— Трис — погледна я в очите белокосият вещер, — какво очакваш от мен? Да участвам активно в битката за спасение на разпадащия се свят? Да се запиша в армията и да удържам Нилфгард? Ако започне поредната битка за Соден, да застана рамо до рамо с теб на Хълма и да се бия за свобода?

— Щях да съм горда — изрече тя тихо и наведе глава. — Щях да съм горда и щастлива, ако можех да се бия рамо до рамо с теб.

— Вярвам ти. Но аз не съм достатъчно благороден за това. И не съм достатъчно смел. Не ставам за войник и герой. Безумно ме е страх от болката, страх ме е да не бъда осакатен или убит и това не е единствената причина. Не можеш да накараш войника да не се страхува, но можеш да го въоръжиш с мотивация, която да му помогне да преодолее страха. А аз нямам такава мотивация. И не мога да имам. Аз съм вещер. Изкуствено създаден мутант. Убивам чудовища. За пари. Защиатавам деца, ако родителите им ми платят. Ако ми платят нилфгардските родители, ще защитавам и нилфгардските деца. И дори целият свят да се разруши, в което не вярвам, ще убивам чудовища сред руините, докато някое от тях не убие мен. Това е моята съдба, моята мотивация, моят живот и моето отношение към света. Не съм ги избрал аз. Други са го направили вместо мен.

— Ти си озлобен — отбеляза Трис, подръпвайки нервно косата си. — Или се правиш на такъв. Забравяш, че те познавам, не се прави пред мен на безчувствен, безсърдечен, безскрупулен и безволев мутант. Досещам се коя е причината за озлоблението и я разбирам. Пророчеството на Цири, нали?

— Не е вярно — отговори студено той. — Виждам, че все пак слабо ме познаваш. Боя се от смъртта както всеки друг, но съм свикнал отдавна с мисълта за нея, нямам никакви илюзии. Това не е оплакване на съдбата ми, Трис, а най-обикновен студен разчет. Статистика. Все още нито един вещер не е умрял от старост, в леглото си, диктувайки завещанието си. Нито един. Цири не ме изненада и не ме уплаши. Знам, че ще умра в някаква смърдяща на мърша яма, разкъсан от грифон, ламя или мантикор. Но не искам да умирам на война, защото това не е моята война.

— Чудя ти се — отвърна рязко Трис. — Чудя се на думите ти, на отсъствието на мотивация в теб и на това как успя да опишеш научно своето безразличие и равнодушие. Ти си бил в Соден, в Ангрин и в Заречие. Знаеш какво се случи с Цинтра, знаеш какво се случи с Каланте и с повече от десет хиляди души от тамошното население. Знаеш през какъв ад е преминала Цири, знаеш защо тя крещи нощем. Аз също знам, защото и аз бях там. Аз също се страхувам от болката и смъртта, сега ме е страх още повече, отколкото тогава — имам си

причини за това. Що се отнася до мотивацията, то тогава ми се струваше, че е не по-голяма от твоята. Какво общо имам аз, магьосницата, със съдбата на Соден, Бруге, Цинтра или останалите кралства? С грижите на повече или по-малко годни владетели? С интересите на търговците и бароните? Бях магьосница и също можех да кажа, че това не е моя война, че дори сред руините на света мога да забърквам еликсири за нилфгардците. Обаче застанах на Хълма до Вилгефорц, до Артауд Теранова, до Феркарт, до Енид Финдабаир и Филипа Ейлхарт, до твоята Йенефер. До тези, които вече ги няма — Корал, Йоел, Ваниеле... Имаше един момент, в който от страх забравих всички заклинания освен едно, с помощта на което можех да се телепортирам от това страшно място въкъщи, в моята малка куличка в Малибор. Имаше моменти, в които започвах да повръщам от ужас, а Йенефер и Корал ме придържаха за шията и косите...

— Престани. Престани, моля те.

— Не, Гералт. Няма да престана. Нали искаш да узнаеш какво е станало там, на Хълма? Тогава слушай — имаше грохот и пламък, имаше горящи стрели и разпадащи се огнени кълба, имаше викове и писъци, а аз внезапно се озовах на земята, върху някаква купчина овъглени, димящи парцали и изведнъж осъзнах, че тази купчина парцали е Йоел, а ужасното нещо до него — тялото без ръце и крака, което толкова ужасено крещи — е Корал. И мислех, че кръвта, върху която лежа, е кръвта на Корал. Но това беше собствената ми кръв. И когато видях какво са ми направили, започнах да вия, да вия като бито куче, като обидено дете... Остави ме! Не се притеснявай, няма да се разплача. Аз отдавна не съм момичето от кулата в Марибор. Мамка му, аз съм Трис Мериголд, Четиринайсетата, загинала при Соден. Под обелиска на Хълма има четиринайсет гроба, но само тринайсет тела. Чудно ли ти е как е могло да се получи такава грешка? Не се ли досещаш? Беше трудно да се разпознаят повечето трупове по парчетата от тях — никой не ги е сортирал. Беше трудно да се разпознаят дори живите. От онези, които ме познаваха добре, остана жива само Йенефер, а тя беше ослепяла. Другите ме познаваха бегло, обикновено ме разпознаваха по разкошните ми коси. А тях вече ги нямаше, по дяволите!

Гералт я прегърна силно. Тя вече не се опитваше да го отблъсне.

— Не пожалиха за нас и най-силните магии, заклинания, еликсири, амулети и артефакти — продължи тя приглушено. — Нямахме нещо, което не биха дали за осакатените герои от Хълма. Закърпиха ни, излекуваха ни и ни върнаха предишната външност, косите и зрението. Почти не се забелязват... следите. Но аз вече никога няма да облека рокля с деколте, Гералт. Никога.

Вещерите мълчаха. Мълчеше и Цири, която безшумно се беше промъкнала в залата и стоеше на прага, свила рамене и скръстила ръце на гърдите си.

— Така че не ми говори за мотивация — каза след малко магьосницата. — Преди да застанем на този Хълм, Капитулът просто ни каза: „Така трябва.“ Чия беше тази война? Какво защитавахме там? Територия? Граници? Хората и техните колиби? Интересите на кралете? Влиянието и доходите на магьосниците? Реда от Хаоса? Не знам. Но се бихме, защото така трябва. И ако се наложи, ще застана на Хълма отново. Защото, ако не го направя, ще означава, че и предишния път е било ненужно и напразно.

— Аз ще застана до теб! — извика пискливо Цири. — Ще видиш, ще застана! Нилфгардците ще ми платят за баба и за всичко... Не съм забравила!

— Тихо! — обади се Ламберт. — Не се намесвай в разговорите на възрастните...

— Как ли пък не! — тропна с крак девойката и в очите ѝ проблеснаха зелени пламъчета. — За какво мислите, че се уча да се бия с меч? Искам да го убия, онзи черен рицар, който беше в Цинтра, онзи с перата на шлема — заради това, което ми направи, заради това, че ме беше страх! И ще го убия! Затова се уча!

— Значи ще престанеш да се учиш — изрече Гералт с глас, постуден от стените на Каер Морхен. — Докато не разбереш какво е това меч и за какво трябва да служи в ръцете на един вещер, повече няма да го взимаш в ръка. Ти не се учиш, за да убиваш и да бъдеш убита. Учиш се да убиваш не от страх и омраза, а за да можеш да спасяваш живот. Своя и чужд.

Момичето прехапа устни, треперейки от вълнение и гняв.

— Разбра ли?

Цири рязко вдигна глава.

— Не!

— Значи няма да го разбереш никога. Излез.

— Гералт, аз...

— Излез.

Цири се завъртя на пети, постоя няколко секунди в нерешителност, сякаш чакайки нещо. После бързо се затича по стълбите. Чува как тресна вратата.

— Твърде рязко, Вълко — каза Весемир. — Прекалено рязко. И не биваше да го правиш в присъствието на Трис. Емоционалната връзка...

— Не ми говори за емоции. Писна ми от дрънканици за емоции!

— Защо? — усмихна се магьосницата насмешливо и студено. — Защо, Гералт? Цири е нормално момиче. Чувства нормално, приема емоциите естествено, възприема ги такива, каквито са в действителност. Ти, естествено, не разбираш това и се учудваш. Изумява те и те дразни, че някой може да изпитва нормална любов, нормална омраза, нормален страх, болка и огорчение, нормална радост и нормална тъга. Че именно студенината, отчуждението и равнодушието се смятат за ненормални. О, да, Гералт, това те дразни, дразни те до такава степен, че започваш да мислиш за подземията на Каер Морхен, за лабораторията, за покритите с прах бутилки, пълни с мутагенни отрови...

— Трис! — извика Весемир, гледайки пребледнялото лице на Гералт.

Но магьосницата не позволи да я прекъсне, говореше все по-бързо, все по-високо.

— Кого искаш да излъжеш, Гералт? Мен? Нея? А може би самия себе си? Може би не искаш да допуснеш до себе си истината, която е известна на всички освен на теб? Може би не искаш да приемеш факта, че не еликсирите и Тревите са убили в теб емоциите и човешките чувства! Ти самият си ги убил! Ти самият! Но не се опитвай да ги убиеш и в това дете!

— Млъкни! — извика вещерът, скачайки от стола. — Млъкни, Мериголд!

Извърна се и безсилно отпусна ръце.

— Извинявай — каза тихо. — Прости ми, Трис.

Тръгна бързо към стълбите, но магьосницата мълниеносно го настигна и го прегърна.

— Няма да излезеш сам — прошепна тя. — Няма да ти позволя да оставаш сам. Не и сега.

* * *

Те от самото начало знаеха къде е избягала тя — цяла вечер валеше дребен, мокър сняг; той беше застлал двора с тънка, идеално бяла покривка, върху която се виждаха следите от стъпките ѝ.

Цири стоеше на самия връх на порутената стена, неподвижна като статуя. Държеше меч над дясното си рамо така, че предпазителят беше на височината на очите ѝ. Пръстите на лявата ѝ ръка леко докосваха дръжката.

Когато ги видя, момичето скочи, завъртя се в пирует и се приземи меко в същата, но огледално обърната поза.

— Цири — каза вещерът, — моля те, слез.

Изглеждаше, сякаш тя не го чува. Не се помръдна, дори не трепна. Но Трис видя как лунната светлина, отразена от острието върху лицето ѝ, оцветява в сребристо струйките сълзи.

— Никой няма да ми отнеме меч! — извика тя. — Никой! Дори ти!

— Слез — повтори Гералт.

Тя тръсна предизвикателно глава, а в следващия момент скочи отново. Откъртилата се от зида тухла се плъзна шумно под краката ѝ. Цири залитна, опита се да запази равновесие. Не успя.

Вещерът скочи.

Трис протегна ръка, отвори уста, за да произнесе формулата за левитация. Но знаеше, че няма да успее. Знаеше, че и Гералт няма да успее — просто беше невъзможно.

Гералт успя.

Той залитна, падна на колене и настрани. Но не изпусна Цири.

Магьосницата бавно се приближи. Тя чуваше как момичето шепне и подсмърча. Гералт също шептеше. Трис не разпознаваше думите. Но разбираше значението им.

През процепите в стените полъхна топъл вятър. Вещерът вдигна глава.

— Пролетта — прошепна той тихо.

— Да — потвърди Трис и преглътна. — В седловините все още има сняг, но в долините... В долините вече е пролет. Ще потегляме ли, Гералт? Аз, ти и Цири?

— Да. Сега е най-подходящият момент.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

В горното течение на реката видяхме градовете им, толкова изящни, сякаш изтъкани от утринната мъгла, от която изникваха. Струваше ни се, че всеки момент ще се разпаднат, че ще излетят с вятъра, който набръчкваше повърхността на водата. Имаше палати, бели като цветовете на водни лилии. Имаше кулички, които изглеждаха като изплетени от бръшлян, имаше мостове, въздушни като плачещи върби. Имаше и много други неща, за които не можехме да намерим имена и наименования. А нали вече сме дали имена и наименования на всичко, което са видели очите ни в този нов, възроден свят. Внезапно, някъде в далечните кътчета на паметта, намерихме наименования за драконите и грифоните, за русалките и нимфите, силфидите и дриадите. За белите единорози, които по здрач пиеха от реката, навели към водата изящните си глави. Давахме наименования на всичко. И всичко ни ставаше близко, познато, наше.

Освен тях. Те, макар и толкова да приличат на нас, ни бяха чужди, дотолкова чужди, че дълго време не можехме да намерим наименование за тази отчужденост.

Хен Гедимдейт,
„Елфите и хората“

Добрият елф — това е мъртвият елф.

Нещастieto дойде в съответствие с отколешния навик на нещастията и ястребите — вися над тях известно време, изчаквайки удобния момент, за да ги атакува. Моментa, в който се бяха отдалечили от малобройните поселища край Гвенлех и Горна Буина, бяха прехвърлили Ард Карайг и се бяха озовали в безлюдното, набраздено с дерета преддверие на пустошта.

Подобно на атакуващите ястреби, нещастieto не пропусна целта си. То се стовари безпогрешно върху жертвата си, а жертвата се оказа Трис.

Отначало всичко изглеждаше неприятно, но не особено опасно — нещо като обикновено стомашно разстройство. Гералт и Цири тактично се стараеха да не обръщат внимание на принудителните спирания, предизвикани от неразположението на магьосницата. Трис, бледа като смъртта, обляна в пот и болезнено намръщена, опита да се държи още няколко часа, но около пладне, след като прекара в храстите край пътя необичайно дълго време, вече не беше в състояние да се качи на коня. Цири искаше да ѝ помогне, но безуспешно — магьосницата не успя да се задържи за гривата на коня, плъзна се встрани и падна на земята.

Вдигнаха я и я положиха върху наметалото ѝ. Гералт безмълвно развърза една от дисагите ѝ, намери сандъчето с магически еликсири, отвори го и изруга — всичките шишенца изглеждаха еднакво, а тайнствените знаци върху печатите им не му говореха нищо.

— Кое, Трис?

— Нито едно — изстена тя, хванала се с двете си ръце за корема.
— Аз не мога... Не мога да пия от тях.

— Какво? Защо?

— Чувствителна съм към тях...

— Ти? Магьосницата?

— Алергична съм! — Тя се разплака от безсилен гняв и отчаяние. — Винаги е било така! Еликсирите не ми понасят. С тях лекувам само другите, себе си мога единствено с амулети!

— А къде ти е амулетът?

— Не знам — изскърца тя със зъби. — Вероятно е останал в Каер Морхен. Или съм го загубила...

— Проклятие. Как да ти помогна? Може би със заклинание?

— Опитвах се. Виждаш какъв е резултатът. Заради спазмите не мога да се концентрирам...

— Не плачи.

— Лесно ти е да го кажеш!

Вещерът се изправи, свали своите дисаги от гърба на Плотка и започна да се рови в тях. Трис се сви на кълбо, болката изкриви лицето ѝ и устата ѝ.

— Цири...

— Какво, Трис?

— Ти добре ли се чувстваш? Нещо... неочаквано?

Момичето поклати глава в знак на отрицание.

— Може би е отравяне? Какво съм яла? Но ние всички ядохме едно и също... Гералт! Мийте си ръцете. Гледай Цири да си мие ръцете...

— Лежи спокойно. Изпий това.

— Какво е това?

— Обикновена успокояваща билка. Няма почти никаква магия, не би трябвало да ти навреди. А спазмите ще отслабнат.

— Гералт, спазмите... са дребна работа. Но ако ми се вдигне температурата... Това може да е... дизентерия. Или паратиф.

— Нямах ли имунитет?

Трис не отговори, извърна се, започна да хапе устни, сви се още повече. Вещерът не продължи да любопитства.

След като я остави да почине малко, той качи магьосницата на седлото на Плотка. После седна зад гърба ѝ и я хвана с двете си ръце, а Цири улови юздите на коня на Трис и го поведе до своя. Не изминаха дори и миля. Магьосницата се изплъзваше от ръцете на Гералт, не можеше да се задържи на седлото. Изведнъж започна да я тресе, температурата ѝ веднага се покачи. Коремните ѝ болки се усилиха.

На Гералт му се искаше да вярва, че това е резултат от алергична реакция против остатъчната магия във вещерския му еликсир. Искаше му се. Но не вярваше.

* * *

— Ох, господине — каза стотникът. — Не уцелихте подходящ момент. Струва ми се, че не можехте да уцелите по-лош.

Стотникът беше прав. Гералт не можеше нито да възрази, нито да спори.

Заставата при моста, в която обикновено стояха трима войници, коняр, митничар и само няколко пътници, сега беше пълна с народ. Вещерът изброи повече от трийсет лековъоръжени войници с цветовете на Каедвен и поне петдесет щитоносци, лагеруващи край ниската палисада. Повечето от тях бяха налягали около огньовете, съгласно стария войнишки принцип, гласящ: „Спи, когато можеш, ставай, когато те будят.“ През широко отворените порти се виждаше суетене — в двора на заставата също беше пълно с хора и коне. На върха на наклонената стражева кула стояха на пост двама войници със заредени за стрелба арбалети. Върху разбитото и разрито от копитата предмостие имаше шест селски каруци и два търговски фургона, а в заграденото място встрани стояха над десет вола, тъжно навели глави над влажната кал.

— Имаше нападение. Над заставата. Снощи — изпревари стотникът въпроса на Гералт. — В последния момент успяхме да се притечем на помощ, иначе щяхме да заварим тук само изпепелена земя.

— Кои бяха нападателите? Разбойници? Мародери?

Войникът поклати глава, изплю се и погледна към Цири и свилата се в седлото Трис.

— Влезте в двора — каза той, — защото магьосницата ви всеки момент ще се стовари от седлото. Вече имаме няколко ранени, няма голяма разлика дали ще са с един повече.

В двора, на открито, под навес, лежаха няколко души с окървавени превръзки. Малко по-надалеч, между оградата и дървен кладенец с геранило, Гералт забеляза шест неподвижни тела, покрити с платнище, изпод което се подаваха само стъпала, обути с мръсни, изпокъсани ботуши.

— Сложете магьосницата там, при ранените. — Войникът посочи навеса. — Наистина, господин вещер, много лош късмет е, че е

болна. Няколко от нашите ги раниха по време на битката, нямаше да ни е излишна малко магическа помощ. На един, на когото му измъкнахме стрелата, връхчето ѝ остана вътре в него. Момчето ще умре до сутринта, като нищо ще умре... А магьосницата, която би могла да го спаси, има треска, самата тя очаква помощ от нас. Лош момент, както казах, лош момент...

Млъкна, виждайки, че вещерът не откъсва поглед от покритите с платнище тела.

— Двама от местната стража, двама наши и двама... техни — каза войникът, повдигайки края на втвърдилата се тъкан. — Погледнете, ако искате.

— Цири, отдръпни се.

— И аз искам да видя! — момичето се подаде иззад гърба му и зяпна трупове с отворена уста.

— Отдръпни се, моля те. Заеми се с Трис.

Цири изсумтя, но го послуша. Гералт се приближи към трупове.

— Елфи — каза той, без да крие учудването си.

— Елфи — потвърди войникът. — Scoia'tael.

— Какво?

— Scoia'tael — повтори войникът. — Горските банди.

— Странно наименование. Ако не се лъжа, означава „катерици“.

— Да, господине. Точно катерици. Така се наричат самите те на елфически. Някои казват, че това е, защото понякога носят катеричи опашки на калпаците и шапките си. Според други е, защото живеят в гората и се хранят с орехи. Все по-големи ядове си имаме с тях, казвам ви.

Гералт поклати глава. Войникът покри трупове с платнището и избърса ръце в кафтана си.

— Да вървим — каза той. — Няма какво да стоим повече тук, ще ви отведе при коменданта. А с болната ще се заеме нашият десетник, ако е по силите му. Умее да пречиства рани с огън и да ги зашива, да намества кости и някои лекове може да прави — способен селянин, планинец. Да вървим, господин вещер.

В същото време в задименото и тъмно помещение на митничаря имаше оживен и шумен спор. Късо подстриган рицар с броня и жълта туника крещеше на двама търговци и един иконом, а митничарят,

чиято глава беше превързана, наблюдаваше сцената равнодушно и навъсено.

— Казах — не! — Рицарят удари с юмрук раздрънканата маса и се изправи, като нагласи бронята на гърдите си. — Докато не се върнат разездите, никой няма да потегля оттук. Няма какво да се мотае по пътищата.

— След два дни трябва да бъда в Даевон! — развика се икономът, пъхайки под носа на рицаря къс, резбован жезъл с изографисан на него знак. — Имам си причина! Ако закъснея, съдебният изпълнител ще ми откъсне главата! Ще се оплача на началника ви!

— Оплачи се, оплачи се — изрече подигравателно рицарят. — Но те съветвам първо да си натъпчеш панталоните със слама, защото началникът ни раздава здрави ритници. Но в момента аз командвам тук, защото началникът ни е далече, и твоят съдебен изпълнител изобщо не ме интересува. О, Унист! Кого водиш, стотник? Още един търговец?

— Не — отговори стотникът след кратко колебание. — Това е вещер, господине. Казва се Гералт от Ривия.

За учудване на Гералт рицарят се усмихна широко, приближи се и му подаде ръка.

— Гералт от Ривия — каза той, като продължаваше да се усмихва. — Слушал съм за вас, и то не от кого и да е. Какво ви води насам?

Гералт отговори на въпроса му. Рицарят престана да се усмихва.

— Не идвате в подходящ момент. И на подходящото място. Тук се води война, господин вещер. Из горите вилнеят бандите на Scoia'tael, само преди ден се сблъскахме с тях. Чакам подкрепление и ще се хвърлим да ги преследваме.

— Воювате с елфите?

— Не само с елфите. Какво, вещерю, не сте ли чували за „катериците“?

— Не, не съм чувал.

— Къде сте били през последните две години? Отвъд моретата? Защото тук, при нас, в Каедвен, Scoia'tael се постараха да се говори за тях, добре се постараха. Първите банди се появиха веднага след избухването на войната с Нилфгард. Възползваха се от проблемите ни,

проклетите нехора. Ние се биехме на юг, а те започнаха набези в тила ни. Разчитаха на това, че Нилфгард ще ни разбие, и започнаха да говорят за края на човешкото господство, за връщане на старите порядки. „Хората — в морето!“ Това е техният лозунг, с него на уста убиват, палят и грабят!

— Това е по ваша вина и сега е ваша грижа — отбеляза мрачно икономът, удряйки се по бедрото с резбования жезъл, символ на неговата длъжност. — На вас, велможите и рицарите. Вие потискахте нехората, не им давахте да живеят и вижте какво стана сега. А ние винаги сме прекарвали стоки отгук и никой не ни е закачал. Не сме имали нужда от войска.

— Кое то си е вярно — вярно си е — каза един от търговците, който до момента седеше мълчаливо на пейката в помещението. — „Катериците“ са не по-страшни от разбойниците, които вилнееха по тукашните пътища. А с кого се захванаха елфите най-отначало? Именно с разбойниците.

— А каква разлика има кой ще ме уцели със стрела от храстите, разбойник или елф? — обади се изведнъж митничарят с бинтованата глава. — Покривът над главата ми, който ще запалят през нощта, гори еднакво, без значение чия ръка държи главнята. Казвате, господин търговец, че Scoia'tael не са по-лоши от разбойниците? Лъжете. Разбойниците жадуваха плячка, а елфите — човешка кръв. Не всеки има дукати, но кръв тече във вените на всеки. Казвате, че това е грижа на велможите, господин икономе? Това е още по-голяма лъжа. А дърварите, покосени, докато секат в гората, а катранджиите, посечени при Буките, жителите на опожарените селища — с какво са виновни те пред нехората? Живееха си, работеха заедно, по съседски, и изведнъж — стрела в гърба... А аз? През живота си не съм навредил на нито един нечовек, а вижте — главата ми е посечена от сабя на джуджетата. И ако не бяха воините, по които плюете, сега щеше да е свършено с мен...

— Именно! — рицарят с жълтата туника отново удари с юмрук по масата. — Пазим жалките ви кожи, уважаеми господин икономе, от онези, както се изразихте, угнетени елфи, на които, както твърдите, не сме давали да живеят. Но аз твърдя, че напротив — прекалено ги разглезахме. Толерирахме ги, отнасяхме се с тях като с хора, като с равни, и за благодарност получихме удар в гърба. Нилфгард им плаща

за това, залагам си главата, а дивите елфи от планините ги снабдяват с оръжие. Но истинската им опора са онези, които живеят постоянно сред нас: елфи, полуелфи, джуджета, гноми и полуръстове. Те ги укриват, хранят ги, осигуряват им доброволци...

— Не всички — обади се вторият търговец, слаб, с нежно, благородно лице, съвсем неподходящо на професията му. — Повечето нехора осъждат „катериците“, господин рицарю, и не искат да имат нищо общо с тях. Повечето са лоялни на хората и понякога плащат висока цена за тази лоялност. Спомнете си за кастелана от Бан Ард. Беше полуелф, а призоваваше за мир и сътрудничество. Загина от предателска стрела.

— Която вероятно е изстреляна от съседа му, полуръст или джудже, който също се е правел на лоялен — подхвърли подигравателно рицарят. — Според мен нито един от тях не е лоялен! Всеки от тях... Ей! А това кой е?

Гералт се обърна. Точно зад гърба му стоеше Цири и гледаше всички с огромните си изумрудени очи. Що се отнася до уменията да се придвижва безшумно, там наистина беше постигнала значителни успехи.

— Тя е с мен — каза вещерът.

— Хммм... — Рицарят измери Цири с поглед, после отново се обърна към търговеца с благородното лице, явно виждайки в него най-сериозния опонент. — Да, господине, не ми говорете за лоялни нехора. Всички те са наши врагове, просто някои се прикриват по-успешно, а други — по-неуспешно. Полуръстовете, джуджетата и гномите живееха сред нас от векове и както изглеждаше — в относително съгласие. Но достатъчно беше елфите да надигнат глава, и те също се хванаха за оръжията и тръгнаха по горите. Казвам ви, беше грешка да оставим елфите и дриадите да правят каквото си искат в техните пущинаци и горски анклави. Не им стигаше това, ами сега започнаха да разправят: „Това е нашият свят, махайте се оттук, натрапници!“. В името на боговете, ще им покажем кой ще се махне оттук, от кого няма да остане нито следа. Като съдерем кожата на нилфгардците, ще се заемем с бандите.

— Не е лесно да нападнеш елфи в гората — подхвърли вещерът. — Не бих преследвал също и джуджетата или гномите в планините. Колко големи са отрядите им?

— Бандите им — поправи го рицарят. — Банди, господин вещерю. До двайсет души, понякога повече. Наричат такива шайки „ударен отряд“. Това е фраза от езика на гномите. А в това, че не е лесно да бъдат нападнати, сте прав; личи си, че сте специалист по въпроса. Преследването им по горите и камънаците е безсмислено. Единственият начин е да ги отрежем от тила им, да ги изолираме, да ги лишим от храна. Да хванем за гушата тези нехора, които им помагат. Които живеят по градовете, селищата и фермите...

— Проблемът е там — каза търговецът с благородните черти на лицето, — че все още не се знае кой от нехората им помага и кой — не.

— Значи трябва да хванем за гушата всички наред!

— Аха — усмихна се търговецът. — Разбирам. Това вече съм го слушал някъде. Всички за гушата — и в рудниците, в заградените лагери, в каменоломните. Всичките. Невинните също. Жените, децата. Нали така?

Рицарят вдигна рязко глава и сложи длан върху дръжката на меча.

— Точно така, не иначе! — изрече остро. — Жал ви е за децата, а самият вие сте като малко дете, господине. Примирието с Нилфгард е крехко като черупката на яйце, ако не днес, то утре войната може да избухне отново, а на война какво ли не се случва. Ако ни победят, какво си мислите, че ще стане? Аз ще ви кажа — тези „ударни отряди“ на елфите ще излязат от горите, при това накуп, силни, а тези ваши „лоялни“ веднага ще се присъединят към тях. Всички тези ваши лоялни джуджета и дружелюбни полуръстове, да не мислите, че ще започнат да говорят за мир и дружба? Не, господине. Ще започнат да ни разпорват коремите, именно чрез тях Нилфгард ще се разправи с нас. И ще ни удавят в морето, както се заканват. Не, господине, не бива да се церемоним с тях. Или те, или ние. Няма трета възможност!

Вратата на помещението изскърца и на прага застана войник със зацапана престилка.

— Извинявайте, че ви прекъсвам — изкашля се той. — Кой от вас доведе болната жена?

— Аз — обади се вещерът. — Защо?

— Бихте ли дошли с мен?

Излязоха на двора.

— Тя е зле, господине — каза войникът, посочвайки Трис. — Дадох ѝ вино с пипер и селитра, но не помогна особено много...

Гералт не каза нищо — нямаше и какво да каже. Точно в момента магьосницата се беше свила и доказваше нагледно, че виното с пипер не е нещо, което стомахът ѝ е в състояние да понесе.

— Това може да е някаква зараза — намръщи се войникът. — Или, как се казваше... Зентерия. Ако се разнесе по хората...

— Тя е магьосница — възрази вещерът. — Магьосниците не боледуват...

— Явно — вметна цинично рицарят, който беше излязъл след тях. — Вашата магьосница, както виждам, направо пращи от здраве. Господин Гералт, послушайте ме. Жената се нуждае от помощ, а ние не можем да ѝ я окажем. Нали разбирате, че не мога да рискувам епидемия сред войската?

— Разбирам. Ще си тръгна веднага. Нямам избор, трябва да свърна през Даевон или Ард Карайг.

— Няма да стигнете далеч. Разездите имат заповед да задържат всички. Освен това не е безопасно. Scoia'tael се оттеглиха точно в тази посока.

— Ще се справя някак.

— След това, което съм чувал за вас — сви устни рицарят, — не се съмнявам, че ще се справите. Но имайте предвид, че не сте сам. Нали на врата ви висят тежко болна жена и онази сополанка...

Цири, която в момента се опитваше да изчисти в ръба на стълбите изкаляните си обувки, вдигна глава. Рицарят се изкашля и наведе поглед. Гералт леко се усмихна. През последните две години Цири почти беше забравила за произхода си и почти напълно се беше избавила от маниерите си на принцеса, но когато поискаше, погледът ѝ много заприличваше на този на баба ѝ. Заприличваше до такава степен, че кралица Каланте сигурно би се гордяла с внучката си.

— Та за какво говорех... — зачуди се рицарят, подръпвайки смутено колана си. — А, господин Гералт, знам какво трябва да направите. Тръгнете на юг, оттатък реката. Догонете кервана, който се движи по пътя. Скоро ще се стъмни, керванът ще спре да пренощува, ще ги настигнете преди съмване.

— Какъв е този керван?

— Не знам — сви рамене рицарят. — Но не са търговци и не е обикновен керван. Прекалено голям ред, еднакви фургони... сигурно са кралски съдебни изпълнители. Пуснах ги през моста, защото се движеха на юг, сигурно към брода през Ликсела.

— Хммм... — замисли се вещерът, гледайки към Трис. — Това би ми свършило работа. Но ще намеря ли там помощ?

— Може би — отвърна студено рицарят. — А може би не. Но тук няма да намерите със сигурност.

* * *

Залисани в разговори, не го чуха и не усетиха как се приближава. Огънят, около който седяха, хвърляше бледожълта светлина върху платницата на наредените в кръг фургони. Гералт леко подръпна юздата и накара кобилата да изцвили. Искаше да предупреди лагеруващите за присъствието си и по този начин да избегне изненадата и нервните движения. От опит знаеше, че механизмите за стрелба на арбалетите не обичат нервните движения.

Лагеруващите наскачаха, като при това, въпреки предупреждението направиха множество нервни движения. Гералт веднага забеляза, че повечето са джуджета. Това го успокои — джуджетата, макар и лесно избухливи, в такива моменти обикновено първо питаха, а после стреляха с арбалетите.

— Кой е? — извика хрипливо едно от джуджетата, като с бързо, енергично движение хвана брадвата си, забита в лежащ до огъня пън. — Кой идва?

— Приятел. — Вещерът слезе от коня.

— Интересно чий? — промърмори джуджетото. — Приближи се. Дръж си ръцете така, че да ги виждаме.

Гералт се приближи, като държеше ръцете така, че да ги виждат дори онези, които страдат от кокоша слепота.

— По-близо.

Приближи се още повече. Джуджетото отпусна брадвата и леко наведе глава.

— Или ме лъжат очите — каза той, — или това е вещерът на име Гералт от Ривия. Или някой, който адски много прилича на Гералт.

— Ярпен Зигрин? — констатира Гералт смаяно. — Самият Ярпен Зигрин в пълното си брадата великолепиe!

— Ха! — Джуджето метна брадвата така, сякаш беше клонка от лоза. Острието изсвистя във въздуха и се заби в пъна с тъп удар. — Тревогата се отменя. Това наистина е приятел!

Всички явно се успокоиха, на Гералт дори му се стори, че чува дълбоки въздишки на облекчение. Джуджето се приближи, протегна ръка. Ръкостискането му смело можеше да се сравни с железни клещи.

— Здравей, чародею — каза той. — Откъдето и да идваш и накъдето и да отиваш — си добре дошъл. Момчета! Насам! Помниш ли момчетата ми, вещерю? Това е Яник Брас, този е Ксавиер Моран, а тези са Поли Далберг и брат му Реган.

Гералт не помнеше нито един от тях, впрочем всички изглеждаха еднакво — брадати, ниски и набити, почти квадратни в своите груби, стегнати салтамарки.

— Бяхте шестима — каза той, докато стискаше поред жилавите им, грапави длани. — Ако си спомням правилно.

— Имаш добра памет — разсмя се Ярпен Зигрин. — Бяхме шестима, точно така. Но Лукас Корто се ожени, засели се в Махакам и отпадна от компанията, глупчото. Засега не се е намерил някой подходящ да заеме мястото му. Което е жалко — шест е подходящото число, нито повече, нито по-малко. Точно колкото са необходими, за да се изяде едно теле и да се изпие една бъчва...

— Както виждам — Гералт посочи с глава останалите, застанали нерешително край фургоните, — тук сте достатъчно, за да се справите с три телета, да не казвам колко пилета можете да изядете. Що за дружина командваш, Ярпен?

— Не съм аз този, който командва тук. Позволи ми да те представя. Извинявайте, че не го направих веднага, господин Венцк, но аз и моите момчета познаваме Гералт от Ривия не от вчера, имаме някои общи спомени. Гералт, това е господин комисарят Вилфрид Венцк, който служи на крал Хенсен от Ард Карайг, милостивият владетел на Каедвен.

Вилфрид Венцк беше висок — по-висок от Гералт и двойно по-висок от джуджето. Беше облечен с обикновена униформа, каквато носят селските кметове, съдебните изпълнители или конните куриери, но в движенията му имаше рязкост, суровост и увереност, каквито

вещерът беше виждал и можеше да разпознае безпогрешно дори нощем, дори под оскъдната светлина на огъня. Така се държаха хората, свикнали с ризницата и оръжието. Венцк беше професионален воин — Гералт беше готов да се обзаложи за това на всякаква сума. Той стисна подадената му ръка и леко се поклони.

— Да седнем. — Ярпен Зигрин посочи пъна, в който все още беше забита внушителната му брадва. — Кажи какво правиш в тези земи, Гералт?

— Търся помощ. Пътувам само с една жена и малко момиче. Жената е болна. Много сериозно. Догоних ви, за да помоля за помощ.

— По дяволите, тук нямаме лекар. — Джуджето се изплю в огъня. — Къде ги остави?

— На петдесетина крачки оттук, на главния път.

— Ще покажеш пътя. Хей, вие там! Трима на конете и оседлайте още един. Гералт, тази твоя болна ще се задържи ли върху коня?

— Едва ли. Затова се наложи да я оставя.

— Вземете горна дреха, одеяло и два пръта от фургона. Побързо!

Вилфрид Венцк, скръстил ръце на гърдите си, се изкашля.

— Ние сме на пътя — изрече рязко Ярпен Зигрин, без да го поглежда. — На пътя не се отказва помощ.

* * *

— Проклятие! — Ярпен отдръпна длан от челото на Трис. — Пари като печка. Не ми харесва тази работа. А ако е тиф или дизентерия?

— Това не може да бъде нито тиф, нито дизентерия — излъга убедително Гералт, докато покриваше болната с чергилото. — Магьосниците имат имунитет против тези болести. Това сигурно е хранително отравяне, нищо заразно.

— Хмм... Е, добре. Ще отида да се поровя в чантите. Някога имах хубав лек против разстройство, може да ми е останало още малко.

— Цири — промърмори вещерът, подавайки на момичето сваления от коня кожух, — отиди да спиш, едвам се държиш на

краката си. Не, не във фургона. Там ще сложим Трис. Ти легни до огъня.

— Не — възрази тихо Цири, гледайки отдалечаващото се джудже. — Ще легна до нея. Когато видят, че ме отделяш от нея, няма да ти повярват. Ще помислят, че е нещо заразно, и ще ни изгонят, като от заставата.

— Гералт — прошепна изведнъж магьосницата. — Къде... сме?

— Сред приятели.

— Аз съм тук — каза Цири и погали кестенявите ѝ коси. — С теб съм. Не се бой. Усецаш ли колко топло е тук? Гори огън, а джуджето сега ще донесе лекарство за... За стомах.

— Гералт — изстена Трис, опитвайки се да се подаде изпод чула. — Никакви... никакви магически еликсири, не забравяй...

— Няма да забравя. Лежи спокойно.

— Трябва да... Ооох...

Вещерът се наведе безмълвно, вдигна магьосницата заедно с увития като пашкул около нея чул и я понесе към гората, към тъмнината. Цири въздъхна.

Чу зад гърба си тежки крачки и се обърна. Иззад фургона излезе джуджето. Стискаше под мишницата си голям вързоп. Пламъците от лагерния огън се отразяваха в острието на брадвата, закачена на колана му, проблясваха от копчетата на тежката му кожена салтамарка.

— Къде е болната? — промърмори той. — Отлетя с метлата?

Цири посочи към мрака.

— Ясно — кимна джуджето. — Позната ми е тази болка и тази отвратителна слабост. Когато бях по-млад, ядях всичко, което успеех да намеря или открадна, така че съм се тровил неведнъж. Коя е тя, тази магьосница?

— Трис Мериголд.

— Не я познавам, не съм чувал за нея. Но аз рядко имам вземане-даване с Братството. Впрочем редно е да се представя. Аз се казвам Ярпен Зигрин. А ти как се казваш, пиленце?

— Иначе — промърмори Цири, а очите ѝ припламнаха.

Джуджето се закикоти, показвайки зъбите си.

— Ах — поклони се той подигравателно. — Моля за извинение. Не видях в тъмното. Това не било никакво пиленце, а благородна госпожица. Падам на колене пред вас. Как се казвате, ако не е тайна?

— Не е тайна. Цири.

— Цири. Аха. А каква сте вие?

— А това — Цири гордо вдигна нос — вече е тайна.

Ярпен се засмя отново.

— Езикът ви е остър като оса. Не се сърдете. Донесох лекарства и малко ядене. Ще ги приемете ли, или ще отпратите стария грубиян Ярпен Зигрин?

— Извинявайте... — Цири се смути, наведе глава. — Трис наистина се нуждае от помощ, господин... Зигрин. Тя е много болна. Благодаря за лекарството.

— Няма за какво — джуджето отново показва зъбите си и я потупа приятелски по рамото. — Ела да ми помогнеш, Цири. Лекарството трябва да се приготви. Ще го смачкаме на топчета по рецептата на баба ми. И никаква зараза в червата няма да може да се опре на тези топчета.

Той разви вързопа и извади оттам нещо, подобно на парче торф, и малко глинено канче. Цири се приближи, стана ѝ интересно.

— Трябва да знаеш, мила Цири — каза Ярпен, — че баба ми разбираше от лечителство както никой друг. За съжаление смяташе, че източник на повечето болести е безделието, а то се лекува най-добре чрез налагане с пръчка. Тя прилагаше това лечение на мен и братята и сестрите ми главно профилактично. Тупаше ни редовно със и без повод. Голяма фурия беше. А веднъж, когато без никакъв повод ми даде филия хляб с мас и захар, така ме изненада, че от учудване изпуснах филията с маста надолу. Естествено, тя ме напердаши, старата проклетница. А после ми даде друга филия, но този път без захар.

— Моята баба — кимна Цири с разбиране — също ме напердаши веднъж. С пръчка.

— С пръчка? — засмя се джуджето. — Моята ме наложи веднъж с дръжка от лопата. Е, стига спомени, хайде да направим топчетата. Късай от тези и ги мачкай на кълбенца.

— Какво е това? Лепне и цапа... Пфууу... А как вони само!

— Това е специален хляб от ярма. Отлично лекарство. Мачкай го на кълбенца. По-малки, по-малки — те са за магьосница, а не за крава. Дай едно. Добре. Сега да наваляме топчетата в лекарството.

— Пфууу...

— Засмърдя ли ти? — Джуджето приближи своя наподобяващ картоф нос до глиненото канче. — Невъзможно. Стритият чесън със сол не би трябвало да смърди така, дори и да е престоял сто години.

— Ама че гадост! Трис няма да яде от това!

— А ние ще направим като баба ми. Ти ще й запушиш носа, а аз ще й ги пъхам в устата.

— Ярпен — изсъска Гералт, който внезапно се бе появил от тъмнината с магьосницата в ръце. — Внимавай аз да не ти пъкна нещо някъде.

— Това е лекарство! — взмути се джуджето. — Помага! Плесен, чесън...

— Да — простена тихо Трис от дълбините на пашкула си. — Вярно е. Гералт, това наистина би трябвало да ми помогне...

— Виждаш ли? — Ярпен побутна Цири с лакът, като при това вирна гордо глава и посочи Трис, която гълташе топчетата с изражение на мъченица. — Мъдра магьосница. Знае кое е добро за нея.

— Какво казваш, Трис? — наведе се вечерът към нея. — А, разбирам. Ярпен, може би имаш и лечебна пищялка? Или шафран?

— Ще потърся, ще поразпитам. Донесох ви вода и малко ядене.

— Благодаря. Но те се нуждаят най-вече от почивка. Лягай, Цири.

— Ще направя и компрес за Трис...

— Аз ще направя. Ярпен, искам да поговорим.

— Да отидем при огъня. Ще отворим една бъчонка...

— Искам да говоря само с теб. Не ми трябва по-голяма публика. Даже напротив.

— Ясно. Слушам те.

— Какъв е този конвой?

Джуджето го погледна с дребните си проникателни очи.

— Кралска служба — изрече бавно и натъртено.

— За това и сам се досетих — вечерът издържа погледа му. — Ярпен, не питам просто от любопитство.

— Знам. Знам също и от какво се нуждаеш. Но това е конвой с... хм... специално предназначение.

— И какво толкова конвоирате?

— Солена риба — отговори спокойно Ярпен, след което продължи да лъже, без да му трепне окото. — Фураж, инструменти,

хамути, най-различни принадлежности за войската. Венцк е интендант на кралската армия.

— Той е толкова интендант, колкото аз съм друид — усмихна се Гералт. — Впрочем ваша си работа, не съм свикнал да си пъхам носа в чужди тайни. Но нали видя в какво състояние е Трис? Позволи ни да се присъединим към вас, Ярпен, и ми позволи да я сложа в един от фургоните. За няколко дни. Не питам накъде сте тръгнали, защото този път води право на юг, завива чак след Ликсела, а до Ликсела има десет дни път. През това време треската й ще отмине и Трис ще е в състояние да пътува на кон, а дори и още да не е, аз ще спра в града след реката. Разбираш ли, десет дни във фургон, добре замота, топла храна... Моля те.

— Не командвам аз тук, а Венцк.

— Не вярвам, че нямаш влияние над него — та нали конвойт се състои предимно от джуджета. Разбира се, че той трябва да се съобразява с теб.

— Каква ти е тази Трис?

— А какво значение има това? В конкретната ситуация?

— В конкретната ситуация — никакво. Питам просто от любопитство, за да мога после да клюкарствам около огъня. Впрочем тебе си те привличат магьосничките, Гералт.

Вещерът се усмихна тъжно.

— А момичето? — Ярпен посочи с глава Цири, която се опитваше да се намести под кожуха. — Твое дете ли е?

— Да — отговори Гералт, без да се замисля. — Мое дете е, Зигрин.

* * *

Изгревът беше сив и мокър, с аромат на нощен дъжд и утринна мъгла. Цири имаше усещането, че е спала само няколко минути и са я събудили веднага след като е долепила глава към натрупаните във фургона чували.

В този момент Гералт слагаше до нея Трис, която беше донесъл след поредната принудителна разходка до гората. Одеята, в които беше увита магьосницата, искряха от росата. Гералт имаше сенки под

очите. Цири знаеше, че не е мигнал дори — Трис я тресеше през цялата нощ, страдаше ужасно.

— Събудих ли те? Извинявай. Спи, Цири. Още е рано.

— Какво става с Трис? Как се чувства?

— По-добре — простена магьосницата. — По-добре, но...

Гералт, чуй ме... Искам ти...

— Да? — Вещерът се наведе над нея, но Трис вече спеше.

Той се изправи и се протегна.

— Гералт — прошепна Цири, — ще ни позволят ли... да пътуваме с фургона?

— Ще видим. — Той прехапа устната си. — Докато можеш — спи. Почивай си.

Той скочи от фургона. Цири чу звуци, свидетелстващи, че започват да събират лагера — тропот на коне, звънтене на хомоти, скърцане на теглича, дрънкане на юзди, разговори и ругатни. А после, съвсем наблизко — хрипливия глас на Ярпен Зигрин и спокойния глас на високия мъж на име Венцк. И студения глас на Гералт. Тя се надигна и погледна предпазливо иззад платнището на фургона.

— Нямам категорични забрани в това отношение — каза Венцк.

— Прекрасно — развесели се джуджето. — Значи въпросът е разрешен?

Комисарят вдигна леко длан, показвайки, че още не е приключил. Помълча известно време. Гералт и Ярпен чакаха търпеливо.

— И все пак — обади се най-накрая Венцк — отговарям с главата си за това керванът да достигне до местоназначението си.

Той замълча отново. Този път никой не се обади. Беше ясно, че който иска да разговаря с комисаря, трябва да се примири с дългите паузи между изреченията.

— Да достигне безопасно — довърши той след малко. — И в необходимия срок. А грижата за болната може да ни забави.

— Ние изпреварваме графика — увери го Ярпен, след като почака малко. — Няма да пропуснем срока, господин Венцк. А що се отнася до безопасността... Струва ми се, че вещерът няма да ни навреди. Пътят върви през горите, чак до Лискела от двете страни на пътя е пълен пущинак. А по пущинаците, както се говори, бродят разни лоши същества.

— Наистина — съгласи се комисарят. Гледаше вечерта право в очите и сякаш претегляше всяка дума. — В последно време в каедвенските гори бродят някои лоши същества, подстрекавани от други лоши същества. Те може да заплашат нашата безопасност. Крал Хенселт, знаейки за това, ми даде правото да вербувам доброволци във въоръжения ескорт. Господин Гералт? Това би разрешило нашия проблем.

Вещерът мълча дълго, по-дълго, отколкото трая цялата реч на Венцк, преплетена с чести, продължителни паузи.

— Не — каза той най-накрая. — Не, господин Венцк. Да си кажем всичко ясно. Готов съм да платя за помощта, оказана на госпожа Мериголд, но не в такава форма. Мога да се грижа за конете, да нося вода и дърва, дори да готвя. Но няма да постъпя на кралска служба като наемен войник. Моля да не разчитате на моя меч. Нямам намерение да избивам онези, както се изразихте, лоши същества, подстрекавани от други същества, които съвсем не смятам за по-добри.

Цири чу как Ярпен Зигрин изсъска на висок глас и се изкашля в свития си юмрук. Венцк гледаше спокойно вечерта.

— Разбирам — подхвърли той сухо. — Обичам ясните ситуации. Добре тогава. Господин Зигрин, моля, погрижете се скоростта ни на придвижване да не спада. Що се отнася до вас, господин Гералт... Вярвам, че ще се окажете полезен за нас по начин, който сметнете за уместен. Би било обидно и за вас, и за мен, ако разглеждам вашата полезност като заплащане за помощта, оказана на една страдаща жена. Тя по-добре ли се чувства днес?

В знак за потвърждение вещерът наведе глава — както се стори на Цири, малко по-ниско и учтиво от обикновено. Изражението на лицето на Венцк не се промени.

— Радвам се — каза той след обичайната вече пауза. — Взимайки госпожица Мериголд в един от фургоните на моя конвой, аз поемам отговорност за нейното здраве, удобство и безопасност. Господин Зигрин, моля, предайте нареждането ми да потегляме.

— Господин Венцк.

— Да, господин Гералт?

— Благодаря.

Комисарят наведе глава. Както се стори на Цири, също по-ниско и по-учтиво, отколкото изискваха обикновените правила за приличие.

Ярпен Зигрин притича покрай колоната, раздавайки гръмки заповеди и разпореждания. След това скочи на капрата на своя фургон, нададе вик и подкара конете. Фургонът се разтrese и потегли с тропане по горския път. Разтърсването събуди Трис, но Цири я успокои и смени компреса на челото ѝ. Потрепването действаше успокояващо. Магьосницата скоро заспа, Цири също се унесе в дрямка.

Когато се събуди, слънцето вече се бе издигнало високо в небето. Тя надникна иззад бъчвите и сандъците. Фургонът, в който се намираше, беше начело на колоната. Следващият се управляваше от джудже със завързана червена кърпа около шията. От разговорите, които джуджетата водеха помежду си, Цири разбра, че той се казва Поли Далберг. До Поли седеше брат му Реган. Виждаше се и Венцк, който яздеше, съпровождан от двама съдебни изпълнители.

Плотка, кобилата на Гералт, завързана за фургона, я поздрави с тихо цвилене. Не виждаше никъде своя кафяв кон и скопеца на Трис. Вероятно вървяха отзад заедно с неоседланите коне на конвоя.

Гералт седеше на капрата до Ярпен. Разговаряха тихо, като от време на време си пийваха бира от сложената между тях бъчонка. Цири наостри уши, но скоро ѝ стана скучно — двамата говореха за политика, най-вече за плановете на крал Хенсел и някакви специални служби и специални задачи, свеждащи се до тайна помощ за заплашения от война съсед, крал Демавенд от Аедирн. Ярпен, без да обръща внимание на насмешливите нотки в гласа на вещера, обясни, че някои видове риби са толкова ценни, че са достатъчни няколко фургона, за да покрият годишната нужда от брони за една рота, а броните на една рота — това вече е значителна помощ. Гералт с учудване се поинтересува защо такава помощ трябва да бъде тайна, на което джуджетото отговори, че точно в това се състои тайната.

Трис се преобърна в съня си, при което компресът ѝ падна. Тя промърмори нещо шепнешком. Поиска от някакъв Колин да не дава воля на ръцете си и веднага добави, че никой не може да избяга от предопределението си. Накрая констатира, че всички, абсолютно всички са в някаква степен мутанти, и заспа спокойно.

Цири също почувства сънливост, но дойде на себе си от силния смях на Ярпен, който, както се оказа, припомняше на Гералт техни стари приключения. Ставаше въпрос за някакъв лов на златен дракон, който, вместо да позволи да бъде заловен, потрошил костите на

ловците си, а общаря, на име Козояд, просто изял. Цири се заслуша с голям интерес.

Гералт се поинтересува за съдбата на Секачите, но Ярпен не знаеше нищо за тях. На свой ред Ярпен се поинтересува за жена на име Йенефер, а Гералт стана необичайно мълчалив. Ярпен отпи от бирата и започна да се оплаква, че Йенефер още му е сърдита, макар оттогава да са минали няколко години.

— Натъкнах се на нея на панаира в Горс Велен — продължи той. — Веднага щом ме зърна, нададе котешки писък и изреди някои обидни неща за покойната ми майка. Офейках по най-бързия начин оттам, а тя извика подире ми, че някой ден ще ѝ падна в ръцете и такъв бой ще ми хвърли, че пушек ще се вдига.

Цири се изкикоти, представяйки си Ярпен, от когото излиза пушек. Гералт промърмори нещо за жените и неуравновесените им характери, а джуджето сметна това за твърде меко определение на женската злоба, жестокост и отмъстителност. Вещерът се отклони от темата и Цири отново задряма.

Този път я събудиха възбудени гласове. И по-точно гласът на Ярпен, който крещеше:

— Да! Точно така! Решил съм го!

— Тихо — отговори спокойно вещерът. — Във фургона има болна жена. Разбери, аз не критикувам решенията ти...

— Не, разбира се — прекъсна го язвително джуджето. — Само се усмихваш многозначително.

— Ярпен, предупреждавам те приятелски. Тези, които седят отгоре на палисадата, мразят и двете страни или в най-добрия случай се отнасят с недоверие към тях.

— Аз не седя отгоре. Придържам се твърдо към една от страните...

— За тази страна ти винаги ще си останеш джудже. Някой различен. Чужд. А за противоположната...

Той млъкна.

— Е? — промърмори джуджето, извърщайки се. — Хайде, какво чакаш? Кажи, че съм предател и куче, водено на каишка от хората, и че за шепя сребро и паница гадна храна съм готов да се хвърля срещу побратимите си, които са въстанали против вас и се бият за свободата си. Хайде, изплюй го. Не обичам недомлъвките.

— Не, Ярпен — каза тихо Гералт. — Нищо няма да изплювам.

— Ах, няма, така ли? — Джуджето удари конете с камшика. — Не ти се иска? Предпочиташ да гледаш и да се усмихваш? На мен не можеш да кажеш нито дума, а? Обаче на Венцк можеш! „Моля, не разчитайте на моя меч!“ Ах, колко възвишено, благородно и гордо! Върви по дяволите с твоята възвишеност! И с проклетата си гордост!

— Просто искам да съм честен. Не искам да се намесвам в този конфликт. Искам да запазя неутралитет.

— Няма да се получи! — извика Ярпен. — Няма да успееш да запазиш неутралитет, разбираш ли? Не, нищо не разбираш. Слушай, слизай от фургона ми и се качи на коня си. Махай ми се от погледа, надут неутрален. Нервираш ме.

Гералт се извърна. Цири затаи дъх в очакване. Но Гералт не изрече нито дума. Просто скочи от фургона — бързо, меко, ловко. Ярпен го изчака да отвърже кобилата си и отново пришпори конете, като си мърмореше някакви неразбираеми, но застрашително звучащи думи.

Цири също се надигна, за да скочи и да намери коня си. Ярпен се извърна и я изгледа с неприязън.

— С теб също само ядове, госпожичке — изфуча ядосано той. — Притрябвали са ни тук дами и девойки, по дяволите, дори не мога да се изпикая от капрата, трябва да спирам конете и да ходя в храстите!

Цири сложи юмруци на кръста си, тръсна пепеливите си коси и вирна носле.

— Така ли? — попита тя ядосано. — Пийте по-малко бира, господин Зигрин, и няма да имате чак толкова голям зор.

— На тебе какво ти влиза в работата колко бира пия, сополанке!

— Не викайте, Трис току-що заспа!

— Фургонът си е мой! Ако ми се вика, ще викам!

— Пън!

— Какво?! Ах ти, нагла коза!

— Пън!!!

— Сега ще ти дам да се разбереш... О, по дяволите! Пъън!!!

Джуджето рязко се наведе назад и дръпна юздите в последния момент, когато двата коня вече се канеха да прекрачат през препречил пътя пън. Ярпен се изправи на капрата, ругаейки на човешки и на езика на джуджетата. Със съскане и викове спря фургона. От другите

фургони притичаха хора и джуджета, за да отведат конете встрани, където пътят е свободен за преминаване.

— Ти да не задряма, Ярпен? — измрънка приближаващият се Поли Далберг. — Проклятие, ако беше налетял на това, оста и колелата щяха да отидат по дяволите. Какво ти става, да го...

— Разкарай се отгук, Поли! — изрева Ярпен Зигрин и злобно изплющя с юздите по конските гърбове.

— Извадихте късмет — рече мило Цири, докато седнаше на капрата до джуджето. — Както виждате, по-добре е да имате във фургона си магьосница, отколкото да пътувате сами. Предупредих ви точно навреме. А ако се бяхте натъкнали на този пън, докато пикаехте от капрата? Страх ме е да си помисля какво можеше да ви се случи...

— Няма ли да млъкнеш?

— Млъквам. Нито дума повече.

Не издържа дори минута.

— Господин Зигрин?

— Не съм никакъв господин. — Джуджето я сръга с лакът и се усмихна, показвайки зъбите си. — Аз съм Ярпен. Ясно ли е? Искаш ли да поведим фургона заедно?

— Ясно. Може ли да подържа юздите?

— Разбира се. Чакай, не така. Сложи я върху показалеца си и притисни отгоре с палеца, по този начин. А сега по същия начин и с лявата ръка. Не дърпай, не опъвай прекалено много.

— Така добре ли е?

— Добре е.

— Ярпен?

— А?

— Какво означава „да запазиш неутралитет“?

— Да бъдеш равнодушен — промърмори неохотно джуджето. — Не позволявай на юздата да увисне. Дръпни повече с лявата ръка!

— Как така равнодушен? Равнодушен към какво?

Джуджето се наведе силно встрани и се изплю под фургона.

— Ако Scoia'tael ни нападнат, твоят Гералт има намерение да стои и да гледа спокойно как ни прерязват гърлата. Ти сигурно ще стоиш до него — нали това ще е нагледен урок. Тема на занятието: поведение на вещерите при конфликт между разумни раси.

— Не разбирам.

— Това изобщо не ме учудва.

— Затова ли с него така се скарахте и се разсърдихте един на друг? Кой са всъщност тези Scoia'tael? Онези... „Катерици“?

— Цири — Ярпен яростно дръпна брадата си. — Това не е за малки момиченца.

— Ето, сега се сърдиш на мен. Аз изобщо не съм малка. Чух какво говориха за „катериците“ войниците на заставата. Видях... Видях двама убити елфи. А рицарят каза, че те... също убиват. И че сред „катериците“ има не само елфи. Има и джуджета.

— Знам — изрече сухо Ярпен.

— А ти нали също си джудже.

— Безспорно.

— Защо тогава те е страх от „катериците“? Нали те се бият само с хората?

— Нещата не са толкова прости — навъси се той. — За съжаление.

Цири мълча дълго, хапейки долната си устна и сбърчила нос.

— Сещам се — обади се тя най-накрая. — „Катериците“ се борят за свобода. А ти, макар че си джудже, си на специална секретна служба при крал Хенселт и си като куче на каишка за хората.

Ярпен прихна, избърса носа си с ръкав и се надигна от капрата, за да провери дали Венцк не се е приближил прекалено. Но комисарят беше далеч, улисан в разговор с Гералт.

— Слухът ти е остър като на мармот — усмихна се той широко. — И си доста съобразителна за някоя, на която е съдено да ражда деца, да готви ядене и да преде. Струва ти се, че знаеш всичко, така ли? Това е, защото все още си малка сополанка. Не прави глупави физиономии. Физиономииите няма да те направят да изглеждаш по-голяма, само те загрозяват. Признавам, правилно си разбрала Scoia'tael, призивът им ти харесва. Знаеш ли защо толкова добре ги разбираш? Защото Scoia'tael също са като малки деца. Сополанковци, които не разбират, че ги манипулират, че някой се възползва от детската им глупост, като ги подхранва с лозунги за свобода.

— Но нали те наистина се борят за свободата си! — Цири вдигна глава и погледна джуджето с широко отворените си зелени очи. — Както и дриадите в гората Брокилон. Те убиват хора, защото хората... някои хора им причиняват зло. Защото някога това е било ваша земя,

на джуджетата и на хората, и на онези... полуръстовете, гномите и другите... А сега тук живеят хората, така че елфите...

— Елфите! — изсумтя Ярпен. — Ако трябва да сме точни, те самите са същите пришълци тук, каквито сте и вие, хората, макар и да са дошли на своите бели кораби поне хиляда години преди вас. Сега на всички натрапват приятелството си, сега сме братя, сега се усмихват, показвайки зъбите си, и разправят: „Ние сме побратими“ и „Ние сме Стария народ.“ А някога... Хм, хм... някога стрелите им са свистели около ушите ни, когато ние...

— Значи първи на света са се появили джуджетата?

— Гномите, ако трябва да сме честни. В тази част на света. Защото светът е невъобразимо огромен, Цири.

— Знам. Виждала съм карта...

— Не може да си виждала. Никой още не е нарисувал такава карта и се съмнявам, че ще нарисуват скоро. Никой не знае какво има там, отвъд Огнените планини и Голямото море. Дори и елфите, макар и да се хвалят, че знаят всичко. Нищо не знаят, казвам ти.

— Хмм... Но сега... Хората са много повече от... от вас.

— Защото се множите като зайци — изскърца със зъби джуджетото. — Нищо не ви трябва, само се чифтосвате наоколо, без да подбирате, където ви падне и с когото ви падне. А на вашите жени им е достатъчно да седнат на мъжки панталони и коремът им се издува... Какво така стана червена като мак? Искаше да разбереш, нали? Ето ти самата истина и истинската история на света — той се владее от онзи, който умее най-добре да разбива черепите на останалите и да надува корема на жена си в най-бързо темпо. А с вас, хората, е трудно да се конкурираме — както в убийството, така и в съешаването...

— Ярпен — изрече студено Гералт, докато се приближаваше с Плотка, — бъди така добър да внимаваш какви думи използваш. А ти, Цири, престани да си играеш на кочияш, виж какво прави Трис, провери дали не се е събудила и дали не ѝ трябва нещо.

— Събудих се отдавна — обади се със слаб глас магьосницата от вътрешността на фургона. — Но не исках... да прекъсвам този толкова интересен разговор. Не пречи, Гералт. Искам... да узная повече за влиянието на съешаването върху развитието на обществото.

* * *

— Може ли да загрея малко вода? Трис иска да се изкъпе.

— Загрей — съгласи се Ярпен Зигрин. — Ксавиер, свали шиша от огъня, нашият заек вече е готов. Дай котела, Цири. Охо, виж ти, пълен до ръба! Сама ли донесе от ручея дотук такава тежест?

— Аз съм силна.

Най-старият от братята Далберг се изкикоти.

— Не съди по външността й, Поли — каза сериозно Ярпен, докато ловко разкъсваше изпечения заек. — Няма на какво да се смееш. Вярно, че изглежда слабичка, но е здраво и издръжливо момиче. Тя е като кожен колан: тънък, но не можеш да го скъсаш с ръце. И да се обесиш на него — пак ще издържи.

Никой не се засмя. Цири се приближи до насядалите около огъня джуджета. Този път Ярпен и четиримата негови „момчета“ бяха напалили свой собствен огън, защото нямаха намерение да делят с никого заека, уловен от Ксавиер Моран. Дори и за тях самите имаше най-много по една-две хапки.

— Сложи го в огъня — каза Ярпен, облизвайки пръстите си. — Водата бързо ще кипне.

— Глупаво е да се къпе — отбеляза Реган Далберг, докато изплюваше една костичка. — Водата само може да навреди на болния. Впрочем и на здравия. Помните ли стария Шрадер? Жена му веднъж го накара да се изкъпе и скоро след това Шрадер умря.

— Защото го ухапа бясно куче.

— Ако не се беше изкъпал, кучето нямаше да го ухапе.

— Аз също мисля — отбеляза Цири, докато проверяваше с пръст температурата на водата в котела, — че е прекалено да се къпеш всеки ден. Но Трис много ни се моли, а веднъж даже се заплака... Така че ние с Гералт...

— Знаем — кимна най-старият Далберг. — Но това, че вечерът... Не мога да спра да се чудя. Хей, Зигрин, ако ти имаше жена, щеше ли да я къпеш и да я решиш? Щеше ли да я носиш на ръце в храстите, за да може тя...

— Млъкни, Поли — прекъсна го Ярпен. — Не говори нищо за вечерата, защото той е добър човек.

— Да съм казал нещо? Просто се чудя...

— Трис изобщо не е негова жена — вметна войнствено Цири.

— Тогава ми е още по-чудно.

— Значи си голям тъпак — обобщи Ярпен. — Цири, отсипи малко от врялата вода, ще направим на магьосницата чай с шафран и мак. Днес май се чувства по-добре, а?

— Като че ли — промърмори Яник Брас. — Наложил се да спираме конвоя само шест пъти заради нея. Аз знам, че не бива да се отказва помощ на пътя, който мисли иначе, е глупак. А който откаже, е два пъти глупак и подъл кучи син. Но твърде дълго се мотаем из тези гори, казвам ви, твърде дълго. Изкушаваме съдбата, да го вземат дяволите, прекалено я изкушаваме. Тук не е безопасно. Scoia'tael...

— Изплюй се, да не ги повикаш, Яник.

— Пфу, пфу. Ярпен, не ме е страх от битки и няма да ми е за първи път да проливам кръв, но... Ако се наложи да се бием със своите... Мамка му! Защо се падна точно на нас? Този скапан товар трябваше да го конвоират скапани сто конници, не ние! Дяволите да ги вземат тези умници от Ард Карайг, да ги...

— Млъкни, казвам ти. По-добре дай гърнето с кашата. Зайчето само ни възбуди апетита, а сега трябва да хапнем нещо. Цири, ще хапнеш ли с нас?

— Е, как.

Дълго време се чуваха само мляскане и удряне на дървените лъжици в гърнетата.

— Проклятие — изхленчи Поли Далберг и измляска. — Бих хапнал още нещо.

— Аз също — подкрепи го Цири и също измляска, възхитена от непретенциозните маниери на джуджетата.

— Само не и каша — каза Ксавиер Моран. — Вече ми присяда от нея. От соленото месо — също.

— Тогава се напаси с трева, щом имаш толкова деликатен вкус.

— Или изгризи кората на някоя бреза. Бобрите така правят и са си живи.

— Предпочитам да изям някой бобър.

— А аз предпочитам риба — размечта се Поли, докато хрупаше изваден от пазвата си сухар. — Хапва ми се рибка, казвам ви.

— Да си наловим риба.

— Къде? — промърмори Яник Брас. — В храстите?

— В ручея.

— И това ако е ручей. Можеш да се изпикаеш през него. Каква риба може да има там?

— Има риба. — Цири облиза лъжицата и я пъкна в джоба на ботуша си. — Видях, когато ходих за вода. Но са болни риби. Имат някакъв обрив. Черни и червени петна...

— Пъстърви! — изрева Поли, плюейки парченца от сухара. — Хайде, момчета, бързо към ручея! Реган! Сваляй панталоните! Ще направим кепче от тях.

— Защо от моите?

— Сваляй ги веднага да не ти шляпна един зад врата, смотаняк. Не ти ли каза мама да ме слушаш?

— Ако искате да ловите риба, побързайте, защото ще се стъмни всеки момент — каза Ярпен. — Цири, завря ли водата? Остави, остави, ще се попариш, знам, че си силна, но нека аз да го отнеса.

Гералт вече ги чакаше. Тя забеляза отдалеч неговите развяващи се бели коси в отвора на платнището на фургона. Джуджето преля водата в малко ведро.

— Имаш ли нужда от помощ, вещерю?

— Не, благодаря, Ярпен. Цири ще ми помогне.

Температурата на Трис вече беше спаднала, но магьосницата беше чудовищно отслабнала. Гералт и Цири вече бяха свикнали да я събличат и да я мият, бяха се научили да сдържат нейните честолюбивии, но засега непосилни пориви за самостоятелност. Работата вървеше удивително леко — той държеше магьосницата в ръце, Цири я миеше и я бършеше. Само едно нещо учудваше и дразнеше Цири — според нея Трис прекалено силно се притискаше към Гералт. Този път дори се опита да го целуне.

Гералт с движение на главата посочи дисагите на магьосницата. Цири веднага се изправи, защото това също влизаше в ритуала — Трис винаги искаше да я решат. Момичето намери гребена, застана на колене. Трис се наведе към нея и прегърна вещера. Според Цири — прекалено силно.

— Ох, Гералт — изхлипа магьосницата. — Толкова ми е жал... Толкова ми е жал, че това, което го имаше между нас...

— Трис, моля те...

— ... Не се случва сега... Когато оздравея... Всичко би било различно... Аз бих могла... Бих могла дори...

— Трис.

— Завиждам на Йенефер... Ревнувам те от нея...

— Цири, излез.

— Но...

— Моля те, излез.

Тя скочи от фургона и налетя право на Ярпен, който чакаше, опрян на колелото, гризейки замислено дълъг стрък трева. Той я хвана. Дори не му се наложи да се навежда като Гералт. Не беше по-висок от нея.

— Никога не прави подобна грешка, малка вещерке — прошепна той, посочвайки с поглед фургона. — Ако някой прояви към теб съчувствие, симпатия и самоотверженост, ако те удиви с благородството на характера си, оцени това, но не го бъркай с... нещо друго.

— Не е хубаво да се подслушва.

— Знам. И не е безопасно. Едвам успях да отскоча, когато изхвърли водата от миенето. Да отидем да видим колко пъстърви са се уловили в панталоните на Реган.

— Ярпен?

— Да?

— Аз те харесвам.

— И аз теб, козичке.

— Но ти си джудже. А аз — не.

— А какво общо има... Аха. Scoia'tael. Мислиш си за „катериците“, нали? Това не ти дава покой, а?

Цири се освободи от тежката му ръка.

— И на теб не ти дава покой — каза тя. — И на другите също. Нали виждам.

Джуджето мълчеше.

— Ярпен?

— Да?

— Кой е прав? „Катериците“ или вие? Гералт иска да бъде... неутрален. Ти служиш на крал Хенселт, макар че си джудже. А рицарят на заставата крещеше, че всички са наши врагове и всички трябва... Всички. Дори децата. Защо, Ярпен? Кой е прав?

— Не знам — изрече джуджето с усилие. — Аз не съм от най-мъдрите. Правя това, което сметна за добро. „Катериците“ взеха оръжията, тръгнаха по горите. Крещят: „Хората — в морето“, без да знаят, че дори този заразителен лозунг им е подхвърлен от нилфгардските емисари. Без да разбират, че този лозунг не е адресиран до тях, а до хората, че има за цел да събуди омраза у хората, а не да повдигне бойния дух на младите елфи. Аз разбрах това и затова смятам вършеното от Scoia'tael за престъпна глупост. Какво пък, заради това може след няколко години да ме наричат изменник и продажник, а тях да наричат герои... Нашата история, историята на този свят, познава подобни случаи.

Той замълча и почеса брадата си. Цири също мълчеше.

— Елирена... — възкликна той неочаквано. — Ако Елирена е героиня, ако това, което е направила, се нарича геройство, то нека да ме наричат предател и страхливец. Защото аз, Ярпен Зигрин, страхливец, предател и ренегат, твърдя, че не бива да се избиваме помежду си. Твърдя, че трябва да живеем. Да живеем така, че после да не се налага да молим никого за прошка. Героинята Елирена... На нея ѝ се наложило. „Простете ми — молила тя, — простете ми!“ Сто дяволи! По-добре да загинеш, отколкото да живееш със съзнанието, че си направил нещо, за което трябва да молиш да ти простят.

Той замълча отново. Цири не зададе въпросите, които напиреха вътре в нея. Инстинктивно усещаше, че не бива да го прави.

— Трябва да живеем заедно — продължи да говори Ярпен. — Ние и вие, хората. Защото просто нямаме друг изход. От двеста години знаем това и повече от сто години работим за това. Искаш ли да знаеш защо постъпих на служба при Хенселт, защо взех такова решение? Не мога да позволя тази работа да отиде на вятъра. От сто години се опитваме да живеем заедно с хората. Полуръстовете, гномите, ние, дори елфите. Не говоря за русалките, нимфите или силфидите, те винаги са били диви, дори когато вас още не ви е имало тук. Сто дяволи, това продължи сто години, но някак успяхме да започнем да живеем заедно, някак успяхме да убедим хората, че се различаваме много малко едни от други.

— Ние изобщо не се различаваме, Ярпен.

Джуджето се обърна рязко.

— Изобщо не се различаваме — повтори Цири. — Та нали ти мислиш и чувстваш по същия начин като Гералт. И като... като мен. Ние ядем едно и също, от един и същ казан. Ти помагаш на Трис, аз също. Ти си имал баба, аз също... Моята баба я убиха нилфгардците. В Цинтра.

— А моята — хората — изрече джуджето с усилие. — В Бруге. По време на погрома.

* * *

— Конници! — извика някой от хората на Венцк, яздеци като охрана отпред. — Конници пред нас!

Комисарят тръгна към фургона на Ярпен. Гералт се приближи от другата страна.

— Отзад, Цири! — изрече той рязко. — Слез от капрата и отиди отзад. Стой при Трис.

— Оттам нищо не се вижда!

— Недей да спориш! — скара ѝ се Ярпен. — Бързо отзад. И ми подай наджака. Под кожуха е.

— Това ли? — Цири вдигна някакъв тежък, отвратително изглеждащ предмет, наподобяващ чук, като по-дългата част на желязото беше остра и леко извита.

— Това — потвърди джуджето. Мушна дръжката на наджака в джоба на ботуша си, а брадвата сложи на коленете си. Венцк, външно спокоен, гледаше към пътя, сложил длан над очите си.

— Лека кавалерия от Бан Глеан — каза той след малко. — Така наречената Кафява рота, разпознаваща се по наметалата и бобровите калпаци. Моля, запазете спокойствие. А също така и бдителност. Наметалата и бобровите калпаци доста лесно сменят притежателите си.

Конниците се приближаваха бързо. Бяха около десет. Цири видя как на задния фургон Поли Далберг слага на коленете си два заредени арбалета, а Реган ги покрива с наметалото си. Тя тихо се измъкна изпод платнището, обаче се скри зад широките рамене на Ярпен. Трис се опита да се изправи, изруга и се отпусна върху постелята.

— Стой! — извика първият от конниците, несъмнено командирът им. — Кой сте вие? Откъде идвате и накъде сте тръгнали?

— А кой пита? — Венцк спокойно се изправи в седлото си. — И с какво право?

— Армията на крал Хенселт, любопитни ми господине. Пита десетникът Зивик и няма да пита за втори път. Отговорете веднага! Кой сте вие?

— Интендантската служба на кралската армия.

— Всеки може да го каже. Не виждам никого в кралските цветове!

— Приблужи се, десетнико, и погледни внимателно този пръстен.

— Какви са тия пръстени, дето ми блестите с тях? — развика се войникът. — Да не познавам всички пръстени на света? Всеки може да има такъв пръстен. И това ми било важен знак!

Ярпен Зигрин се изправи на капрата, вдигна брадвата си и рязко я пхна под носа на войника.

— А този знак познат ли ти е? — изръмжа той. — Помириши го и запомни миризмата.

Десетникът дръпна юздите, обърна коня.

— Да ме уплашите ли сте решили? — изрева той. — Мен? Аз съм на кралска служба!

— Ние също — изрече тихо Венцк. — И сигурно по-отдавна от теб. Не се изнервяй, войнико, съветвам те най-доброжелателно.

— Аз съм тук на стража! Откъде да знам какви сте вие?

— Видя пръстена — процеди комисарят. — Ако знакът на скъпоценния камък не ти е познат, то започвам да се питам какъв си ти. На знамето на Кафявата рота е нарисуван същият знак, трябва да ти е познат.

Войникът явно се укроти, за което вероятно изиграха роля в равна степен както спокойните думи на Венцк, така и навъсените, ядосани лица, гледащи от фургоните на конвоя.

— Хмм... — каза той, премествайки калпака си към лявото ухо. — Добре. Ако наистина сте тези, за които се представяте, то сигурно няма да имате нищо против да погледна какво има във фургоните.

— Ще имаме — смръщи вежди Венцк. — И то ще имаме много против. Нашата стока изобщо не ти влиза в работата, десетник.

Всъщност не разбирам какво очакваш да намериш там.

— Не разбирате — поклати глава войникът, като сложи ръка на дръжката на меча. — Тогава ще ви кажа. Търговията с хора е забранена, а са се навъдили разни злодеи, които продават роби на Нилфгард. Ако намеря хора с окови във фургоните, не се опитвайте да ми обяснявате, че служите на краля. Ако ще и дузина пръстени да ми извадите.

— Добре — каза сухо Венцк. — Ако става въпрос за роби — търси. За това — разрешавам.

Войникът се приближи до фургона в средата на кервана, наведе се в седлото и вдигна платнището.

— Какво има в тези бъчви?

— А какво трябва да има? Роби? — попита язвително Ярпен Зигрин, отпуснал се върху капрата.

— Питам какво има! Така че ми отговорете!

— Солена риба.

— А в тези сандъци? — Войникът се приближи до следващия фургон и побутна платнището му.

— Подкови — измънка Поли Далберг. — А това там, отзад, са биволски кожи.

— Виждам — махна с ръка десетникът, даде команда на коня, тръгна към предната част на конвоя и надникна във фургона на Ярпен Зигрин.

— А каква е тази жена, която лежи там?

Трис Мериголд се усмихна леко, надигна се на лакътя си и направи кратък сложен жест с ръката си.

— Кой, аз ли? — попита тихо тя. — Ти изобщо не ме виждаш.

Войникът замига нервно и леко потрепери.

— Солени риби — изрече той уверено, пускайки платнището. — Всичко е наред. А това дете?

— Сушени гъби — каза Цири, гледайки го нагло.

Войникът млъкна и я зяпна с отворена уста.

— А? — попита той след малко, смръщил чело. — Какво, какво?

— Приключи ли с огледа, боецо? — поинтересува се студено Венцк, който се приближи от другата страна на фургона. Войникът с усилие откъсна поглед от зелените очи на Цири.

— Приключих. Вървете и боговете да са с вас. Но внимавайте. Преди два дни Scoia'tael изклаха конния патрул при Язовичния дол. Били са силен, многоброен ударен отряд. Разбира се, Язовичният дол е далеч оттук, но елфът се движи в гората по-бързо от вятъра. Наредено ни е да затворим обсадата около тях, но може ли да уловиш елфи? Все едно да се опитваш да уловиш вятъра...

— Достатъчно, ние не любопитстваме — прекъсна го грубо комисарят. — Времето си тече, чака ни дълъг път.

— На добър път тогава. Хей, след мен!

— Чу ли, Гералт? — промърмори Ярпен Зигрин, гледайки след отдалечаващия се патрул. — Проклетите „катерици“ са в околността. Усещах го. През цялото време тръпки ме побиваха, сякаш някой се е прицелил с лък в мен. Не, по дяволите, не можем постоянно да се движим така, на сляпо, да подсвиркаме, да дремем и да похъркваме. Трябва да знаем какво има пред нас. Чуй, имам една идея.

* * *

Цири дръпна рязко кафявия си кон, потегли в галоп, ниско наведена към седлото. Гералт, улисан в разговор с Венцк, веднага вдигна глава.

— Не ставай глупава! — извика той. — Без номера, момиче! Врата ли искаш да си строшиш? И не се отдалечавай много...

Тя не успя да чуе нищо повече — твърде бързо се отдалечи напред. Направи го нарочно, нямаше никакво желание да слуша ежедневните поучения. „Не толкова бързо, не толкова рязко, Цири!“ Дъра-дъра. „Не се отдалечавай!“ Дъра-дъра-дъра. „Бъди внимателна!“ Дъра-дъра. „Като че ли съм малко дете — помисли си тя. — А аз вече съм почти на тринайсет, имам бърз кон и остър меч на раменете си. И не се страхувам от нищо. И е пролет!“

— Хей, внимавай, ще си протриеш задника!

Ярпен Зигрин. Още един многознайко. Дъра-дъра.

По-надалеч и още по-надалеч, в галоп, през зелените треви и храсти, през сребристите ливади, през златистия влажен пясък, през перестите папрати. Изплашен елен бяга в гората, като подскачащата му черно-бяла задница просветва като фар в полумрака. От дърветата

излитат птици — шарени сойки и пчелояди, черни кресливи свраки със смешни опашки. Водата в локвите и в пукнатините пръска под копитата на коня.

По-надалеч и още по-надалеч! Конят, който твърде дълго се е тътрил лениво зад фургоните, се носи радостно и бързо, щастлив от скоростта си; тича отпуснато, мускулите на бедрата му играят, влажната грива удря Цири по лицето. Конят изпъва шия, Цири отпуска юздите. По-надалеч, конче, без да усещаш юздата и мундщука, по-надалеч, в галоп, в галоп, по-бързо, по-бързо! Пролет!

Цири кара коня да забави ход, оглежда се. Е, най-накрая е сама. Най-накрая е далеч. Вече никой няма да ѝ вика, да ѝ прави забележки, да ѝ забранява да прави такива разходки. Най-накрая е сама, свободна и самостоятелна.

По-бавно. Лек тръс. В края на краищата това не е просто разходка заради удоволствието, тя има и някои задължения. Сега тя е конно разузнаване, патрул, предна охрана. „Ха — мисли Цири, оглеждайки се, — безопасността на целия конвой сега зависи от мен. Всички чакат с нетърпение да се върна и да кажа: «Пътят е свободен и проходим, никого не видях, няма следи нито от фургони, нито от копита.» Ще доложя, а тогава мършавият господин Венцк със студените сини очи ще кимне сериозно с глава, Ярпен Зигрин ще се усмихне и ще покаже жълтите си конски зъби, Поли Далберг ще извика: «Бива си те, малката!», а Гералт лекичко ще се усмихне. Ще се усмихне, макар че в последно време се усмихва толкова рядко.“

Цири се огледа, записвайки всичко в паметта си. Две повалени брезички — никакъв проблем. Купчина клонки — нищо, фургоните ще минат. Издълбана от дъжда вдлъбнатина — това не е никаква преграда; колелата на първия фургон ще преминат, следващите фургони ще се движат по коловоза. Голяма поляна — хубаво място за почивка...

Следи? Какви следи може да има тук? Тук няма никого. Има гора. Има птици, врецящи сред свежите, зелени листа. Червеникавокафява лисица претичва през пътя, без да бърза... И мирише на пролет.

Пътят прекъсваше насред хълма, пропадеше в песъчлива падина, скриваше се под кривите борчета. Цири се отклони от пътя, изкачи се по склона, за да отгледа отгоре околността. И да докосне мокрите, ароматни листа...

Слезе от коня, закачи юздата за един чеп, тръгна бавно сред избуялите нависоко хвойнови храсти. От другата страна на хълма се виждаше открито пространство, зеещо в гъстата гора като изгризано — вероятно следа от пожар, който е бушувал тук много отдавна, защото никъде не се виждаха пепелища, навсякъде се зеленееха ниски брези и елички. Докъдето стигаше погледът, пътят беше свободен и проходим. И безопасен.

„От какво ги е страх? — помисли си тя. — От Scoia'tael? А защо ги е страх? Мен не ме е страх от елфите. Нищо не съм им направила.

Елфите. «Катериците». Scoia'tael.“

Тогава, в заставата, преди Гералт да ѝ нареди да се отдръпне, Цири беше да разгледа трупове. Особено запомни един — с лице, покрито със слепилата се от кафявата кръв коса, с неестествено извит и счупен врат. Застиналата в напрегната гримаса горна устна разкриваше уста с много бели и много дребни зъби. Нечовешки...

Тя запомни ботушите на елфа — износени и протрити, дълги до коленете, прошнуровани в долната си част и закопчани горе с многобройни ковани катарамии.

Елфите, които убиват хора и които на свой ред загиват в борбата. Гералт казва, че трябва да се запази неутралитет... А Ярпен — че трябва да се постъпи така, че после да не се налага да молиш за прошка...

Тя изрита попадналата на пътя ѝ къртичина, замислено прекара върха на обувката си по пясъка.

Кой, на кого и за какво е длъжен да иска извинение? „Катериците“ убиват хора. А Нилфгард им плаща за това. Използва ги. Подстрекава ги. Нилфгард.

Не, Цири не беше забравила това, което се беше случило в Цинтра, макар и много да ѝ се искаше да го забрави. Скитничеството, отчаянието, страха, глада и болката. Изтощението и вцепенението, които настъпиха по-късно, много по-късно, когато я намериха и я приютиха друидите от Заречие. Тя помнеше всичко това като в мъгла, а искаше да го забрави.

Но то винаги се връщаше. Връщаше се в мислите ѝ и в сънищата ѝ. Цинтра. Тропот на коне и диви крясъци, трулове, пожар... И Черния рицар с крилатия шлем... А после... Селските къщи в Заречие... Почерняла пукнатина наред пепелището... Наблизо, до недокоснатия

кладенец, черен котарак лиже страшно изгаряне на хълбока си. Кладенецът... Геранилото... Ведро...

Ведро, пълно с кръв.

Цири потърка лицето си и погледна дланта си изумено. Дланта ѝ беше мокра. Момичето подсмръкна, избърса сълзите си с ръкав.

„Неутралитет? Равнодушие? — Искаше ѝ се да крещи. — Вещер, гледащ равнодушно? Не! Вещерът е длъжен да защитава хората. От горските духове, вампирите, върколаците. И не само от тях. Трябва да ги защитава от всякакво зло. А в Заречие аз видях какво е зло.

Вещерът е длъжен да защитава и спасява. Да защитава мъжете, за да не бъдат овесени за ръцете по дърветата и да не бъдат набивани на колове. Да защитава светлокосите девойки, за да не бъдат разпъвани между забити в земята колчета. Да защитава децата, за да не ги колят и да не ги хвърлят в кладенци. Защита заслужава дори котката, обгорена в подпалената плевня. Затова аз ще стана вещерка, затова имам този меч — за да защитавам хора като тези от Соден и Заречие; защото те нямат мечове, не знаят никакви стойки, полуобороти, финтове и пируети, никой не ги е научил как да се бият, те са безсилни и беззащитни срещу върколака и срещу нилфгардския мародер. Мен ме учат да се бия. За да мога да защитавам беззащитните. И аз ще го правя. Винаги. Никога няма да съм неутрална. Никога!“

Не знаеше какво я предупреди — дали тишината, внезапно паднала върху гората като студена сянка, или движението, уловено с крайчеца на окото. Но тя реагира мигновено — рефлекс, придобит и отработен в горите на Заречие, когато, докато бягаше от Цинтра, тя се надбягваше със смъртта. Просна се на земята, изпъзля под един хвойнов храст и застина. „Само да не изцвили конят“ — помисли си.

На склона на отсрещния хълм нещо отново се помръдна, тя забеляза призрачен силует, размиващ се сред листака. Елфът надникна предпазливо от храстите. Свали качулката от главата си, няколко секунди се оглеждаше и се вслушваше, после бързо и безшумно тръгна по склона. Още двамина излязоха от гъсталака и поеха подире му. А след тях тръгнаха и останалите. Бяха много. Вървяха в дълга редица, около половината бяха с коне — те се движеха бавно, изправени в седлата си, напрегнати, бдителни. За кратко време виждаше всички отчетливо и ясно, докато се придвижваха в пълна тишина на фона на небето, в светъл процеп сред стената от дървета, а после изчезнаха,

разтвориха се сред трепкащите сенки на гъсталака. Изчезнаха без никакъв звук, като духове. Не изтропа нито едно копито, не изпръхтя нито един кон, не изпука нито едно клонче под крак или подкова. Не издрънча нито едно от оръжията, окачени по тях.

Елфите изчезнаха, но Цири не помръдна — лежеше притисната към земята под хвойновия храст, стараейки се да диша колкото се може по-тихо. Знаеше, че може да я издаде някоя подплашена птица или зверче, а птиците и зверчетата можеха да се уплашат от всяко шумолене и всяко движение — дори най-малкото, най-предпазливото. Тя се надигна едва когато гората се успокои напълно, а сред дърветата, между които бяха изчезнали елфите, заврякаха свраките.

Надигна се само защото се озова в нечия силна прегръдка. Някаква черна кожена ръкавица запуши устата ѝ, заглушавайки вика на уплаха.

— Тихо!

— Гералт?

— Тихо, ти казвам!

— Видя ли?

— Видях.

— Това са те — прошепна тя. — Scoia'tael. Нали?

— Да. Бързо, на коня. Гледай си в краката.

Те се спуснаха бавно и тихо от хълма, но не се върнаха на пътя, а останаха в гъсталака. Гералт се оглеждаше внимателно, не ѝ разреши да язди самостоятелно, не ѝ подаде юздата, а той самият поведе коня ѝ.

— Цири — изрече той изведнъж, — нито дума за това, което видяхме. Нито на Ярпен, нито на Венцк. На никого. Разбираш ли?

— Не — промърмори тя, навеждайки глава. — Не разбирам. Защо трябва да мълча? Та нали трябва да ги предупредим! С кого сме, Гералт? Против кого? Кой ни е приятел и кой — враг?

— Утре ще се отделим от конвоя — каза той след кратко мълчание. — Трис вече е почти здрава. Ще си вземем довиждане и ще тръгнем по своя път. Ще имаме свои собствени проблеми, собствени тревоги и собствени трудности. Тогава, надявам се, най-накрая ще разбереш, че не бива да делим обитателите на нашия свят на приятели и врагове.

— Трябва да сме... неутрални? Равнодушни, нали? А ако ни нападнат...

— Няма да ни нападнат.

— А ако...

— Чуй ме — обърна се той към нея. — Как мислиш, защо керван с толкова голямо значение, превозващ злато и сребро, тайна помощ на крал Хенсел за Аердин, се конвоира от джуджета, а не от хора? Още вчера видях един елф, който ни наблюдаваше от дърветата. Чух как през нощта преминаха покрай кервана. Scoia'tael няма да нападнат джуджетата, Цири.

— Но те са тук — промърмори тя. — Обикалят, обкръжават ни.

— Знам защо са тук. Ще ти покажа.

Той рязко обърна кобилата си, подаде ѝ юздата. Тя пришпори с пети коня си, той тръгна по-бързо, но Гералт с жест ѝ показа да се придържа зад него. Те пресякоха пътя и отново навлязоха в гъсталака. Гералт водеше, а Цири го следваше. Двамата мълчаха. Дълго време.

— Погледни. — Гералт спря коня — Погледни, Цири.

— Какво е това.

— Шаеравед.

Пред тях, докъдето гората позволяваше да стигне погледът им, се издигаха гладко изсечени гранитни и мраморни блокове с притъпени, изгладени от вятъра ръбове, украсени с промити от дъжда рисунки, напукани от студовете, разкъсани от корените на дърветата. Между стеблата се виждаха счупени колони, арки, остатъци от фризове, оплетени от бръшлян и обвити от плътен килим от зелен мъх.

— Тук е имало... крепост?

— Дворец. Елфите не са строили крепости. Слез. Конете няма да могат да минат през развалините.

— Кой е унищожил всичко това? Хората?

— Не. Самите елфи. А след това са си отишли.

— Защо?

— Знаели са, че повече няма да се върнат тук. Това се е случило след второто стълкновение между тях и хората, преди повече от двеста години. Преди това, когато напускали градовете си, ги оставяли недокоснати. Хората строели върху основите на постройките на елфите. Така са се появили Новиград, Оксенфурт, Визима, Третогор, Марибор, Цидарис. И Цинтра.

— И Цинтра ли?

Той кимна утвърдително, без да откъсва поглед от руините.

— Отишли са си — прошепна Цири. — Но сега се връщат. Защо?

— За да видят.

— Какво?

Той безмълвно сложи ръка на рамото ѝ и леко я побутна. Тя скочи от мраморните стъпала, спусна се по-надолу, придържайки се за гъвкавите клони на лещака, които се промъкваха през всяка пукнатина, през всеки процеп в обраслите с мъх, напукани плочи.

— Тук е бил центърът на двореца. Неговото сърце. Фонтанът.

— Тук? — учуди се Цири, гледайки заобиколените от хрусталак елхи и белите стебла на брезите сред безформените парчета и блокове.

— Върви нататък.

Потокът, подхранващ с вода фонтана, явно често беше сменял коритото си, при което търпеливо и неуморно беше дълбал мраморните блокове и алабастровите плочи, а те се бяха слягали, образувайки бентове, и насочвайки отново водата в друга посока. В резултат цялата местност се беше оказала изсечена от плитки ями. На места водата се стичаше в каскади по остатъците от сградите, като отмиваше от тях листата и пясъка — на тези места мраморът, мозайката и теракотата все още искряха цветни и свежи, сякаш лежат тук от три дни, а не от два века.

Гералт прескочи през ручея и тръгна между остатъците от някакви колони. Цири го последва. Спуснаха се по ронещи се стъпала, наведоха глави и влязоха под недокоснатия свод на една арка, наполовина зарита от земен насип. Вещерът се спря, посочи с ръка. Цири въздъхна шумно.

Върху многоцветния от раздробената теракота насип беше израснал огромен розов храст, обсипан с десетки прелестни бяло-лилави цветя. Върху листенцата проблясваха капчици роса, блестящи като сребро. Храстът беше оплел голяма плоча от бял камък. А от плочата ги гледаше тъжно красиво лице, чиито деликатни и благородни черти дъждовете и снеговете не бяха успели да заличат и размият. Лице, което не бяха съумели да обезобразят длетата на грабителите, изчегъртали от барелефа златните орнаменти, мозайката и скъпоценните камъни.

— Аелирен — каза Гералт след дълго мълчание.

— Колко е красива — прошепна Цири, хващайки го за ръката.

Вещерът сякаш не забеляза това. Той гледаше барелефа и в този момент беше далече, далече, в друг свят и друго време.

— Аелирен — повтори той след малко. — Която джуджетата и хората наричат Елирена. Тя е предвождала елфите в битката преди двеста години. Старейшините били против. Те знаели, че нямат шансове да победят. Разбирали, че може повече да не се надигнат след поражението. Искали да спасят своя народ, искали да оцелеят. И решили да разрушат града, да се оттеглят в непристъпните диви планини... и да чакат. Елфите са дълголетни, Цири. По нашите мерки са почти безсмъртни. Хората им се стрували като нещо, което ще отmine като суша, като свирепа зима, като нашествие на скакалци, а после отново ще завали дъжд, ще дойде пролетта, ще поникне новата реколта. Искали да надживеят хората. Да изчакат гибелта им. Решили да унищожат града и двореца. Включително и своята гордост — Шаеравед. Искали да надживеят хората, но Елирена... Елирена накарала младите да се надигнат. Те взели оръжията си и тръгнали след нея на последна отчаяна битка. И били избити. Безмилостно избити.

Цири мълчеше, без да откъсва поглед от прекрасното мъртво лице.

— Умирали с нейното име на устата — продължи тихо вещерът. — Повтаряли нейния призив, нейния вик и умирали за Шаеравед. Защото Шаеравед бил символ. Загинали, биейки се за камъните и мрамора... и за Аелирен. Умирали така, както им била обещала — достойно, геройски и с чест. Опазили честта си, но загубили — обрекли на гибел собствената си раса. Собствения си народ. Помниш ли какво ти каза Ярпен? Кой владее света и кой измира? Той ти обясни всичко грубо, но правилно. Елфите са дълголетни, но само младежите им са плодовити, само младежите им могат да имат потомство, а почти всички млади хора тогава тръгнали след Елирена. След Аелирен, след Бялата роза на Шаеравед. Ние стоим сред руините на нейния дворец, до фонтана, чийто плясък тя е слушала вечер. А това... това са били нейните цветя.

Цири мълчеше. Гералт я придърпа до себе си, прегърна я.

— Е, вече знаеш защо Scoia'tael бяха тук и какво са искали да видят. Нали си наясно, че не бива да се допуска младите елфи и джуджета отново да се самоунищожат? И нали разбираш, че нито ти,

нито аз имаме право да участваме в това унищожение? Тези рози цъфтят през цялата година. Би трябвало да подивеят, а те са по-прекрасни, отколкото онези в градините. В Шаеравед постоянно идват елфи, Цири. Най-различни елфи. И буйни, глупави — за които символ е напуканият камък; и разумни — за които символ са тези безсмъртни, вечно възраждащи се цветя. Елфи, които разбират, че ако се откъсне този храст и се подпали земята, то розите от Шаеравед никога няма да разцъфнат отново. Нали разбираш това?

Тя кимна.

— Сега вече разбираш ли какво представлява този неутралитет, който толкова те развълнува? Да бъдеш неутрален не означава да бъдеш равнодушен и безчувствен. И за целта не е необходимо да убиваш чувствата в себе си. Достатъчно е да убиеш омразата в себе си. Разбра ли?

— Да — прошепна тя. — Сега разбрах. Гералт, аз... искам да взема една... Една от тези рози. За спомен. Може ли?

— Вземи си — каза той след кратко колебание. — Вземи си, за да помниш. Хайде, да вървим. Да се връщаме при конвоя.

Цири закрепил розата за шнурчето на салтамарката си. Изведнъж изохка тихо и вдигна ръката си. От пръста към дланта ѝ се спускаше струйка кръв.

— Убоде ли се?

— Ярпен... — прошепна момичето, гледайки кръвта, изпълваща линията на живота ѝ. — Венцк... Поли...

— Какво?

— Трис! — извика тя с пронизващ, променен глас. — По-бързо, Гералт! Ние трябва... да им помогнем! На коня, Гералт!

— Цири! Какво ти става?

— Те умират!

* * *

Носеше се в галоп, почти притиснала глава към гривата на коня, като го пришпорваше с викове и удари с петите. Пясъкът на горския път пръскаше под копитата. Още отдалеч тя чу виковете, усети дима.

Срещу нея, заели цялата ширина на пътя, се носеха два коня, които влачеха след себе си хамута, юздите и отчупената ос. Цири не направи опит да сдържи коня си, профуча покрай тях на пълна скорост, при което върху лицето ѝ пръснаха капки пяна. Чу зад себе си цвиленето на Плотка и ругатните на Гералт, на когото му се наложи да забави скоростта.

Следващият завой на пътя я изведе на широка поляна.

Керванът гореше. От храстите като огнени птици към фургоните летяха пламтящи стрели, които разкъсваха платницата, връзваха се в дъските. Scoia'tael нападаха, надавайки крясъци.

Цири, без да обръща внимание на достигащите отзад викове на Гералт, насочи коня право към първите два малко откъснали се напред фургона. Единият беше паднал настрани, до него стоеше Ярпен Зигрин с брадва в едната си ръка и арбалет в другата. До краката му, неподвижна и безсилна, със синя, вдигнала се до средата на бедрата рокля, лежеше...

— Трииис!!! — Цири се изправи в седлото, пришпори коня с пети. Scoia'tael се обърнаха при вида ѝ, покрай лицето ѝ засвистяха стрели. Тя отклоняваше главата си встрани, без да забавя галоп. Чуваше виковете на Гералт, който ѝ нареждаше да отиде в гората. И през ум не ѝ минаваше да го послуша. Наведе се и се понесе право към целешите се в нея стрелци. Неочаквано усети миризмата на бялата роза, закрепена за салтамарката ѝ.

— Трииис!!!

Елфите отскочиха от носещия се срещу тях кон. Тя закачи леко единия със стремето. Чу рязко свистене, конят се занесе, изцвили, хвърли се встрани. Цири видя, че под седлото е забита стреля — точно до бедрото ѝ. Тя измъкна крака от стремената, притисна се към седлото, отблъсна се силно и скочи.

Падна меко върху преобърнатия фургон, запази равновесие с разперени ръце, скочи отново и се приземи с присвити крака близо до Ярпен, който крещеше и размахваше брадвата си.

Наблизо, на другата каруца, се биеше Поли Далберг, а Реган, легнал назад и опрял крака в дъските, с мъка удържаше впряга. Конете цвилеха диво, подскачаха, дърпаха ока, ужасени от пламтящото платнище.

Цири се хвърли към Трис, която лежеше сред изсипалите се бурета и сандъци, хвана я за дрехите и започна да я влачи към преобърнатия фургон. Магьосницата стенеше, хванала се за главата, над ухото. След миг близо до Цири затропаха копита, захриптяха коне — двама елфи, размахващи мечове, изтласкваха Ярпен Зигрин към нея. Джуджето се въртеше като пумпал, ловко отбивайки с брадвата посипващите се върху него удари. Цири чуваше проклетия, стонове и звънтенето на метал от метал.

Следващият фургон се отдели от горящия керван и се понесе към тях, влачейки след себе си дим и пламък, сеейки пламтящи парцали. Кочияшът му висеше безсилно от капрата, до него стоеше Яник Брас и с усилие успяваше да запази равновесие. С едната си ръка държеше юздата, а с другата се отбраняваше от двама елфи, галопиращи от двете страни на фургона. Третият Scoia'tael бягаше заедно с конете и изпращаше стрела след стрела в хълбоците им.

— Скачай! — изрева Ярпен, надвиквайки глъчката. — Скачай, Яник!

Цири видя как Гералт се приближава в галоп до носещия се неуправляемо фургон, как с къс, икономичен удар на меча помита от седлото единия елф, а Венцк, подскачайки от срещуположната страна, посича другия — онзи, който стреляше в конете. Яник хвърли юздата и скочи — право под коня на третия Scoia'tael. Елфът се надигна в стремената и го посече с меча си. Джуджето падна. В този момент горящият фургон се вряза между биещите се противници и ги разпръсна в противоположни посоки; Цири в последния момент успя да издърпа Трис изпод копитата на побеснелите коне. Металната част на юздата се отчупи с трясък, фургонът подскочи, загуби едно от колелата си и се преобърна. Навсякъде се разхвърчаха части от товара му и тлеещи дъски.

Цири издърпа магьосницата в преобърнатия фургон на Ярпен. Помогна ѝ Поли Далберг, който изведнъж се озова до нея. Гералт прикри двамата, като изправи Плотка между тях и нападащите Scoia'tael. Около фургона закипя бой. Цири слушаше ударите на остриетата, виковете, хриптенето на конете, тропота на копитата. Ярпен, Венцк и Гералт, обградени от елфи от всички страни, се биеха като обезумели дяволи.

Неочаквано биещите се бяха разделени от впряга на Реган, който се бореше на капрата с дебел полуръст с кафтан от рисова кожа. Полуръстът беше седнал върху Реган и се опитваше да го заколи с дълъг нож.

Ярпен ловко скочи на фургона, хвана полуръста за шията и го изхвърли зад борда. Реган извика пронизващо, хвана юздите, шибна конете. Те потеглиха рязко и фургонът се разклати, мигновено набирайки скорост.

— В кръг, Реган! — извика Ярпен. — В кръг! Завий!

Фургонът зави и отново налетя върху елфите, разпръсквайки ги.

Единият от тях подскочи и хвана повода на десния кон, но не успя да го задържи — инерцията го хвърли под копитата и колелата. Цири чу вик на ужас.

Втори елф, подскачащ наблизко, замахна с меч. Ярпен финтира, мечът звънко удари поддържащия платнището обръч, инерцията накара елфа да залитне напред. Джуджето изведнъж замахна рязко с ръка. Елфът изкрещя, напрегна се в седлото и рухна на земята. Между плешките му стърчеше наджакът.

— Е, хайде, кучи синове!!! — крещеше Ярпен, размахвайки брадвата. — Кой е следващият? Карай в кръг, Реган! В кръг!

Реган тръскаше окървавения си перчем и седеше свит на капрата под свистенето на стрелите, виеше като обезумял и безмилостно удряше конете. Конете се носеха в тесен кръг, създавайки подвижна огнена и димна стена около преобърнатия фургон, под който Цири беше издърпала почти изгубилата съзнание магьосница.

Недалеч от тях танцуваше мускулестият жребец на Венцк. Комисарят се беше прегърбил, Цири виждаше белите пера на стрелата, забита в хълбока му. Въпреки раните той се защитаваше ловко от двамата елфи, които го нападаха от земята, от двете му страни. Пред очите на Цири втора стрела го улучи в гърба. Венцк рухна с гърди върху коня, но се задържа върху седлото. Поли Далберг се втурна да му помогне.

Цири остана сама.

Хвана се за меч. Въпреки че по времето на тренировките той изскачаше мълниеносно иззад гърба ѝ, сега по никакъв начин не искаше да излиза, съпротивляваше се, лепеше се за ножницата, сякаш е в смола. Сред кипящия водовъртеж от тела наоколо, сред движенията

на оръжията, толкова бързи, че се размазваха пред очите ѝ, нейният меч ѝ изглеждаше неестествено бавен, струваше ѝ се, че ще минат векове, преди да успее да го извади изцяло. Земята се тресеше и трепереше. Цири изведнъж осъзна, че трепери не земята, а собствените ѝ колене.

Поли Далберг влачеше по земята ранения Венцк, като се бранеше с брадвата в другата си ръка от нападащия го елф. Покрай фургона профуча Плотка, Гералт налетя върху елфа. Беше изгубил някъде превръзката си, бялата му коса се развяваше като на вятър. Чу се удар на срещащи се мечове.

Друг Scoia'tael, без кон, изскочи иззад фургона. Поли остави Венцк, изправи се, замахна с брадвата си. И застина.

Пред него стоеше джудже с шапка, украсена с катерича опашка, и с дълга брада, сплетена в две плитки. Поли се поколеба.

Но чернобрадият не се замисли дори за секунда. Нанесе удар и с двете си ръце. Острието на брадвата му изсвистя и се вряза в ключицата на Поли с отвратително хрущене. Поли падна моментално, без да издаде нито звук. Сякаш силата на удара му беше строшила коленете.

Цири започна да пищи.

Ярпен Зигрин скочи от фургона. Чернобрадото джудже се завъртя, нанесе удар. Ярпен го избегна с ловко завъртане, изкрещя страшно, нанесе удар отдолу нагоре и раздробил черната брада, гръкляна, челюстта и лицето на противника си — чак до носа. „Катерицата“ се преви и рухна по гръб, пръскайки кръв, като мятеше ръце и разравяше с токовете на ботушите си земята.

— Герааалт!!! — извика Цири, чувствайки зад гърба си движение. Чувствайки зад гърба си смъртта.

Това беше неясна фигура, която Цири усети по средата на движението ѝ. Само силует и движение, но момичето реагира моментално със скосен удар и финт, които беше научила в Каер Морхен. Парира удара, но беше прекалено нестабилна, прекалено наведена встрани, за да успее да набере инерция. Силата на удара я запрати в стената на фургона. Мечът се изплъзна от ръцете ѝ.

Стоящата пред нея красива дългокрака елфка с високи ботуши смръщи лице, вдигна меча си, тръсна глава, отметна назад качулката си

и дългите ѝ коси се разпиляха по раменете ѝ. Мечът проблесна ослепително, гривните върху китките на „катерицата“ пламнаха.

Цири не беше в състояние да се помръдне.

Но не стана нищо. Мечът остана горе, не нанесе удар. Защото елфката гледаше не в нея, а в бялата роза, закрепена за салтамарката ѝ.

— Аелирин! — извика „катерицата“ — високо, сякаш искаше да пребори колебанието си с вика. Но не успя. Гералт, който се беше появил зад Цири, отблъсна момичето встрани и с широк замах посече елфката през гърдите. Кръвта пръсна по лицето и по дрехите ѝ, червените петна покриха белите цветчета на розата.

— Аелирин... — изстена мъчително елфката и падна на колене. Преди да рухне изцяло на земята, успя да извика още веднъж. Високо, протяжно, отчаяно:

— Шаеравеед!!!

* * *

Реалността се появи така неочаквано, както и беше изчезнала. През изпълващия слуха ѝ монотонен приглушен шум Цири започна да различава гласове. През блещукащата и мокра завеса от сълзи се очертаха контурите на убитите и живите.

— Цири — прошепна застаналият на колене до нея Гералт. — Събуди се.

— Битката... — простена тя, докато се надигаше и седнаше. — Гералт, какво...

— Вече всичко свърши. Благодарение на войската от Бан Глеан, която ни се притече на помощ.

— Ти не беше... — прошепна тя, затваряйки очи. — Не беше неутрален...

— Не бях. Но ти си жива. И Трис също.

— Как е тя?

— Ударила си е главата при падането от фургона, който Ярпен се е опитвал да спаси. Но вече е добре. Лекува ранените.

Цири се огледа. Сред дима на догарящите фургони се мяркаха силуети на въоръжени хора. Наоколо бяха нападали сандъци и бурета.

Някои от тях се бяха разбили и съдържанието им се беше разсипало. Най-обикновени сиви камъни. Цири се вторачи в тях смаяно.

— Помощта за Демавенд от Аедирн — изскърца със зъби застаналият наблизно Ярпен Зигрин. — Тайна и невероятно важна помощ. Специален конвой!

— Капан ли е било това?

Джуджето се обърна, погледна към нея и Гералт. После отново се обърна към изсипалите се от буретата камъни и се изплю.

— Да — отговори той. — Капан.

— За „катериците“?

— Не.

Положиха убитите в редица. Лежаха един до друг — елфи, хора и джуджета. Сред тях беше и Яник Брас. И тъмнокосата елфка с високите ботуши. И джуджето с черна, блестяща от спеклата се от кръв брада, сплетена в плитки. А до тях...

— Поли! — ридаеше Реган Далберг, положил върху коленете си главата на брат си. — Поли! Защо?

Всички мълчаха. Дори онези, които знаеха защо. Реган обърна към тях своето изкривено от болка, мокро от сълзите лице.

— Какво да кажа сега на мама? — простена той. — Какво да й кажа?

Всички мълчаха.

Наблизно, заобиколено от войници с черно-златистите цветове на Каедвен, лежеше Венцк. Дишаше тежко и при всяко издишване от устните му излизаха кървави мехури. До него беше клекнала Трис, а над тях беше рицарят с блестяща броня.

— Е, какво? — попита рицарят. — Госпожице магьоснице? Ще оцелее ли?

— Направих всичко, каквото можех. — Трис се изправи, стисна устни. — Но...

— Какво?

— Те са използвали ето това. — Тя показа стрела със странен накрайник и удари с нея една паднала наблизно бъчва. Накрайникът на стрелата се разтвори, раздели се на четири остри игли.

Рицарят изруга.

— Фредегард... — произнесе с усилие Венцк. — Чуй ме, Фредегард...

— Не бива да говориш! — изрече рязко Трис. — Нито пък да мърдаш. Заклинанието едва действа!

— Фредегард — повтори комисарят. Кървавият мехур на устните му се пръсна, на мястото му се образува нов. — Сбъркахме... Всички ние сбъркахме. Не е Ярпен... Подозирахме го несправедливо. Гарантирам за него. Ярпен не ни е предал... Не е пре...

— Мълчи! — извика рицарят. — Мълчи, Вилфрид! Хей, бързо, дайте тук носилка! Носилка!

— Късно е вече — каза тихо магьосницата, гледайки устните на Венцк, върху които спряха да се появяват мехури. Цири се извърна и притисна лице към Гералт.

Фредегард се изправи. Ярпен Зигрин не гледаше към него. Гледаше към убитите. Към Реган Далберг, който продължаваше да стои на колене до трупа на брат си.

— Това беше необходимо, господин Зигрин — каза рицарят. — Във война сме. Имаше заповед. Трябваше да се убедим...

Ярпен мълчеше. Рицарят наведе глава.

— Простете — прошепна той.

Джуджето бавно обърна глава и погледна към него. Към Гералт. Към Цири. Към всички хора.

— Какво направихте с нас? — попита той с горчивина. — Какво направихте с нас? В какво... ни превърнахте?

Никой не отговори.

Очите на дългокраката елфка бяха стъклени и матови. Върху изкривените ѝ устни беше застинал вик.

Гералт прегърна Цири. Бавно откачи от салтамарката ѝ бялата роза, покрита с тъмни петънца кръв, и безмълвно я хвърли върху тялото на „катерицата“.

— Сбогом — прошепна Цири. — Сбогом, Роза от Шаеравед. Сбогом и...

— ... И ни прости — довърши Гералт.

ПЕТА ГЛАВА

Скитат из страната, досадни и нагли, самопровъзгласили се за преследвачи на злото, укротители на върколаци и изтребители на упири; измъкват пари от лековерните и след тази нечестна заработка продължават нататък, за да повторят измамата си в най-близкия град. Най-лесно намират прием в къщите на честни, простодушни и невежи стопани, които приписват всичките си нещастия и несгоди на магии, на противоестествени творения и чудовища, на действия на въздушни или зли духове. Вместо да се молят на боговете, вместо да внасят в храмовете богати пожертвования, тези невежи са готови да дадат последния си грош на коварните вещици, вярвайки, че вещиците, тези изроди безбожници, ще успеят да облекчат участи им и да предотвратят нещастията.

Аноним,
„Монструм, или описание
на вещици“

Нямам нищо против вещиците. Нека да преследват вампирите. Стига само да си плащат данъците.

Радовид III Смели,
крал на Редания

Ако търсиш справедливост, наеми вещици.

Надпис на стената в
Катедрата по право в
Оксенфуртския
университет

— Каза ли нещо?

Хлапакът подсмръкна и отмести от челото си прекалено голямата кадифена шапка с фазаново перо, висящо отстрани.

— Ти рицар ли си? — повтори той, гледайки Гералт със сините си като мастило очи.

— Не — отвърна вещерът, учуден, че изобщо е решил да отговори. — Не съм рицар.

— Но ти имаш меч! Моят татко е рицар на крал Фолтест. И също има меч. По-голям от твоя!

Гералт опря лакти на парапета и се изплю във водата, пенеща се около кърмата на корабчето.

— Ти го носиш на гърба си — не се отказваше сополанкото. Шапката отново захлупи очите му.

— Какво?

— Мечът. На гърба. Защо имаш меч на гърба?

— Защото ми откраднаха греблото.

Сополанкото отвори уста, позволявайки на всички да се възхитят на дупките на мястото на млечните му зъби.

— Махни се от парапета — каза вещерът. — И си затвори устата, че ще влезе някоя муха.

Момчето отвори устата си още по-широко.

— Побелял, а глупав! — промърмори майката на момчето, богато облечена дворянка, докато дърпаше малкия за яката от боброва кожа на палтенцето му. — Ела тук, Еверет! Колко пъти съм ти казвала да не фамилиарничиш с простолюдието!

Гералт въздъхна, докато гледаше островите и скалите, придобиващи очертания сред утринната мъгла. Корабчето, трмаво като костенурка, се движеше с характерната за костенурките скорост, продиктувана от ленивото течение на Делтата. Пътниците, предимно търговци и селяни, дремеха върху своя багаж. Вещерът отново разви свитъка и се върна към писмото на Цири.

... Спя в голяма зала, която се нарича „спалня“, а леглото ми е страшно огромно, казвам ти! При Средните Девойки съм, общо дванайсет сме, но дружа най-много с Еурнейд, Кати и Йола Втора. Днес например, Ядох Бульон, а най-лошото е, че понякога трябва да се Пости и да се става в най-ранни Зори. По-рано, отколкото в Каер Морхен. Останалото ще го напиша утре, защото сега ще имаме Молене. В Каер Морхен никой никога не се моли, интересно защо тук трябва? Сигурно защото това е Храм.

Гералт, Майка Ненеке прочете и каза да не пиша Глупости и да съм ясна и без грешки. И че се уча, и се чувствам добре, и съм здрава. Чувствам се добре и съм здрава, за съжаление съм Гладна, но след малко ще Обядваме. И ми каза също Майка Ненеке, че молитвите още на никого не са навредили, нито на мен, нито на теб със сигурност.

Гералт, пак имам свободно време, така че ще ти напиша какво уча. Да чета и пиша правилни Руни. История. Природа. Поезия и Проза. Правилно изразяване на Всеобщия Език и Старата Реч. Аз съм най-добре от всички по Старата Реч, мога даже да пиша на Старите Руни. Ще ти напиша нещо, сам ще видиш. Elaine blath, Feainnewedd. Това означава: „Прекрасно цветенце, дете на Слънцето.“ Сам виждаш, че мога. И още.

Сега мога да пиша пак, защото намерих ново перо, понеже старото се счупи. Майка Ненеке прочете и ме похвали, че е правилно. И ми каза да напиша, че съм послушна и да не се тревожиш. Не се тревожи, Гералт.

Пак имам време, затова ти пиша какво се случи. Когато хранихме пуйките, аз, Йола и Кати, тогава Един голям Пуяк ни нападна, имаше червена шия и беше Ужасно Страшен. Първо нападна Йола, а после искаше да нападне и мен, но аз не се уплаших, защото е по-малък от мен и не е толкова бърз като Махалото. Направих финт и пирует и го ударих два пъти с пръчката и той Избяга. Майка Ненеке не ми разрешава да нося тук Моя Меч, жалко, понеже щях да покажа на тоя Пуяк какво съм научила в Каер Морхен. Аз

вече знам, че със Старите Руни е правилно да се пише Saer a'Muirehen и че това означава Крепостта на Старото Море. Сигурно затова там навсякъде има Раковини и Рапани и Риби, отпечатани в Камъните. А Цинтра се пише правилно Xin'trea. А моето име произлиза от Zireael, понеже това означава Лястовичка, а това означава, че...

— Четете ли?

Гералт вдигна глава.

— Чета. Защо? Случило ли се е нещо? Някой забелязал ли е нещо?

— Не, нищо — отговори шкиперът, бършейки ръка в кожата си кафтан. — Всичко във водата е спокойно. Но има мъгла, а ние вече сме близо до Островчето на жеравите...

— Знам. Плувам оттук вече за шести път, Дървеницо, без да броя пътуванията на връщане. Вече познавам пътя. Държа си очите отворени, не се притеснявай.

Шкиперът кимна и се отдалечи в посока на носа, като прескачаше натрупаните навсякъде сандъци и вързопи на пътниците. Заградените в средата на палубата коне пръхтяха и удряха с копита по дъските на палубата. Корабчето плуваше по следата на реката, в гъста мъгла, носът му пореше полето от водни лилии, заобикаляйки островчетата. Гералт се върна към писмото.

... това означава, че имам елфическо име. Но нали аз не съм елфка? Гералт, тук, при нас, също говорят за „катериците“. Понякога даже идват войници и разпитват и разправят, че ранените елфи не бива да се лекуват. Аз не съм казала нито дума за това, което стана през пролетта, не се бой. Помня и че трябва да тренирам, не се притеснявай. Ходя в парка и тренирам, когато имам време. Но не винаги, защото трябва да работя в кухнята или в градината, както всички момичета. А имаме и ужасно много за учене. Но нищо, ще уча. Ти нали също си учил в Храма, Майка Ненеке ми каза. Каза ми още, че всеки глупак може да размахва меча, но вещерката трябва да бъде умна.

Гералт, ти обеща да идваш. Идвай.

Твоя Цири

ПП. Идвай, идвай.

ПП II. Майка Ненеке каза да ти напиша накрая Слава на Великата Мелителе, нека винаги да бъде благосклонна към теб. И нищо да не ти се случи.

Цири

„Да можех да отида в Еландер — помисли си той, докато прибираше писмото. — Но е опасно. Може да ги насоча по следите си... И с тези писма също трябва да се приключи. Ненеке използва жреческа поща, но въпреки това... Проклятие, прекалено рисковано е.“

— Хम्म... Хम्म...

— Какво има пак, Дървеницо? Вече отминахме Островчето на жеравите.

— И слава на боговете, без произшествия — въздъхна шкиперът. — Е, господин Гералт, явно курсът отново ще бъде спокоен. Мъглата скоро ще се вдигне, а когато слънцето се покаже, край със страховете. Чудовището не се показва на слънчева светлина.

— Това може само да ме радва.

— Сигурен съм — усмихна се криво Дървеницата. — Компанията ви плаща на курс. Дали ще се случи нещо или не — все ще си вземете грошовете, нали?

— Питаш, като че ли не знаеш. Какво, да не би да се пробужда завист в теб? Че работвам, докато стоя облегат на парапета и гледам чайките? А на теб за какво ти плащат? За същото. За това, че си на палубата. Ако всичко върви гладко, нямаш никаква работа, разхождаш се от носа до кърмата, хилиш се на пътничките или опитваш да изнудиш търговците да те почерпят някоя водка. Мен също са ме наели, за да бъда на палубата. За всеки случай. Курсът е безопасен, защото има вещер на борда. Разходите за вечерта са включени в цената на курса, нали така?

— Разбира се, че е така — въздъхна шкиперът. — Компанията не е на загуба. Познавам ги добре. Работя за тях пета година — плувам по Делтата, от Пиана до Новиград, от Новиград до Пиана. Е, да се

хващаме за работа, господин вещер. Вие си се облегнете на парапета, а аз ще се разходя от носа до кърмата.

Мъглата се поразреди. Гералт извади от чантата си второто писмо, което неотдавна му бе донесъл странен посланик. Четеше това писмо за около трийсети път. То ухаеше на люляк и касис.

Скъпи приятелю...

Вещерът изруга тихо, гледайки едрите, равни, ъгловати, изписани с енергични движения на перото руни, отразяващи безпогрешно настроението на пишещия. Гералт за пореден път усети огромно желание да се опита да се ухапе по задника. Когато преди месец писа на магьосницата, две нощи поред се чудеше как да започне писмото. Най-накрая се спря на „Скъпа приятелко“. И сега си го беше получил.

Скъпи приятелю, страшно ме зарадва изненадващото ти писмо, получено почти три години след последната ни среща. Радостта ми беше още по-голяма, като се има предвид, че кръжаха разни слухове за твоята внезапна и неочаквана гибел. Постъпил си добре, като си решил да опровергаеш официално тези слухове, пишейки ми, хубаво е също, че направи това толкова бързо. От писмото ти следва, че си водил спокоен и скучен живот, лишен от каквито и да било изненади. В настоящите времена такъв живот е истински лукс, скъпи приятелю, и аз се радвам, че си успял да го постигнеш.

Трогна ме неочакваната ти загриженост за моето здраве, която си благоволил да проявиш, скъпи приятелю. Бързам да те известя, че наистина вече се чувствам по-добре, периодът на несгоди е зад гърба ми, отървах се от грижи, с чието описание не искам да те отегчавам.

Много ме безпокои и притеснява това, че подаръкът, получен неочаквано от Съдбата, ти е донесъл толкова неприятности. Ти си абсолютно прав, като предполагаш, че

се налага професионална помощ. Макар и описанието на трудностите, с които си се сблъскал, да е доста тайнствено, което е разбираемо, аз съм сигурна, че знам източника на проблема. И съм съгласна с мнението ти, че е абсолютно необходима помощта на още една магьосница. Гордея се, че съм втората, към която си се обърнал. И с какво съм заслужила толкова високо място в списъка?

Бъди спокоен, скъпи приятелю, а ако си се готвил да се обърнеш за помощ към други магьоснички, се откажи, защото няма нужда. Незабавно тръгвам право към мястото, което си посочил толкова завоалирано, но по разбираем за мен начин. Естествено, тръгвам абсолютно тайно и при съблюдаване на всички мерки за безопасност. На място ще се ориентирам в същността на проблема и ще направя каквото е по силите ми, за да успокоя бушуващия извор. При това ще се постарая да не се представя по-зле от други дами, към които си се обръщал, обръщаш се или възнамеряваш да се обърнеш за помощ. Все пак съм твоя скъпа приятелка. Прекалено ми е ценно твоето скъпо приятелство, за да те подведа, скъпи приятелю.

Ако през следващите няколко години решиш да ми пишеш, не се колебай нито за миг. Винаги се радвам на писмата ти.

Твоя приятелка Йенефер

Писмото ухаеше на люляк и касис.

Гералт изруга.

От мислите му го изтръгна неочаквано движение на палубата и поклатане на корабчето, сигнализиращо за смяна на курса. Част от пътниците изтичаха на десния борд. Шкиперът Дървеницата крещеше от носа команди, корабът бавно и неохотно напускаше фарватера^[1] и завиваше към темерийския бряг, правейки път на два изплували от мъглата кораба. Вещерът ги погледна с интерес.

Отпред плуваше голям, поне седемдесет сажена^[2] дълъг тримачтов галеас^[3], над който се развяваше тъмнорвено знаме със сребърен орел. Отзад, с помощта на ритмично работещи четирийсет

гребла, се плъзгаше малка тънка галера, украсена със знак, изобразяващ златисточервен шеврон^[4] на черен фон.

— Оха, като големи дракони са — възкликна Дървеницата, заставайки до вещера. — Така порят реката, че правят вълни.

— Интересно — промърмори Гералт. — Галеасът плува под реданско знаме, а галерата е от Аедирн.

— От Аедирн, и още как — потвърди шкиперът. — И носи знамето на наместника в Хаге. Но забележете, че двата кораба имат остро дъно, почти два сажена газене. Значи не са тръгнали до самото Хаге, защото не могат да минат през праговете и плитчините в горното течение на реката. Тръгнали са за Пиана или за Белия мост. И вижте, на бордовете е пълно с войска. Това не са търговци. Това са военни кораби, господин Гералт.

— На галеаса пътува някой важен. Разпънали са шатра на палубата.

— Е, да, сега така пътуват велможите — кимна Дървеницата, чоплейки зъбите си с отцепена от дъските на борда клечка. — По реката е по-безопасно. Из горите върлуват „ударните отряди“ на елфите, не знаеш иззад кое дърво може да полети стрела. А по водата не е страшно. Елфите са като котките — не обичат водата. Предпочитат да седят в хрусталака...

— Това сигурно е някой наистина важен. Шатрата е пищна.

— Сигурно. Кой знае, може самият крал Визимир да е оказал чест на реката? Сега пътешестват най-различни хора... А след като се заговорихме за това — в Пиана ме помолихте да си отворям ушите за това дали някой се интересува за вас и разпитва за вас. Виждате ли го онзи сакатник там?

— Не сочи с пръст, Дървеницо. Какъв е този?

— Откъде да знам? Сам го попитайте, нали идва към вас. Гледайте как се клатушка! А водата е като огледало, по дяволите, ако малко се развълнува, сигурно ще започне да ходи на четири крака, нескопосникът!

„Нескопосникът“ се оказа нисък кльоцав мъж на неопределена възраст, обгърнат с широко и не особено чисто вълнено наметало, закрепено с кръгла месингова брошка. Иглата на брошката, очевидно изгубена, беше заменена от крив гвоздей със сплескана глава. Мъжът се приближи, изкашля се, присви късогледите си очи.

— Хмм... Имам ли удоволствието да говоря с Гералт от Ривия, вещерът?

— Да, любезни господине. Имате.

— Позволете да ви се представя. Аз съм Линус Пит, магистър, преподавател по естествена история в Оксенфуртската академия.

— Извънредно ми е приятно.

— Хмм... Казаха ми, че охранявате кораба по поръчение на Компанията на Малатиус и Грок. Май заради опасността от нападение на някакво чудовище. Интересува ме следното: за какво точно чудовище става въпрос?

— И мен самият ме интересува това. — Вещерът се облегна на парапета, гледайки мяркащите се в мъглата тъмни очертания на крайбрежните низини откъм темерийския бряг. — И стигнах до извода, че са ме наели по-скоро за в случай на нападение на някой от ударните отряди на Scoia'tael, за които се говори, че върлуват в околността. Пътувам вече за шести път между Пиана и Новиград, а жагницата не се е показала нито веднъж...

— Жагница? Това сигурно е някакво народно название. Предпочитам да използвате научния термин. Хмм... Жагница... Наистина не знам кое същество имате предвид...

— Имам предвид грапаво чудовище, дълго два сажена, наподобяващо обрасъл с водорасли дънер, с десет лапи и челюсти като пили.

— Има какво да се желае, за да бъде това описание точно от научна гледна точка. Може би става въпрос за някакъв вид от семейство Nyphhydridae?

— Не е изключено — въздъхна Гералт. — Жагницата, доколкото ми е известно, е част от изключително отвратително семейство, за което досега не е измислено достатъчно обидно название. Работата е там, уважаеми господин магистър, че, както се говори, някой от представителите на това неприятно семейство е нападнал преди две седмици един от корабите на Компанията. Тук, в Делтата, недалеч от мястото, където се намираме в момента.

— Който говори такива неща, е невежа или лъжец — засмя се пискливо Линус Пит. — Не е възможно да се е случило нищо подобно. Познавам много добре фауната на Делтата. Тук няма никакви представители на семейство Nyphhydridae. Нито пък никакви други, до

такава степен опасни представители на хищнически видове. Значителната соленост и нетипичният химичен състав на водата, особено по време на прилива...

— По време на прилива — прекъсна го Гералт, — след като водата премине през каналите на Новиград, в Делтата изобщо няма вода в научния смисъл на тази дума. А има някаква течност, състояща се от отходни води, мазнина и удавени плъхове.

— За съжаление, за съжаление — натъжи се господин магистърът. — Деградация на средата... Няма да повярвате, но от над две хиляди вида риби, които са обитавали реката само преди петдесет години, сега са оцелели не повече от деветстотин. Това е наистина много тягостно.

Двамата се облегнаха на парапета и безмълвно се загледаха в мътната зелена бездна. Приливът вече беше започнал и водата вонеше все по-силно. Появиха се и първите удавени плъхове.

— Напълно измрели са главочите — наруши мълчанието Линус Пит. — Изчезнали са кефалът, змиеглавата риба, китарът, ивичестият вюн, барбусът, кротушката, кралската зъбатка...

Водата на около десетина метра от корабчето забълбука. За момент двамата видяха около двацетфунтова кралска зъбатка, която погълна един удавен плъх и се скри в дълбините, размахвайки изящно опашката си.

— Какво беше това? — потрепери магистърът.

— Не знам. — Гералт погледна в небето. — Може би пингвин?

Ученият го погледна накриво и стисна устни.

— Обаче със сигурност не беше вашата легендарна жагница! Казвали са ми, че вещерите са големи познавачи на някои редки видове. А вие не стига, че повтаряте слуховете и измишльотините, но отгоре на това се опитвате да ми се подигравате по просташки начин... Вие изобщо слушате ли ме?

— Мъглата не се вдига — изрече тихо Гералт.

— А?

— Вятърът е много слаб. Когато влезем в протока между островите, ще отслабне още повече. Ще бъде мъгливо чак до самия Новиград.

— Аз не пътувам до Новиград, а до Оксенфурт — обяви сухо Пит. — А мъглата? Нали не е чак толкова гъста, че да попречи на

навигацията, как мислите?

Хлапакът с шапката с перото притича покрай тях и се наведе над парапета, опитвайки се да улови с пръчка някой от удрящите се в кораба плъхове. Гералт се приближи до него и му взе пръчката.

— Махай се оттук! И не се доближавай до парапета!

— Мааамооо!

— Еверет! Веднага ела тук!

Магистърът се изправи и погледна проникателно вещера.

— Вие, изглежда, наистина вярвате, че нещо ни заплашва?

— Господин Пит — каза Гералт колкото се може по-спокойно, — преди две седмици нещо е отвлякло двама души от палубата на един от корабите на Компанията. По време на мъгла. Не знам какво е това. Може да е вашата хифрида, или както там се казва. Може и да е кротушка. Но аз мисля, че е жагница.

Ученият се нацупи.

— Предположенията — заяви той — трябва да се опират на сериозна научна основа, а не на слухове и измишльотини. Нали ви казах — хифридата, както е научното наименование на жагницата, не се среща във водите на Делтата. Била е изтребена преди повече от половин век, между другото вследствие на дейността на подобните вам, готови да убият веднага всичко, което изглежда неприятно, без да помислят, без да проучат съществуването, без да го изследват, без да се интересуват от екологичната ниша.

На Гералт за момент му се прииска да каже искрено какво мисли за жагницата и нейната екологична ниша, но размисли.

— Господин магистър — каза той спокойно. — Една от двете отвлечени от палубата личности е била млада бременна жена. Искала е да охлади във водата отеклите си крака. Теоретично нейното дете някой ден би могло да стане ректор на вашия университет. Какво ще кажете за този подход към екологията?

— Ненаучен, емоционален и субективен подход. Природата се ръководи от свои собствени закони и макар те да са жестоки и безкомпромисни, не бива да се коригират. Това е борба за съществуване! — Магистърът се наведе над парапета и се изплю във водата. — А унищожаването на видове, дори и хищнически, не може да се оправдае с нищо. Какво ще кажете?

— Ще кажа, че е опасно да се навеждате така над парапета. Наблизо може да има жагница. Искате ли да проверите на свой гръб как жагницата се бори за съществуване?

Линус Пит пусна парапета и бързо отскочи назад. Леко пребледня, но веднага си възвърна контрола върху себе си и отново прехапа устни.

— Сигурно знаете много за тези фантастични жагници, господин вещерю?

— Несъмнено по-малко от вас. Така че може ли да се възползвам от случая? Ще бъдете ли така добър, господин магистър, да ми разкажете това-онова за водните хищници? Ще ви послушам с удоволствие, така пътешествието ще върви по-леко.

— Подигравате ли ми се?

— В никакъв случай. Наистина бих искал да запълня пропуските в образованието си.

— Хмм... Ако е наистина... Защо не. Тогава слушайте. Семейство Nuphydridae, влизащо в род Amphipoda, или Разнокраки, обхваща четири известни на науката вида. Два от тях живеят изключително в тропическите води. В нашата климатична област се среща, понастоящем доста рядко, само неголямата Nuphydra Longicauda, а също и достигащата малко по-големи размери Nuphydra Marginata. Биотопите на двата вида са застоялите или бавно течащи води. Това са наистина хищни видове, предпочитащи за храна топлокръвните същества... Искате ли да добавите нещо?

— Засега не. Слушам със затаен дъх.

— Да, хмм... В книгите се споменава също и подвидът — Pseudo Nuphydra, живеещ в блатата на Ангрен. Обаче наскоро ученият Бумблер от Алдерсберг доказва, че това е напълно самостоятелен вид от семейство Mordidae, или Гризобийци. Хранят се само с риби и дребни земноводни. Новото им наименование е Ichtyouorax Bumbleri.

— Това чудовище е извадило късмет — усмихна се вещерът. — За трети път го кръщават.

— Как така?

— Съществото, за което говорите, е жиритвата, която на Старата реч се нарича cinerea. И ако ученият Бумблер твърди, че се хранят само с риби, то може да се направи изводът, че той никога не се е къпал в езеро, в което живее жиритва. Но в едно нещо Бумблер е прав: че

сіпегеа има толкова общо с жагницата, колкото аз с лисицата. И аз, и тя обичаме да си похапваме патешко.

— Каква сіпегеа? — възкликна магистърът. — Сіпегеа е митично същество! Наистина съм разочарован от невежеството ви. Наистина съм изумен...

— Знам — прекъсна го Гералт. — Губя много при близко запознанство. Въпреки това ще си позволя да коригирам на няколко места вашите теории, господин Пит. Да, жагниците винаги са живели в Делтата и продължават да живеят тук. Наистина, по някое време се е смятало, че са изчезнали. Защото те са се хранели с малки тюленчета...

— С малки морски свине — поправи го магистърът. — Не бъдете невежа. Не бъркайте тюлените с...

— ... Хранели са се с морски свине, а морските свине били изтребени, защото приличат на тюлените. Източник са на същата кожа и мас като тюлените. По-късно били прокопани канали в горното течение на реката, били построени диги и прегради. Течението отслабнало, Делтата се затлачила и обрасла. А жагницата мутирала. Приспособила се.

— А?

— Хората възстановили хранителната ѝ верига. Осигурили ѝ други топлокръвни същества на мястото на морските свине. Започнали да превозват по Делтата овце, добитък, свине. Жагниците бързо съобразили, че всеки плуващ по реката сал, кораб или шлеп е един огромен съд с лакомства.

— А мутацията? Казахте нещо за мутация!

— Тази гадост — Гералт посочи зелената вода, — изглежда, устройва жагницата. Подпомага растежа ѝ. Разправят, че тварта може да достигне такива размери, че без никакво усилие отмъква цяла крава от сал. А свалянето на човек от борда е направо дребна работа за нея. Особено от палубите на тези корабчета, които Компанията използва за превоз. Сам виждате колко дълбоко газе.

Магистърът се дръпна от парапета възможно най-бързо — колкото му позволяваха багажът и вързопите.

— Чух плясък! — прошепна той, взирайки се в мъглата между островчетата. — Господин вещер! Чух...

— Спокойно. Освен плясъците се чува още скърцането на гребла в халките им. Това са митничарите от реданския бряг. Ще видите, сега ще се появят и ще настане такъв смут, какъвто не биха създали три, че даже и четири жагници.

Край тях претича Дървеницата. Изруга грозно, защото момчето с шапката с перо му се мотаеше в краката. Пътниците и търговците, страшно обезпокоени, ровеха в багажите си и се опитваха да скрият контрабандните стоки.

Скоро се чу чукването между борда и голяма лодка и на палубата на корабчето изскочиха четирима пъргави, ядосани и много шумни типове. Те веднага обградиха шкипера и започнаха да крещят страховито, опитвайки се усилено да си придадат важност, а после с ентузиазъм се прехвърлиха върху багажа на пътниците.

— Започнаха да преглеждат още преди да сме акостирали! — оплака се Дървеницата, докато се приближаваше до вещера и магистъра. — Това е противозаконно, нали? Та ние още не сме на реданска земя. Редания е на десния бряг, на половин миля оттук!

— Не — възрази магистърът. — Границата между Редания и Темерия преминава през средата на течението на Понтар.

— А как, мамка му, да се измери средата тук? Тук е Делтата! Островчетата и ръкавите постоянно си променят местоположението, фарватерът един ден е на едно място, на следващия ден — на друго. Наказание божие! Ей, пикльо, остави този прът, защото ще ти насиня задника! Благородна госпожо! Наглеждайте си детето! Наказание божие!

— Еверет! Остави това, ще се изцапаш!

— Какво има в този сандък? — крещяха митничарите. — Хей, развържи този възел! На кого е тази каручка? Има ли валута? Има ли валута, питам! Темерийски или нилфгардски пари?

— Ето така изглежда митническата война — изкоментира суматохата Линус Пит, като изражението му стана дълбокомислено. — Визимир принуди Новиград да въведе мито. Фолтест от Темерия отговори с въвеждането на абсолютно мито във Визима и Горс Велен. По този начин нанесе голям ущърб на реданските търговци, така че Визимир вдигна таксата за темерийски изделия. Защишава реданската икономика. Темерия е заляна с евтини стоки, произведени в нилфгардските манифактури. Затова митничарите са толкова усърдни.

Ако през границата се прехвърлят свободно големи количества нилфгардски стоки, реданската икономика може да рухне. Редания няма манифактури, а занаятчиите няма да издържат на конкуренцията.

— Накратко казано — усмихна се Гералт, — Нилфгард чрез стоки и злато полека-лека завоюва това, което не е успяла със силата на оръжието. Темерия не се ли защитава? Фолтест не е ли блокирал южната граница?

— Как да го направи? Стоките минават през Махакам, през Бруге, през Верден, през Цидарис. Търговците се интересуват изключително от печалбата, а не от политиката. Ако крал Фолтест блокира границата, търговските гилдии ще вдигнат страшен шум...

— Има ли валута? — попита, приближавайки се към тях, един митничар с кървясали очи и обрасла с четина муцуна. — Нещо за облагане с мито?

— Аз съм учен!

— Ако ще да си княз! Питам какво внасяте!

— Остави ги, Боратек — каза началникът на групата, висок и широкоплещест митничар с дълги черни мустаци. — Не позна ли вещера? Здравей, Гералт. Това твой познат ли е? Учен? Сигурно до Оксенфурт, господине? И без багаж?

— Точно така. До Оксенфурт. И без багаж.

Митничарят измъкна от ръкава си огромна носна кърпа и избърса челото си, мустаците и шията.

— И как е този път, Гералт? — попита той. — Не се ли появи чудовището?

— Не. А ти, Олсен, може би си видял нещо?

— Нямам време да зяпам насам-натам. Работа.

— Моят татко е рицар на крал Фолтест! — обяви прокрадналият се безшумно Еверет. — И има още по-дълги мустаци!

— Изчезвай оттук, сополанко — скара му се Олсен и въздъхна тежко. — Дали нямаш малко водка, Гералт?

— Не.

— Но аз имам — изуми всички ученият от Академията, вадейки от торбата си плосък мех.

— А аз имам мезе — похвали се Дървеницата, който ненадейно изникна отнякъде. — Пушена риба!

— А моят татко...

— Изчезвай, пикльо!

Насядаха върху няколко навити въжета в сянката на една от разположените наред палубата каруци и започнаха да отпиват един по един от меха и да замезват с рибата. На Олсен му се наложи да ги напусне за известно време, защото избухна скандал. Един търговец — джудже от Махакам — искаше да му се намали митото, като се опитваше да убеди митничаря, че внасяните от него кожи не са от лисици, а от много едри котки. Майката на любопитния и досаден Еверет изобщо не даваше багажът ѝ да бъде прегледан, като с писклив глас се позоваваше на ранга на мъжа си и дворянските привилегии.

Корабът плуваше бавно по широкия проход между обраслите с храсталаци острови, влачейки след себе си изтръгнати водни лилии и други растения. Сред тръстиките грачеха страховито блатни птици и подсвиркваха водни костенурки. Чаплите, застанали на един крак, гледаха във водата със стоическо спокойствие, знаейки, че няма защо да се разгорещават — рано или късно рибата ще доплува сама.

— И какво, господин Гералт? — подхвърли Дървеницата, докато облизваше кожата на една от рибите. — Още един спокоен курс? Знаете ли какво ще ви кажа? Това чудовище не е глупаво. Знае, че го дебнете. Ние, в селото, имахме, разбирате ли, рекичка и в нея живееше видра. Промъкваше се до двора и душеше кокошките. И беше толкова хитра, че никога не идваше, ако вкъщи беше татко или аз и братята ми. Появяваше се само когато вкъщи бе останал дядо, сам-самичък. А дядо ни, нали разбирате, не само че беше пооглупял, но и краката вече не го държаха. Видрата, мамицата ѝ, сякаш знаеше това. Но един път баща ни...

— Десет процента *ad valorem*^[5]! — извика от средата на палубата търговецът джудже, размахвайки лисичата кожа. — Колкото се полага, и няма да заплатя нито монета повече.

— Тогава ви конфискувам всичко! — изрева разгневено Олсен. — И ще уведомя новиградската стража, а тогава ще отидете в ареста заедно с този ваш Валорем! Ботарейк, взимай всичко до последния грош! Хей, оставихте ли ми нещо?

— Сядай, Олсен. — Гералт му освободи място върху въжетата. — Както виждам, работата ти е доста нервна.

— Ох, вече ми е дошло до гушата. — Митничарят въздъхна, отпи от меха, избърса мустаците си. — Ще взема да я зарежа и да се

върна в Аедирн. Аз съм кореняк венгербергец, дойдох в Редания със сестра си и зетя, но ще се върна. Знаеш ли, Гералт, мисля да се запиша във войската. Май крал Демавенд е обявил, че набира специални войски. Половин година обучение в лагери, а след това ще изкарвам тройно повече пари, отколкото вземам тук, дори ако броя и подкупите. Тая риба е пресолена.

— Слушал съм за тези специални войски — потвърди Дървеницата. — Те са предназначени да се борят с „катериците“, защото обикновената войска не може да се справи с ударните отряди на елфите. Чух, че там приемат с най-голяма охота полуелфи. Но тези лагери, в които ги обучават, са същински пъкъл. Оттам половината излизат с добри заплати, другата половина — напред с краката.

— Така трябва — каза митничарят. — Специалните войски не са шега работа, шкипер. Това не са скапани щитоносци, на които трябва да им се покаже само кой е острият край на копието. Специалните войски трябва да умеят да се бият.

— Че ти такъв суров боец ли си, Олсен? А не те ли е страх от „катериците“? Че ще ти надупчат задника със стрели?

— Да, бе! Аз също знам как да опъвам тетивата! Вече съм воювал с Нилфгард, няма да се уплаша от някакви си елфи!

— Разправят — потрепери Дървеницата, — че ако някой попадне жив в ръцете на тези Scoia'tael... То по-добре да не се е раждал. Изтезават го до смърт.

— Я си затваряй устата, шкипер! Говориш като някоя жена. Войната си е война. Веднъж убиваш врага си, втория път врагът ти сритва задника. И нашите не жаят много пленените елфи.

— Тактиката на терора. — Линус Пит изхвърли през борда главата и гръбначната кост на една от рибите. — Насилието ражда насилие. Омразата се е сраснала със сърцата... и е отровила кръвта на побратимите...

— Какво? — намръщи се Олсен. — Говорете на човешки!

— Настанаха тежки времена.

— Да, наистина — потвърди Дървеницата. — Несъмнено ще има голяма война. Всеки ден небето е пълно с врани, като че ли вече им мирише на мърша. А пророчицата Итлима е предсказала края на света. Щяла да дойде Бялата светлина, а после — Белия студ. Или обратното,

забравих как беше. А хорицата разправят, че вече се виждали знамения в небето...

— Ти по-добре гледай във фарватера вместо в небето, шкипер, за да не заседне корабът ти в някоя плитчина. Е, ето го и Оксенфурт. Гледайте, вече се вижда и Бъчвата!

Мъглата се беше разредила и се бе открил изглед към храсталаците и пасищата на десния бряг на реката, както и към част от издигацията над тях акведукт.

— Това, господа, е експериментална пречиствателна станция — похвали се магистърът, отказвайки поредната глътка. — Това е огромен успех за науката, огромно достижение за Академията. Ремонтирахме стария елфически акведукт, каналите и резервоара и вече пречистваме отточните води от университета, градчето и близките села и ферми. Това, което наричате Бъчвата, е именно резервоарът. Огромен успех на науката...

— Наведете главите, наведете главите — предупреди ги Олсен, скривайки се зад фалшборда. — Миналата година това нещо избухна и лайната се разлетяха чак до Острова на жеравите.

Корабчето навлезе в протока между островите, широката кула и акведуктът се скриха в мъглата. Всички въздъгнаха с облекчение.

— Няма ли да минеш през Оксенфуртския проток, Дървеницо? — попита Олсен.

— Първо ще мина през Залива на габърите. За продавачите на риба и търговците от темерийския бряг.

— Хммм — почеса се по шията митничарят. — През Залива... Слушай, Гералт, случайно да имаш някакви конфликти с темерийците?

— Защо? Да не е разпитвал някой за мен?

— Позна. Както виждаш, не съм забравил молбата ти да се оглеждам за такива, които разпитват за теб. Та значи, темерийската стража е разпитвала за теб. Казаха ми го темерийски митничари, с които съм в добри отношения. Нещо тук намирисва, Гералт.

— Водата? — притесни се Линус Пит, поглеждайки боязливо към акведукта и „огромния успех на науката.“

— Този пикльо? — посочи Дървеницата Еверет, който постоянно се навърташе наблизо.

— Нямам предвид това — намръщи се митничарят. — Чуй ме, Гералт, темерийските митничари казаха, че онези стражи са задавали

странни въпроси. Те знаят, че пътуваш на корабите на Малатиус и Грок. Питали са... дали пътуваш сам. Дали не си заедно със... По дяволите, само не се смей! Интересували се от някаква непълнолетна госпожица, която уж била видяна в твоята компания.

Дървеницата се разкикоти. Линус Пит хвърли на вещера изпълнен с неприязън поглед — такъв, какъвто се полага на белокози мъже, от които се интересува законът заради увлечението им по непълнолетни момичета.

— Затова — Олсен се изкашля — митничарите решили, че най-вероятно това е частно разследване. Лични сметки, в които някой е забъркал стражите. Сякаш... семейството на малката или на годеника й. И митничарите се опитали да изяснят кой стои зад това. И изяснили. Това бил някакъв устат дворянин, нито беден, нито скъперник, представящ се като... Риенс или нещо такова. На дясната си буза има червено петно, като от изгаряне. Познаваш ли такъв?

Гералт се изправи.

— Дървеницо — каза той, — ще слеза в Залива на габърите.

— Как така? А чудовището?

— То си е ваша грижа.

— Относно грижите — вметна Олсен, — погледни отдясно на борда, Гералт. За вълка говорим...

Изад острова, от бързо вдигащата се мъгла изникна ладия, на чиято мачта лениво се развяваше черно знаме, осеяно със сребристи лилии. Екипажът на гемията се състоеше от няколко души с островърхите шапки на темерийската стража.

Гералт бързо бръкна в торбата си и извади оттам двете писма — от Цири и от Йенефер. Трескаво ги накъса на малки парченца и ги хвърли в реката. Митничарят го наблюдаваше безмълвно.

— Мога ли да узная какво правиш?

— Не можеш. Дървеницо, грижи се за коня ми.

— Ти искаш... — намръщи се Олсен. — Ти възнамеряваш...

— Какво възнамерявам, си е моя работа. Не се намесвай, защото ще стане инцидент. Те плуват под темерийско знаме.

— Майната му на знамето им. — Митничарят премести меча върху колана си така, че да му е под ръка, и потърка с ръкав емайлираната пластинка на гърдите си, на която беше изобразен орел

на червен фон. — Ако съм на палубата и правя оглед, значи тук е Редания. Няма да позволя...

— Олсен — каза вещерът, хващайки го за ръкава, — не се намесвай, моля те! Този с изгарянето на бузата го няма на ладията. А аз трябва да знам кой е той и какво иска. Трябва да се срещна с него.

— Ще позволиш да те оковат във вериги? Не ставай глупав! Ако това са лични сметки, отмъщение по частно поръчение, то веднага след островите, при Дълбината, ще полетиш към дъното, с котва на шията. Ще се срещнеш с раците на дъното!

— Това е темерийската стража, не са бандити!

— Така ли? Само им виж физиономиите! Впрочем веднага ще разбера какви са. Ще видиш.

Ладията се приближи бързо и пристана до борда на кораба. Един от стражите хвърли въже, друг хвърляше кука към парапета.

— Аз съм шкиперът! — Дървеницата препречи пътя на трима изскочили на борда стражи. — Това е кораб на Компанията на Малатиус и Грок. Какво има...

Един от хората, як и плешив, безцеремонно го блъсна с ръка, дебела като дъбов клон.

— Някой си Гералт, наричан Гералт от Ривия! — изкрещя гръмогласно той, измервайки шкипера с поглед. — Има ли такъв на борда?

— Не.

— Това съм аз. — Вещерът прекрачи през вързопите и сандъците и се приближи: — Аз съм Гералт, наричан Гералт. Какво има?

— В името на закона сте арестуван. — Плешивия обходи с поглед тълпата пътници. — Къде е момичето?

— Сам съм.

— Лъжеш!

— Момент, момент. — Иззад гърба на вещера излезе Олсен и сложи ръка на рамото му. — Спокойно, без крясъци. Закъснели сте, темерийци. Той вече е арестуван, и също в името на закона. Аз го пипнах. За контрабанда. В съответствие с разпорежданията ще го отведа в ареста в Оксенфурт.

— Как така? — намръщи се Плешивия. — А момичето?

— Тук няма и не е имало никакво момиче.

Стражите се спогледаха нерешително. Олсен се усмихна широко, започна да навива черния си мустак с ръка.

— Знаете ли какво ще направим? — засмя се той. — Елате с нас до Оксенфурт, темерийци. Ние с вас сме прости хора, не разбираме от тънкостите на правото. А комендантът на оксенфуртския арест е умен и опитен човек, той ще ни разясни всичко. Нали го познавате нашия комендант? Той например, се познава много добре с вашия, от Залива. Ще изложите пред него проблема си... Ще му покажете заповедта и печата... Нали имате заповед с печат, както е редно?

Плешивия мълчеше, гледайки навъсено митничаря.

— Нямам нито време, нито желание да ходя до Оксенфурт! — извика той накрая. — Ще взема птичката на нашия бряг — и туй то! Стан, Витек! Бързо, претърсете кораба! Веднага намерете онова момиче!

— Момент. По-спокойно. — Олсен, без да обръща внимание на виковете, процеждаше думите бавно и ясно. — Вие сте на реданската страна на Делтата, темерийци. Не внасяте ли нещо, за което трябва да платите мито? Или нещо контрабандно? Сега ще проверим. Ще потърсим. И ако намерим нещо, то все пак ще ви се наложи да дойдете до Оксенфурт. А ние, ако поискаме, винаги можем да намерим нещо. Момчета! При мен!

— Моят татко е рицар! — изпищя изведнъж Еверет, появил се ненадейно отнякъде до Плешивия. — И неговият нож е още по-голям.

Плешивия моментално хвана момчето за яката от боброва кожа и го вдигна във въздуха, събаряйки шапката с перото. Прихвана го за колана и допря до гърлото му ловджийския си нож.

— Назад! — изрева той. — Назад или ще прережа гърлото на сополанкото!

— Еверееет! — изпищя дворянката.

— Интересни методи прилага темерийската стража — изрече бавно вещерът. — Наистина, толкова интересни, че направо не ми се вярва, че това наистина е стражата.

— Затваряй си устата! — изрева Плешивия, тресейки квичация като прасе Еверет. — Стан, Витек, дръжте го! В окови — и на ладията! А вие — назад! Къде е момичето, питам! Дайте ми я, защото ще заколя пикльото!

— Коли го тогава — процеди Олсен, като даде знак на своите митничари и извади меча си. — Какво, той да не е мое дете? А след като го заколиш, ще си поговорим.

— Не се намесвай! — Гералт хвърли меча си на палубата и спря с жест митничарите и моряците на Дървеницата. — Ваш съм, господин лъжестраж. Пусни детето.

— На ладията! — Плешивия, без да пуска Еверет, тръгна назад към ладията и се хвана за въжето. — Витек, вържи го! А вие, всички — назад! Ако някой се помръдне, хлапето ще умре!

— Полудя ли, Гералт? — промърмори Олсен.

— Не се намесвай!

— Еверееет!!!

Темерийската ладия изведнъж се разлюля и се отблъсна от кораба. Водата експлодира със силен плясък и от нея изскочиха две дълги, зелени, грапави лапи, осеяни с шипове, подобни на крайниците на богомолка. Лапите хванаха единия от стражите, стиснал харпун, и само за миг го завлякоха под водата. Плешивия изрева диво, пусна Еверет и се вкопчи във въжетата, спускащи се от кораба към ладията. Еверет падна с плисък във водата, която вече беше успяла да почервенее. Всички — и на кораба, и на ладията — започнаха да крещат като полудели.

Гералт се изтръгна от ръцете на опитващите се да го завържат стражи. Удари единия с юмрук по брадичката и го изхвърли от борда. Вторият замахна срещу него с един от харпуните, но омекна между ръцете на Олсен — мечът на митничаря беше забит до дръжка под ребрата му.

Вещерът прескочи ниския парапет. Още не беше потопил глава под гъстата от водораслите вода, когато чу гласа на Линус Пит, преподавателя по естествена история в Оксенфуртската академия.

— Какво е това? Що за вид е? Няма такива животни!

Гералт се гмурна под водата до самия борд на темерийската ладия, като по чудо избягна харпуна, с който искаше да го халоса един от хората на Плешивия. Стражът се опита да го удари отново, но падна във водата със стрела в гърлото. Гералт хвана изпуснатия харпун, отблъсна се с крака от борда и се хвърли в кипящия водовъртеж. Удари нещо със замах — надяваше се това да не е Еверет.

— Невероятно! — чу той гласа на магистъра. — Не може да съществува такова животно! Или поне не би трябвало!

„Напълно съм съгласен с последното твърдение“ — помисли си вещерът, докато удряше с харпуна твърдата, осеяна с шипове хитинова обвивка на жагницата. Трупът на темерийския страж потрепваше безсилно между сърповидните челюсти на чудовището. Жагницата изпляска рязко с опашката си и се гмурна към дъното, вдигайки облаци тиня.

Чу тънък вик. Еверет, пляскайки по водата като кутренце, се беше уловил за крака на плешивия, който се опитваше да се качи на ладията по висящите от борда въжета. Въжетата паднаха, стражът и детето с бълбукане потънаха под водата. Гералт се хвърли към тях, гмурна се. Беше абсолютна случайност, че почти веднага докосна с пръсти яката от боброва кожа на момчето. Измъкна момчето от обгърналите го водорасли, обърна се по гръб и доплува до кораба с пляскане на краката.

— Тук, господин Гералт! Тук! — чуваше той заглушаващите се взаимно викове и резове. — Дай го! Въжето! Хвани въжето! По дяволите! Въжето! Герааалт! С харпуна! Детееето мииии!!!

Някой изтръгна детето от ръцете му и го понесе нагоре. В този момент някой друг го хвана отзад, удари го по тила, обърна го под себе си и го бутна под водата. Гералт изпусна харпуна, обърна се и се вкопчи в колана на нападателя си. Опита се да го хване с другата си ръка за косата, но не се получи — това беше Плешивия.

Двамата изплуваха, само за миг. Темерийската ладия вече се беше поотдалечила от кораба, вкопчилите се в схватка Гералт и Плешивия бяха по средата между тях. Плешивия хвана Гералт за гърлото, вещерът заби палеца си в окоето на противника си. Стражът изрева, пусна го и се отдалечи с плуване. Гералт не можеше да плува — нещо го държеше за крака и го теглеше надолу. До него изплува като коркова тапа половината от някакво тяло. Гералт вече знаеше какво го е хванало, не се нуждаеше от информацията на Линус Пит, който крещеше от палубата на кораба:

— Това е членестоного! Раздел Amphipoda. Клас Едрочелюстови!

Гералт заудря яростно с ръце по водата, опитвайки се да измъкне краката си от щипала на жагницата, дърпащи го към ритмично

щракащите челюсти. Магистърът отново се оказа прав. Челюстите не бяха малки.

— Хващай въжето! — крещеше Олсен. — Хващай въжето!

Над ухото на Гералт изсвистя харпун, който с трясък се заби в покритата с водорасли хитинова обвивка на изплувалата на повърхността жагница. Гералт улови ръкохватката, натисна, силно се отблъсна, сви свободния си крак и със замах изрита жагницата. Изтръгна се от шипестите ѝ лапи, като остави там обувката си, голяма част от панталона си и немалко кожа. Във въздуха продължаваха да свистят харпуни, предимно далеч от целта. Жагницата прибра лапи, махна с опашка и грациозно се гмурна в зелената бездна.

Гералт хвана едно въже, което падна право върху лицето му. Закачи куката за колана си, одирайки се болезнено по хълбока. Почувства дърпане и се понесе нагоре. Подхванаха го множество ръце, прехвърлиха го през парапета и той рухна върху дъските на палубата, ръсейки вода, тиня, водорасли и кръв. Наоколо се тълпяха пътници, хора от екипажа на кораба и митничари. Джуджето, което превозваше лисичата кожа, и Олсен стреляха с лъкове, наведени над фалшборда. Еверет, мокър и зелен от водораслите, ревеше с тракащи зъби в прегръдките на майка си и обясняваше на всички, че не е искал.

— Господин Гералт! — извика Дървеницата над ухото му. — Жив ли сте?

— По дяволите... — Вещерът изплю няколко водорасли. — Стар съм вече за всичко това... Твърде стар...

Отстрани джуджето отпусна тетивата, а Олсен извика радостно:

— Право в търбуха! Уха! Прекрасен изстрел, господин кожухар! Хей, Боратек, върни му парите. С този изстрел си заработи митнически облекчения.

— Почакайте... — изхриптя вещерът, опитвайки се да се изправи. — Не ги убивайте всички, по дяволите! Трябва ми поне един жив!

— Оставихме един — увери го митничарят. — Този, Плешивия, с когото се препиряхме. Другите ги простреляхме. А Плешивия — ей го къде плува. Сега ще го хванем. Дайте ми харпун!

— Откритие! Велико откритие! — крещеше Линус Пит, подскачайки по борда. — Съвсем нов, непознат на науката вид! Абсолютен уникат! Ах, колко съм ви благодарен, господин вещер!

Отсега нататък този вид ще фигурира в науката като *Geraltia maxillosa pittii*!

— Господин магистър — изстена Гералт, — ако наистина искате да ми благодарите... Наречете тази проклетия *Everetia*.

— Това също е красиво — съгласи се ученият. — Ах, какво откритие! Какъв уникален, изумителен образец! Със сигурност единственият, живеещ в Делтата!

— Не — обади се навъсено Дървеницата. — Не е единственият! Погледнете!

Прилепеният към близкия остров килим от водна растителност потрепери и рязко се разлюля. Те видяха вълна, а после — огромно, продълговато, наподобяващо изгнил дънер тяло, което бързо местеше многобройните си крайници и щракаше с челюсти. Плешивия се огледа, изкрещя ужасено и заплува, драпайки по водата с ръце и крака.

— Какъв екземпляр, какъв екземпляр! — бързо пишеше в бележника си Пит, възбуден до краен предел. — Хватателни крайници на главата, четири двойки челюстокрака... Голям обseg на опашката... Остри щипала...

Плешивия отново се огледа и запищя още по-пронизващо. А *Everetia maxillosa pittii* протегна хватателните крайници на главата си и замахна с опашката си. Плешивия запляска отчаяно по водата в безнадежден опит да избяга.

— Лека му вода — каза Олсен. Но не си свали шапката.

— Моят татко — защрака със зъби Еверет — може да плува по-бързо от този господин!

— Махнете отгук детето — промърмори вещерът.

Чудовището разтвори пипала, изщрака с челюсти. Линус Пит пребледня и се извърна.

Плешивия нададе кратък вик, задави се и се скри под повърхността. Водата забълбука, тъмночервена.

— Проклятие. — Гералт седна тежко на палубата. — Твърде стар съм вече за това... Прекалено стар...

* * *

Дума да няма, Лютичето направо обожаваше градчето Оксенфурт.

Територията на университета беше оградена със стена, а около нея се простираше втори пръстен — големият, шумен, задъхан, оживен и гълчащ пръстен на градчето. Дървеното, пъстроцветно градче Оксенфурт с тесните улички и островърхи покриви. Градчето Оксенфурт, което живееше с Академията, със студентите, преподавателите, учените, изследователите и техните гости, което живееше с науката и знанията, живееше с всичко онова, което обикновено съпътства процеса на познание. Защото с отпадъците и отломките от измисляните в Оксенфурт теории се раждаха практиката, сделките и печалбата.

Поетът яздеше бавно по мръсната, пълна с хора уличка, като минаваше покрай работилници, дюкянчета, магазини и магазинчета, в които благодарение на Академията се създаваха и продаваха десетки хиляди изделия и чудесии, недостъпни в другите кътчета на света — там тяхното създаване се смяташе за невъзможно или нерентабилно. Минаваше покрай кръчми, ресторанти, будки, лавки и сергии, от които се носеха апетитни аромати на изискани, непознати в други кътчета на света ястия, приготвени по неизвестни никъде другаде начини, с добавки и подправки, неизвестни и неизползвани никъде другаде. Това беше Оксенфурт, пъстрото, весело, шумно и ароматно градче на чудесата, в което хитрите и инициативни хора бяха успели да намерят приложение на сухата и наглед безполезна теория, която достигаше до тях капка по капка от Университета. Това също беше и градче на развлеченията, нощния живот, непрекъснатите празненства и гуляи. По уличките денем и нощем се чуваха музика, пеене, звънтене на бокали и дрънкане на халби, защото е добре известно, че нищо не усилва жаждата повече, отколкото процесът на усвояване на знанията. Въпреки че по разпореждане на ректора беше забранено на студентите и преподавателите да пият и да гуляят, преди да се стъмни, в Оксенфурт се пиеше и гуляеше денонощно, защото е добре известно, че ако нещо може да усилва жаждата още повече, отколкото процесът на усвояване на знанията, това нещо са пълните или частичните забрани.

Лютичето изкомандва тъмния си дорест кон и продължи нататък, проправяйки си път през задръстените от тълпата улички. Прекупвачи,

амбулантни търговци и скитащи мошеници рекламираха на висок глас своите стоки и услуги, увеличаващи царящата наоколо суматоха.

— Калмари! Печени калмари!

— Мазило срещу циреи! Само при мен! Чудно, сигурно средство!

— Котки, ловни, вълшебни котки! Чуйте само как мяучат, добри хора!

— Амулети! Еликсири! Любовни билети и афродизиаци с гарантирано действие! От една щипка дори покойник ще се ободри! Кой иска, кой иска?

— Вадя зъби почти безболезнено! Евтино! Евтино!

— Какво значи евтино? — поинтересува се Лютичето, докато гризеше набития на шиш калмар, твърд като подметка.

— Два халера на час!

Поетът потрепери и пришпори коня с пета. Огледа се крадешком. Двамата типове, които го следяха още от кметството, спряха при бръснарницата и се направиха, че се интересуват от цените на бръснарските услуги, написани с тебешир на дъска. Не можах да заблудят Лютичето — той знаеше от какво се интересуват в действителност.

Продължи нататък. Премина покрай високата сграда на бордея „Под розовата пъпка“, където, както знаеше, се предлагаха изискани, непознати или непопулярни в други къчета на света услуги. Изкушението да надникне за някой друг час в сградата доведе до кратка борба между разума и характера му. Победи разумът. Лютичето въздъхна и тръгна към Университета, като се стараяше да не поглежда към кръчмите, от които долитаха отгласи от веселби.

Дума да няма, трубадурът обичаше градчето Оксенфурт.

Огледа се отново. Двамата типове не се бяха възползвали от услугите на бръснаря, макар и определено да имаха нужда от това. Сега стояха при магазин с музикални инструменти, правейки се, че се интересуват от глинените окарини. Продавачът правеше какво ли не, за да похвали стоката си, с надеждата да заработи нещо. Лютичето знаеше, че усилията му са напразни.

Насочи коня си към Портата на философите, главния вход на Академията. Бързо се справи с формалностите, свеждащи се до подписване в книгата за гости и оставяне на коня в конюшнята.

След Портата на философите го посрещна един друг свят. Територията на Университета нямаше нищо общо с обикновените градски квартали, за разлика от града тук не беше място, където се водят сражения за всяка педя земя. Тук всичко беше почти такова, каквото го бяха оставили елфите. Широки, посипани с разноцветен ситен чакъл алеи между изящни, радващи окото сгради, ажурни огради, зидове, живи плетове, канали, мостчета, лехи, зелени паркове и само тук-там по някоя огромна, унила сграда, построена в по-късни, следелфически времена. Навсякъде беше чисто, спокойно и благопристойно — тук бяха забранени всякакви форми на търговия и платени услуги, да не говорим за развлеченията и плътските наслади.

По алеите на парка се разхождаха студенти, четящи книги, свитъци и пергаменти. Други, насядали по пейките, на поляните и сред лехите, си повтаряха преподадените им лекции, дискутираха или дискретно играеха на „четно и нечетно“, на „козел“, на „куп“ или на други интелектуални игри. Наперено и с достойнство се разхождаха професори, увлечени в разговори и диспути. Мотаеха се млади бакалаври, вперили погледи в дупетата на студентките. Лютичето с удоволствие отбеляза, че от неговите времена досега нищо не се беше променило.

Откъм Делтата полъхна вятър, разнесе се лек аромат на море и малко по-силна воня на сероводород откъм внушителната сграда на Катедрата по алхимия, издигаща се над канала. В храсталака на долепения до студентските общежития парк подрънкваха сиво-жълти камбанки, а на тополата седеше орангутан, навярно избягал от зоологическата градина към Катедрата по естествена история.

Без да губи време, поетът се насочи към лабиринта от алеи и живи плетове. Познаваше територията на университета като собствените си джобове и нищо чудно — беше учил тук четири години, а после бе преподавал една година в Катедрата по трубадурство и поезия. Бяха му предложили преподавателското място, когато взе заключителните си изпити с отличен успех и изуми професорите си, пред които по време на следването си бе спечелил репутацията на лентяй, гуляйджия и идиот. По-късно, след няколкогодишни скитания из страната с лютнята, славата му на менестрел се разнесе надалеч. Академията се зае усилено да го кани на посещения и да изнася лекции като гостуващ преподавател. Лютичето

рядко ги караше да му се молят, защото увлечението му по скитничеството постоянно се бореше в него със стремежа му към удобства, разкош и постоянни доходи. И, разбира се, със симпатията му към градчето Оксенфурт.

Той се огледа. Двамата типове, които не се бяха сдобили нито с окарини, нито с пищялки, нито с гусли, го следваха на известно разстояние, наблюдавайки внимателно върховете на дърветата и фасадите на къщите.

Подсвирквайки си безгрижно, поетът свърна от главната алея и се насочи към сградата, в която се помещаваше Катедрата по медицина и билколечение. Алеята, водеща към Катедрата, беше пълна със студентки с традиционните светлозелени дрехи. Лютичето се вглеждаше внимателно, търсейки познати лица.

— Шани!

Младичката медичка с тъмночервена, подстригана малко под ушите коса вдигна глава от атласа по анатомия, стана от пейката.

— Лютиче! — усмихна се тя, присвивайки веселите си кафяви очи. — От колко години не съм те виждала! Ела, ще те представя на приятелките си. Те обожават стиховете ти...

— После — прошепна бардът. — Погледни крадешком, Шани. Виждаш ли тези двамата?

— Шпиони. — Медичката смръщи чипото си носле и изсумтя и Лютичето не за първи път се възхити от това колко лесно студентите разпознават разузнавачите, шпионите и осведомителите. Отвращението, изпитвано от академичната общност към тайните служби, беше пословично, макар и да нямаше рационално обяснение. Територията на университета беше екстериториална и свещена, а студентите и преподавателите се ползваха с неприкосновеност. Службите, макар и да следяха академичната общност, не се осмеляваха да ѝ досаждат.

— Вървят след мен от пазарния площад — каза Лютичето, правейки се, че прегръща медичката и я ухахва. — Можеш ли да направиш нещо за мен?

— Зависи какво. — Девојката отдръпна стройната си шия като уплашена сърна. — Ако пак си се забъркал в някоя глупава история...

— Не, не — бързо я успокои той. — Искам само да предам едно съобщение, а не мога заради тези боклуци, които са се залепили за

мен...

— Да извикам ли момчетата? Само един вик е достатъчен — шпионите веднага ще те оставят на мира.

— Я се успокой. Искаш ли да избухнат безредици? Скандалът с търговския квартал за нехора още не е утихнал, а ти вече искаш нови? Освен това мразя насилието. Аз ще се справя с шпионите. А ти, ако можеш...

Той приближи устни до косите на девойката и известно време шепна нещо. Очите на Шани се ококориха.

— Вещер? Истински вещер?

— Тихо, в името на боговете. Ще го направиш ли?

— Естествено — усмихна се охотно медичката. — Макар и само защото съм любопитна да видя отблизо знаменития...

— Тихо, помолих те. Само помни — никому нито дума.

— Лекарска тайна. — Шани се усмихна още по-мило, а на Лютичето отново му се прииска най-накрая да напише балада за този тип девойки — не от най-красивите, но прекрасни; такива, които човек сънува нощем, докато същевременно забравя след пет минути онези, притежаващите класическа красота.

— Благодаря, Шани.

— Дреболия, Лютиче. До скоро. Всичко хубаво.

След като се целунаха по бузите, както е редно, поетът и медичката тръгнаха бързо в противоположни посоки — тя към Катедрата, а той към Парка на мислителите.

Мина покрай съвременната унила сграда на Катедрата по техника, наричана от студентите *Deus ex machina*, и свърна към Моста на Гилденщерн. Не успя да стигне далеч. Зад завоя на алеята, при лехата с бронзовия бюст на Никодемус де Бот, първия ректор на Академията, го чакаха двамата шпиони. Подобно на всички шпиони по света, те също се стараеха да не гледат събеседника си в очите и както всички шпиони на света, и те имаха обикновени и безлични лица, на които усилено се опитваха да придадат умни изражения, благодарение на което много приличаха на душевно болни маймуни.

— Поздрави от Дийкстра — каза единият от шпионите. — Да вървим.

— Подобно — отговори нагло бардът. — Вървете.

Шпионите се спогледаха, а после, без да помръдват от мястото си, се вторачиха в нецензурната дума, която някой беше надраскал с въглен върху цокъла на ректорския бюст. Лютичето въздъхна.

— Така си и мислех — каза той, нагласявайки праметната през рамо лютня. — Значи непременно трябва да отида някъде с вас? Какво да се прави. Да вървим. Вие отпред, аз — отзад. В конкретния случай възрастта трябва да отстъпи на красотата почтеното място в строя.

* * *

Дийкстра, шефът на тайните служби на крал Визимир Редански, изобщо не приличаше на шпионин. Беше особено далеч от стереотипа, според който шпионинът непременно трябва да бъде нисък, кльоцав, с мише лице и дребни проницателни очички под черната качулка. Дийкстра, доколкото беше известно на Лютичето, никога не беше носил качулка и предпочиташе дрехи със светли цветове. Беше висок почти седем стъпки и сигурно не тежеше много под два центнера^[6]. Когато скръстеше ръце на гърдите си — а той обичаше да го прави, — това изглеждаше сякаш два кашалота са се качили върху кит. Що се отнася до чертите на лицето и цвета на косата и кожата, той приличаше на току-що измито прасе. Лютичето не познаваше много хора, чиято външност можеше да бъде толкова измамна като външността на Дийкстра. Защото този приличащ на свиня гигант, който винаги създаваше впечатлението, че е сънен, безволев и умствено недоразвит, притежаваше необичайно жив ум. И немалък авторитет. Популярната в двора на крал Визимир поговорка гласеше, че ако Дийкстра твърди, че е пладне, дори и наоколо да е непрогледен мрак, то трябва да се помисли за съдбата на слънцето.

Обаче сега поетът имаше други поводи за безпокойство.

— Лютиче — рече сънено Дийкстра, скръствайки кашалотите си върху кита, — ти си пълен глупак. Ти си абсолютен идиот. Винаги ли трябва да омазваш всичко, с което се захванеш? Не може ли поне веднъж в живота си да направиш нещо както трябва? Известно ми е, че не можеш да мислиш самостоятелно. Известно ми е, че приближаваш четирийсет, изглеждаш на около трийсет, когато се представяш, лъжеш, че си малко над двайсет, а постъпваш така, сякаш си на малко

над десет. Тъй като знам това, винаги ти давам възможно най-точните указания. Казвам ти какво трябва да направиш, кога трябва да го направиш и по какъв начин. И винаги имам усещането, че говоря на стената.

— А аз — отговори поетът, набирайки дързост — постоянно имам усещането, че говориш само за да упражняваш мускулите на устните и езика си. Да преминем към конкретните неща, елиминирай от речта си метафорите и празното красноречие. За какво става въпрос този път?

Седяха пред голяма дъбова маса, между стелажи, отрупани с книги и навити пергаменти, на най-високия етаж на ректората, в дадени под наем помещения, които Дийкстра шеговито наричаше Катедра по най-нова история, а Лютичето — Катедра по сравнителен шпионаж и приложна диверсия. Бяха четирима: освен Дийкстра и поета в разговора участваха още две лица. Едното от тях беше, както обикновено, Ори Ройвен, старият и вечно настинал секретар на шефа на реданските шпиони. Другото лице беше необичайно.

— Много добре знаеш какво имам предвид — каза студено Дийкстра. — Но понеже ти доставя удоволствие да се правиш на идиот, няма да ти развалям забавлението и ще ти обясня всичко с прости думи. А може би ти искаш да се възползваш от тази привилегия, Филипа?

Лютичето хвърли поглед към мълчалата до момента необичайна четвърта личност в стаята. Филипа Ейлхарт сигурно беше дошла в Оксенфурт неотдавна или възнамеряваше да си тръгне веднага, защото не беше с рокля, не носеше любимите си скъпоценности с ахати и не беше ярко гримирана. Носеше къс мъжки кафтан, гамаши и високи ботуши — костюм, който поетът наричаше „полеви“. Тъмните коси на магьосницата, обикновено разпуснати и разрошени в живописен безпорядък, сега бяха сресани и завързани с лента на тила.

— Да не губим време — каза тя, повдигайки изящните си вежди. — Лютичето е прав. Да се откажем от красноречието, от ефектните, но празни приказки. Проблемът, пред който сме изправени, е прост и банален.

— О, да — усмихна се Дийкстра. — Банален. Опасен нилфгардски агент, който вече можеше банално да лежи в моя най-сигурен затвор в Третогор, банално избягва, банално предупреден и

изплашен от баналната глупост на господата Лютичето и Гералт. Виждал съм хора, качени на ешафода за значително по-дребни баналности. Защо не ме уведоми за готвената от вас засада, Лютиче? Не ти ли наредих да ме информираш за всички намерения на вещера?

— Не знам нищо за плановете на Гералт — излъга убедително Лютичето. — Нали ти казах, че тръгна към Темерия и Соден, за да търси онзи Риенс. Уведомих те също и когато се върна. Бях сигурен, че се е примирил с неуспеха. Риенс буквално се разтвори във въздуха, вещерът не намери никакви следи от него — казах ти и това, ако си спомняш...

— Излъга ме — изрече студено шпионинът. — Вещерът е намерил следи от Риенс. Във вид на трупове. И тогава е решил да промени тактиката. Вместо да преследва Риенс, е решил да изчака Риенс да намери него. Постъпил е на работа на кораб на Компанията на Малатиус и Грок като охрана. Добре си е направил сметката. Знаел е, че Компанията ще разгласи широко този факт, Риенс ще научи и ще предприеме нещо. И господин Риенс така и направил. Странният, неуловим господин Риенс. Наглият, самоуверен господин Риенс, който дори не иска да използва фалшиви имена или да преиначава своето. Господин Риенс, който от миля разстояние вони на нилфгардско огнище. И на магьосник ренегат. Така ли е, Филипа?

Магьосницата нито потвърди, нито отрече. Мълчеше, гледайки Лютичето проникателно и изпитателно. Поетът сведе поглед, изкашля се неуверено. Не обичаше такива погледи.

Лютичето делеше привлекателните жени, включително и магьосничките, на изключително приятни, приятни, неприятни и изключително неприятни. Изключително приятните отговаряха на предложението да отидат с него в леглото с радостно съгласие, приятните — с весел смях. Реакцията на неприятните беше трудна за предвиждане. В числото на изключително неприятните Лютичето включваше тези жени, при които само от мисълта за подобно предложение го побиваха тръпки и коленете му се разтреперваха.

Филипа Ейлхарт, макар и много привлекателна, беше изключително неприятна.

Освен това Филипа Ейлхарт беше много важна личност в Съвета на магьосниците и беше ползваща се с доверие придворна магьосница

на крал Визимир. Беше много способен магик. Говореше се, че е една от малкото, овладели изкуството на полиморфизма.

Изглеждаше на трийсет години. По всяка вероятност приближаваше триста.

Дийкстра, сплел пръстите на пухкавите си ръце върху корема, въртеше в кръг допрените си палци. Филипа продължаваше да мълчи. Ори Ройвен кашляше, подсмърчаше и се въртеше, постоянно поправяйки широката си тога. Тя приличаше на професорските, но изглеждаше не като получена от Сената, а като че е намерена на сметището.

— Твоят вещер — обади се най-накрая шпионинът — е подценил господин Риенс. Организирай му е засада, но е показал пълна липса на разум, като е предположил, че Риенс ще се появи лично пред него. Според плана на вещера Риенс би трябвало да се чувства в безопасност. Не би трябвало да усети по никакъв начин дебнещите го подчинени на господин Дийкстра. Защото по нареждане на вещера господин Лютичето не е докладвал на господин Дийкстра за заложените капан. А според получените заповеди господин Лютичето е бил длъжен да докладва. Господи Лютичето е имал напълно ясни и еднозначни разпореждания за това, което е счел за целесъобразно да пренебрегне.

— Аз не съм твой подчинен — нацупи се поетът. — И не съм длъжен да изпълнявам твоите разпореждания и заповеди. От време на време ти помагам, но правя това по собствена воля, заради патриотичния си дълг, за да не бездействам, когато виждам приближаващите промени...

— Ти шпионираш за всички, които ти плащат — прекъсна го студено Дийкстра. — Доносяш на всички, на чиято кука си клъвнал. А аз съм те хванал с няколко доста добри куки, Лютиче. Така че не ми се надувай.

— Не ме е страх от шантаж!

— Ще се обзаложим ли?

— Господа! — Филипа Ейлхарт вдигна ръка. — Може ли да помоля да сте по-сериозни? Не се отклонявайте от темата.

— Правилно. — Шпионинът се отпусна в креслото си. — Чуй, поете. Каквото се е объркало — объркало се е. Риенс е предупреден и следващия път ще бъде по-предпазлив. Но аз не мога да допусна

подобно нещо да се повтори. Затова искам да се срещна с вещера. Доведи го при мен. Престани да обикаляш из града и да се опитваш да заблудиш агентите ми. Просто отиди при Гералт и го доведи тук, в Катедрата. Трябва да поговоря с него. Лично и без свидетели. Без шума и суматохата, които ще настъпят, ако реша да го арестувам. Доведи го при мен, Лютиче. Това е всичко, което се иска от теб сега.

— Гералт си тръгна — излъга спокойно бардът.

Дийкстра погледна магьосницата. Лютичето се напрегна в очакване на сондиращия мозъка импулс, но не почувства нищо. Филипа го гледаше с присвити очи, но по нищо не личеше да се опитва да провери с магия искреността му.

— Ще изчакам да се върне — въздъхна Дийкстра, правейки се, че е повярвал. — Работата, която имам с него, е важна, ще се наложи да променя плановете си и да го изчакам. Веднага щом се върне, го доведи. Колкото по-скоро, толкова по-добре. По-добре за мнозина.

— Сигурно няма да ми е лесно да убедя Гералт, че трябва да дойде тук — намръщи се Лютичето. — Той, представи си, изпитва необяснима антипатия към шпионите. Въпреки че сякаш разбира, че вашата работа е като всяка друга, той се гнуси от онези, които се занимават с нея. Патриотичните подбуди, казва той, са хубаво нещо, но с шпионската работа се залавят предимно завършените лъжци и последните...

— Достатъчно, достатъчно... — махна небрежно с ръка Дийкстра. — Без красноречие, моля, омръзна ми от красноречие. Просташко е някак.

— И аз така мисля — изсумтя трубадурът. — Но вещерът е простодушен, праволинеен в разсъжденията си добряк и не може да се мери с нас, обиграните в светските дела. Той просто не може да понася шпионите и аз знам, че няма да пожелае да разговаря с теб, а и дума не може да става да реши да помага на тайните служби. И не си го уловил с никакви кукички.

— Грешиш — каза шпионинът. — Уловил съм го. И то не само с една. Като начало е напълно достатъчно мелето в корабчето при Залива на габърите. Знаеш ли кои са били онези, които са се качили на борда? Съвсем не са били хора на Риенс.

— Нищо ново за мен — изрече спокойно поетът. — Сигурен съм, че са били няколко подлеци, каквито не липсват в темерийската

стража. Риенс е разпитвал за вещера; изглежда, е обещал добри пари за сведения за него. Било е ясно, че вещерът му е много необходим. И ето че няколко пройдохи са се опитали да хванат Гералт, а после да го продадат на Риенс, като диктуват условията и изкопчат колкото пари успеят. Защото само за информацията биха получили малко или почти нищо.

— Поздравления за съобразителността. Ясна работа, ти не си вещерът, ти никога не би се хванал на такава въдица. Но нещата са много по-сложни, отколкото ти се струва. Работата е там, че моите колеги, хората от тайните служби на крал Фолтест, както се оказва, също се интересуват от господин Риенс. Те са разгадали плана на пройдохите, както ги нарече ти. И те са тези, които са се качили на кораба и са искали да хванат вещера. Може би като примамка за Риенс, а може би с друга цел. При Залива на габърите вещерът е убил темерийски агенти, Лютиче. Техният шеф е много, много ядосан. Та казваш, че Гералт е отпътувал? Надявам се, че не за Темерия. Може да не се върне оттам.

— И това ли ти е кукичката?

— Че как? Точно това. Мога да уредя проблема с темерийците. Но не и даром. Накъде тръгна вещерът, Лютиче?

— Към Новиград — излъга отново трубадурът, без да се замисли. — Да потърси там Риенс.

— Грешка, грешка — усмихна се шпионинът, правейки се, че не е забелязал лъжата. — Виждаш ли, жалко все пак, че не е преодолял отвращението си и не се е свързал с мен. Щях да му помогна да спести много нерви. Риенс не е в Новиград. Затова пък там е пълно с темерийски агенти. Най-вероятно очакват вещера. Те вече са научили това, което аз знам отдавна. А именно, че ако вещерът Гералт от Ривия бъде попитан по определен начин, той може да отговори на множество въпроси. Въпроси, които започват да си задават всички тайни служби на Четирите кралства. Изводът е простичък: вещерът идва тук, в Катедрата, и отговаря на тази въпроси на мен. И може да бъде спокоен. Ще успокоя темерийците и ще му осигуря безопасност.

— Какви въпроси имаш предвид? Може пък аз да успея да отговоря на тях?

— Не ме размивай, Лютиче.

— И все пак — обади се изведнъж Филипа Ейлхарт, — ако може? Може би ще ни помогне да спестим време? Не забравяй, Дийкстра, че нашият поет е затънал в тази афера до шията и той е тук, при нас, а вещерът — още не. Къде е детето, с което са видели Гералт в Каедвен? Момичето със сиви коси и зелени очи? Тази, за която Риенс те е разпитвал тогава, в Темерия, когато те е хванал и те е изтезавал? Е, Лютиче? Какво знаеш за това момиче? Къде я е скрил вещерът? Къде е отишла Йенефер, след като е получила писмото от Гералт? Къде се крие Трис Мериголд и какви причини има да се крие?

Дийкстра не помръдна, но от начина, по който погледна магьосницата, Лютичето разбра, че е смаян. Въпросите явно бяха зададени преждевременно. И не от когото трябва. Създаваше се впечатлението, че са прибързани и необмислени.

Проблемът беше там, че Филипа Ейлхарт можеше да бъде заподозряна във всичко, но не и в прибързаност и импулсивност.

— Съжалявам — отговори Лютичето, — но не знам отговора на нито един от въпросите ти. Ако можех, щях да помогна. Но не мога.

Филипа го погледна в очите.

— Лютиче — процеди тя, — ако знаеш къде се намира момичето, кажи ни. Гарантирам ти, че аз и Дийкстра ще се погрижим за нейната безопасност. Ще я предпазим от опасностите, които я заплашват.

— Не се съмнявам, че ви е грижа точно за това — излъга поетът. — Но аз наистина не знам за какво говорите. Никога не съм виждал момичето, което толкова ви интересува. А Гералт...

— Гералт — прекъсна го Дийкстра — не те е допуснал до тайната, не ти е казал нито дума, макар че, не се съмнявам, ти си го отрупал с въпроси. Интересно защо, ти как мислиш, Лютиче? Нима този простодушен и гнусящ се от шпионите добряк е усетил какъв си в действителност? Остави го на мира, Филипа, не си губи времето с него. Той не знае нищо, не се заблуждавай по важниченето му и по многозначителните му шегички. Той може да ни помогне само по един-единствен начин. Когато вещерът се покаже от скривалището си, ще се свърже с него, няма с кого друго. Представи си, той го смята за приятел.

Лютичето вдигна бавно глава.

— Именно. Той ме смята за приятел. И, представи си, Дийкстра, не без основание. Приеми най-накрая това за сведение и си прави изводите. Направи ли си ги? Е, сега вече можеш да опиташ с шантажа.

— Е, е! — усмихна се шпионинът. — Наистина си чувствителен на тази тема. Не се обиждай, поете. Пошегувах се. Шантаж между нас, приятелите? И дума да не става. А на твоя вечер, повярвай ми, не му желая злото и не искам да му навредя. Кой знае, може даже да се договорим за нещо взаимно изгодно? Но за да се случи това, трябва да се срещнем. Когато той се появи, доведи го при мен. Много те моля, Лютиче. Много те моля. Разбираш ли колко много?

Трубадурът изсумтя.

— Разбирам колко много.

— Искан ми се да вярвам, че това е истина. А сега си тръгвай. Ори, изпрати господин трубадура до изхода.

— Всичко хубаво. — Лютичето се изправи. — Желая ти успех в работата и в личния живот. Моите почитания, Филипа. А, Дийкстра! Агентите ти, които са се залепили за мен. Отзови ги.

— Разбира се — излъга шпионинът. — Ще ги отзова. Не ми ли вярваш?

— Че как — излъга на свой ред поетът. — Вярвам ти.

* * *

Лютичето остана на територията на Академията до вечерта. През цялото време се оглеждаше внимателно, но не забеляза шпиони. И точно това го безпокоеше най-много.

В Катедрата по трубадурство изслуша една лекция по класическа поезия. После подремна сладко на семинара по съвременна поезия. Събуди го един познат бакалавър и двамата отидоха в Катедрата по философия, за да вземат участие в продължителна бурна дискусия на тема „Същност и произход на живота“. Още преди да се стъмни, половината участници в диспута бяха мъртвопияни, а останалите се готвеха за ръкопашен бой, прекъсваха се взаимно и вдигаха неопикуема връва. Всичко това устройваше поета.

Измъкна се незабележимо на таванския етаж, излезе през капандурата, спусна се по водосточната тръба върху покрива на

библиотеката, скочи върху покрива на лечебницата, като за малко не си счупи крака. Оттам се добра до градината, прилепена до зида. Сред гъстите касисови храсти откри дупка, която сам беше разширил в студентските си години. Отвъд дупката вече беше градчето Оксенфурт.

Лютичето се смеси с тълпата, после бързо се прехвърли в страничните улички и започна да ги обикаля като преследван от хрътки заек. Когато достигна до един навес за каруци, се скри в сенките и изчака поне половин час. След като не забеляза нищо подозрително, се качи по стълбите на тавана, скочи до покрива на къщата на един свой познат пивовар, Волфганг Амадеус Козобрад. Вкопчи се в обраслите с мъх керемиди и успя да се добере до прозореца на мансардата отдолу. В стаята зад прозорчето светеше газена лампа. Лютичето почука по оловната рамка. Прозорчето не беше затворено и се поддаде при лекия натиск.

— Гералт! Хей, Гералт!

— Лютиче? Почакай... Не влизай, моля те...

— Как така да не влизам? Какво означава това да не влизам? — поетът бутна прозорчето. — Не си сам, така ли? Да не би точно сега да оправяш някоя?

Без да дочака отговора и без изобщо да се нуждае от него, Лютичето се качи върху перваза, като събори наредените там ябълки и лукови глави.

— Гералт... — изпъшка той и веднага млъкна. А после изруга полугласно, вторачен в светлозелената медицинска престилка, захвърлена на пода. Отвори уста смаяно и изруга още веднъж. Всичко можеше да очаква. Но не и това.

— Шани... — поклати глава той. — Да ме...

— Без коментари, моля. — Вещерът се надигна и седна на леглото. А Шани издърпа чаршафа и се покри чак до чипото носле.

— Е, влизай. — Гералт се пресегна към панталона си. — Щом влизаш през прозореца, значи работата е сериозна. Защото, ако не е сериозна, веднага ще те изхвърля обратно навън.

Лютичето слезе от перваза, като събори останалите луковици. Придърпа с крак едно столче, седна. Вещерът вдигна от пода дрехите — и своите, и на Шани. Физиономията му беше сконфузена. Облече се безмълвно. Медичката, криеща се зад гърба му, закопчаваше ризата си.

Поетът я разглеждаше безсрамно, мислено търсейки сравнения и рими за кожата ѝ, златиста под светлината на лампата, и за малките ѝ гърди.

— Е, какво има, Лютиче? — Вещерът закачи скобите на ботушите си. — Казвай.

— Събирай си багажа — отговори поетът сухо. — Трябва да тръгнем спешно.

— Колко спешно?

— Много спешно.

— Шани... — изкашля се Гералт. — Шани ми каза за шпионите, които са те следили. Измъкнал си се от тях, както разбирам?

— Нищо не разбираш.

— Риенс?

— Още по-лошо.

— В такъв случай наистина не разбирам... Момент. Реданците? Третогор? Дийкстра?

— Позна.

— Това още не е повод...

— Това вече е повод! — прекъсна го Лютичето. — Тях не ги интересува Риенс, Гералт. Интересуват ги Йенефер и момичето. Дийкстра иска да знае къде са те. Ще те принуди да му кажеш. Сега разбираш ли?

— Сега — да. Значи се омитаме. Как, през прозореца ли?

— Няма друг начин. Шани? Ще се справиш ли?

Медичката изпъна престилката си и каза:

— Това не е първият прозорец през живота ми.

— Не се съмнявам. — Поетът я изгледа внимателно, надявайки се, че ще успее да намери успешна рима или метафора за руменината по лицето ѝ, но не успя. Видя само весели пламъчета в кафявите ѝ очи и безсрамна усмивка.

На перваза кацна безшумно голяма сива сова. Шани тихо извика. Гералт посегна към меча си.

— Не ставай глупава, Филипа — каза Лютичето.

Совата изчезна, а на нейно място се появи неловко приклеknалата Филипа Ейлхарт. Магьосницата веднага скочи в стаята си, като оправи дрехите си и косата си.

— Добър вечер — изрече тя студено. — Представи ме, Лютиче.

— Гералт от Ривия, Шани от Медицинския. А совата, която толкова ловко летеше подир мен, изобщо не е сова, а Филипа Ейлхарт от Съвета на магьосниците, понастоящем служеща на крал Визимир, украшението на двореца в Третогор. Жалко, че имаме само едно кресло.

— Напълно достатъчно е. — Магьосницата седна на освободеното от трубадура столче и огледа мрачно присъстващите, като задържа погледа си по-продължително върху Шани. Лютичето видя смаяно как медичката изведнъж се изчерви.

— По принцип това, заради което съм дошла, засяга изключително Гералт от Ривия — започна Филипа след кратко мълчание. — Обаче разбирам, че ще е нетактично да гоня някого оттук, така че...

— Аз мога да си тръгна — каза неуверено Шани.

— Не можеш — промърмори Гералт. — Никой не може, докато ситуацията не се изясни. Прав ли съм, госпожо Ейлхарт?

— За теб съм просто Филипа — усмихна се магьосницата. — Да оставим настрана етикета. И няма нужда никой да излиза, никой не ми пречи. Най-много нечие присъствие да ме изненадва, но какво пък — животът е безкрайна поредица от изненади... както казваше една моя позната. Наша обща позната, Гералт. Медицина ли учиш, Шани? Кой курс си?

— Трети — измънка девойката.

— Ах! — Филипа Ейлхарт гледаше не в нея, а във вещера. — Седемнайсет години, каква хубава възраст. Какво ли не би дала Йенефер, за да бъде отново на толкова. Как мислиш, Гералт? Впрочем при първа възможност ще я попитам лично.

Вещерът се усмихна неприятно.

— Не се съмнявам, че ще я попиташ. Не се съмнявам и че ще съпроводиш въпроса си с коментари. Не се съмнявам също, че това ще ти бъде много забавно. А сега да преминем към работата, моля.

— Правилно — кимна магьосницата със сериозно изражение. — Сега му е времето. А ти нямаш много време. Вероятно Лютичето вече е успял да ти предаде, че Дийкстра изведнъж изпита желание да се срещне с теб и да поговорите с цел установяване на местоположението на някакво момиче. Дийкстра има заповеди от крал Визимир по този въпрос, така че ще настоява много да му посочиш това място.

— Ясно. Благодаря за предупреждението. Само едно нещо малко ме учудва. Казваш, че Дийкстра е получил заповеди от краля. А ти не получи ли никакви заповеди? Все пак и ти влизаш в съвета на Визимир.

— Вярно е. — Магьосницата не обърна внимание на подигравателния тон на вещера. — Влизам. И се отнасям сериозно към своите задължения, състоящи се в това да предпазвам краля от извършване на грешки. Понякога, както в този конкретен случай, не мога да кажа на краля директно, че греши, и да го убеждавам да не извършва прибързани действия. Просто трябва да му попреча да извърши грешка. Разбираш ли ме?

Вещерът кимна. Лютичето се съмняваше, че Гералт разбира. Защото знаеше, че Филипа лъже като по ноти.

— И така — изрече бавно Гералт, доказвайки, че разбира всичко прекрасно, — явно Съветът на магьосниците също се интересува от моята подопечна. И магьосниците искат да знаят къде е тя. И искат да се доберат до нея, преди да го стори Визимир или някой друг. Защо, Филипа? Какво толкова има в моята подопечна, с какво е предизвикала този интерес?

Очите на магьосницата се присвиха.

— Не знаеш ли? — изсъска тя. — Знаеш толкова малко за своята подопечна? Не искам да избързвам с изводите, но подобна неосведоменост показва, че изобщо нямаш необходимите умения, за да бъдеш опекун. Наистина се учудвам, че след като си толкова неосведомен и зле информиран, си се решил да поемеш опеката над нея. Не стига това, но и си решил да лишиш от възможността да бъдат опекуни и други — такива, които имат и това право, и съответната квалификация. И при всичко това още питаш защо. Внимавай арогантността ти да не те погуби, Гералт. Пази се. И пази това дете, по дяволите! Пази момичето като зеницата на окото си. А ако не ти е по силите, помоли за това някой друг.

За момент Лютичето си помисли, че Гералт ще спомене за задачата, с която се е нагърбила Йенефер. По този начин не рискуваше нищо, само щеше да лиши Филипа от аргументи. Но Гералт мълчеше. Поетът се досещаше за причините. Филипа знаеше всичко. Филипа го беше предупредила. И вещерът беше разбрал предупреждението.

Лютичето се съсредоточи върху наблюдението на очите и лицата им, чудейки се дали нещо не е свързвало двамата в миналото. Знаеше, че подобни словесни сблъсъци, доказващи взаимно привличане, като тези, които вещерът понякога водеше с магьосничките, много често приключваха в леглото. Но наблюдението, както обикновено, не му даде нищо. Имаше един-единствен начин да разбере дали вещерът е свързан с някого или с нещо: да влезе в точния момент през съответния прозорец.

— Опеката — продължи магьосницата след малко — означава да поемеш отговорността за безопасността на съществото, неспособно да си осигури тази безопасност само. Ако подложиш на опасност своята подопечна... Ако с нея се случи нещастие, ти ще си отговорен за това, Гералт. Само ти.

— Знам.

— Боя се, че все още знаеш твърде малко.

— Тогава ме просветли. Защо изведнъж толкова много лица поискаха да ме освободят от тежестта на тази отговорност, поискаха да поемат задълженията ми и опеката над моята възпитаничка? Какво иска от Цири Съветът на магьосниците? Какво иска от нея някой си Риенс, който вече е убил в Соден и Темерия трима души, които преди две години имаха контакт с мен и момичето? Който за малко да убие Лютичето, опитвайки се да изтръгне информация за нея? Какъв е този Риенс, Филипа?

— Не знам — каза магьосницата. — Не знам какъв е този Риенс. Но, подобно на теб, и аз много искам да узная.

— А този Риенс — обади се неочаквано Шани — дали случайно няма на лицето си белег от изгаряне трета степен? Ако е така, аз знам какъв е той. И знам къде е.

В настъпилата тишина се чу как по водосточния улей до прозореца започваха да почукват първите капки дъжд.

[1] Фарватер — безопасен за навигация воден път. — Б.пр. ↑

[2] Сажен — мярка за дължина, равна на 2,134 м. — Б.пр. ↑

[3] Галеас — дървен кораб, платноход с гребла, използван предимно за военни цели. — Б.пр. ↑

[4] Шеврон — един от начините на разделяне на щита на полета в хералдиката. — Б.пр. ↑

[5] Ad valorem (лат.) — изчислено според стойността. — Б.пр. ↑

[6] Центнер — полска мярка за тегло, равна на 64,8 килограма.
— Б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

Убийството винаги е убийство, независимо от мотивите и обстоятелствата. Защото тези, които убиват или замислят убийство, са престъпници и злодеи, независимо от това какви са: крале, князе, маршали или съдии. Никой от замислилите или извършили насилие не може да се смята за по-добър от обикновените престъпници. Защото всяко насилие по своята природа непременно води до престъпление.

Никодемус де Бот,
„Размисли за живота,
щастие и
благополучие“

— Не бива да грешим — каза кралят на Редания Визимир, допирайки косата при слепоочието си с пръстите си, окичени с пръстени. — Нямаме право на грешки или непредвидливост.

Събралите се мълчаха. Демавенд, владетелят на Аедирн, седеше отпуснато в креслото си и зяпаше халбата бира, която бе сложил върху търбуха си. Фолтест, господарят на Темерия, Понтар, Махакам и Соден, а от скоро и сеньор-протектор на Бруге, се беше обърнал към прозореца, като по този начин демонстрираше на всички благородния си профил. На противоположната страна на масата седеше Хенселт, кралят на Каедвен, който наблюдаваше участниците в съвещанието с дребните си пронизващи очички, сияещи върху неговото брадато, разбойническо на вид лице. Меве, кралицата на Лирия, замислено си играеше с огромните рубини на огърлицата си, като от време на време изкривяваше многозначително красивите си пълни устни.

— Не бива да грешим — повтори Визимир. — Защото всяка грешка може да ни струва прекалено скъпо. Да се възползваме от

чуждия опит. Когато преди петстотин години нашите предци са слезли от корабите на плажовете, елфите също са скрили главите си в пясъка. Отнемали сме им страната късче по късче, а те са отстъпвали, като през цялото време са смятали, че това е последната граница и няма да продължим нататък. Че ще бъдем по-умни! Защото сега дойде нашият ред. Сега ние сме елфите. Нилфгардците са на Яруга, а аз чувам тук да се говори: „Нека си стоят там.“ Чувам: „Няма да продължат по-нататък.“ Но те ще продължат. Пак ви казвам, не бива да повтаряме грешката на елфите!

По стъклата на прозорците отново започнаха да почукват капки дъжд, вятърът нададе вой. Кралица Меве вдигна глава. Стори й се, че чу грачене на гарвани и врани. Но това беше само вятърът. Вятърът и дъждът.

— Не ни сравнявай с елфите — каза Хенселт от Каедвен. — Обиждаш ни с това сравнение. Елфите не са умеели да се бият, бягали са от нашите предци, криели са се в планините и горите. Елфите са отстъпили на прадедите ни Соден. А ние показахме на нилфгардците какво означава да се бият с нас. Не ни плаши с Нилфгард, Визимире, не ни пробутвай пропаганда. Казваш, че нилфгардците са на Яруга? А аз казвам, че се крият отатък реката като мишка под метла. Защото при Соден им прекършихме гръбнака! Пречупихме ги не само военно, но най-вече в морално отношение. Не знам дали е вярно, че Емхир вар Емрейс тогава е бил против агресия от такъв мащаб и нападението над Цинтра е извършено от някаква враждебна на него партия. Обзалагам се, че ако тогава ни бяха победили, той щеше да крещи „Браво!“ и да раздава привилегии и титли. Но след Соден изведнъж се оказа, че е бил против и за всичко са виновни своеволията на неговите маршали. И полетели глави. По ешафодите потекла кръв. Това е точна информация, не са никакви слухове. Осем демонстративни екзекуции, значително повече по-скромни. Няколко на пръв поглед естествени, но въпреки това загадъчни смъртни случая, голям брой неочаквани оставки. Казвам ви: Емхир се е вбесил и практически е унищожил собствените си командни кадри. Кой сега ще води армията им? Стотниците?

— Не, не стотниците — изрече студено Демавенд от Аедирн. — А млади и способни офицери, които дълго са чакали такава възможност и които Емхир обучава отдавна. Тези, които старите маршали не са допускали до командването, не са им позволявали да

израстват. Тези, които са потушили въстанията в Метина и Назаир и за кратко време са разбили метежниците в Ебинг. Командири, които оценяват ролята на маневрите на заобикаляне във фланг, далечните кавалерийски рейдове, мълниеносните преходи на пехотата, десантите откъм морето. Командири, възприели тактиката на унищожителни удари в определена посока, използващи при обсади на крепости съвременна техника вместо съмнителна магия. Не бива да ги подценяваме. Те напират да форсират Яруга и да докажат, че са научили нещо от грешките на престарелите маршали.

— Ако са научили нещо — сви рамене Хенселт, — няма да преминат през Яруга. Устието на реката на границата между Цинтра и Верден продължава да се контролира от Ервил и трите му крепости: Настрог, Розрог и Бодрог. Тези крепости е невъзможно да бъдат превзети с поход, тук няма да помогне никаква съвременна техника. Флангът ни е защитен също така от флота на Етайн от Цидарис, благодарение на него и на пиратите от Скелиге властваме над крайбрежието. Ярл Крах ан Крайт, както си спомняте, не подписа примирие с нилфгардците и редовно напада и подпалва крайморските селища и фортове в Периферията. Нилфгардците го наричат Тирт ис Муир, Морския глиган. Плашат децата си с него!

— Уплахата на нилфгардските деца няма да ни осигури безопасност — усмихна се накриво Визимир.

— Така е — съгласи се Хенселт. — Ще ни я осигури нещо друго. Без да владее устието на реката и крайбрежието и при положение, че флангът му е оголен, Емхир вар Емрейс няма да може да снабдява с провизии отрядите, които се прехвърлят на десния бряг на Яруга. Какви мълниеносни преходи, какви рейдове на кавалерията? Това е смешно. Три дни след форсирането на реката армията им ще спре да напредва. Половината ще обсадят крепостите, другата половина ще се разпръснат, за да грабят и да търсят фураж и провизии. А когато знаменитата им кавалерия изяде по-голямата част от собствените им коне, ще им устроим втори Соден. По дяволите, чак ми се иска да прекосят реката! Но не се бойте, няма да го направят.

— Да допуснем — обади се изненадващо Меве от Лирия, — че няма да прекосят Ярига. Да допуснем, че Нилфгард просто ще изчаква. Обаче да се замислим това за кого е от полза — за нас или за тях? Кой може да си позволи да чака в бездействие и кой — не?

— Именно! — поде Визимир. — Меве, както винаги, говори малко, но попада точно в същността на проблема. Емхир има време, господата, а ние — не. Нима не виждате какво става? Преди три години Нилфгард откри един камък от склона на планината и сега спокойно чака лавината. Просто чака, а от склона се посипват все нови и нови камъчета. Защото онзи, първият, се оказа камъкът, който не бива да се пипа. А когато стана ясно, че е достатъчно да бъде побутнат, за да полети, се намериха други, на които лавината им допада като идея. От Сините планини до Бремервод по горите скитат елфически „ударни отряди“ и това вече не е малка партизанска война, а голяма, истинска война. Няма да мине много време и в битката ще се включат и свободните елфи от Долината на Блатхан. В Махакам се бунтуват джуджетата, дриадите от Брокилон стават все по-дръзки. Това е война, широкомащабна война. Вътрешна война. Гражданска. Наша. А Нилфгард чака... Как мислите, за кого работи времето? В ударните отряди на Scoia'tael се бият трийсет-четирийсетгодишни елфи. Но те живеят по триста години! Те имат време, а ние нямаме!

— Scoia'tael се превърнаха в истински трън в задника — призна Хенселт. — Парализират търговията ми и транспорта ми, тероризират фермерите... Трябва да се сложи край на това!

— Ако нехората искат война, ще я получат — вметна Фолтест от Темерия. — Винаги съм бил привърженик на мира и съвместното съществуване, но ако те предпочитат да си опитаме силите, то нека да го направим. Аз съм готов. Наемам се да унищожа за шест месеца „катериците“ в Темерия и Соден. Веднъж вече прадедите ни са заливали земите ни с кръвта на елфите. Смятам това за трагедия, но не виждам друг изход, освен трагедията да се повтори. Елфите трябва да бъдат демилитаризирани.

— Твоите войски ще тръгнат срещу елфите, ако им заповядаш — кимна Демавенд. — Но дали ще тръгнат срещу други хора? Срещу селяните, от които набираш пехотата си? Срещу работниците? Срещу свободните градове? Когато говореше за Scoia'tael, Визимир описа само един камък от лавината. Да, да, господата, не ме гледайте така ококорено! Из селата и градовете вече започва да се говори, че на превзетите от Нилфгард територии селяните, фермерите и занаятчиите живеят по-лесно, по-свободно и по-охолно, че търговските гилдии са получили големи привилегии... Залети сме със стоки от

нилфгардските манифактури. В Бруге и Верден нилфгардската валута измества местната. Ако седим със скръстени ръце, ще загинем, затънали във вражди и конфликти, заети с потушаване на бунтове и въстания, постепенно попадайки в зависимост от икономическото могъщество на Нилфгард. Ще се задушим в собствените си земи, защото Нилфгард ни препречва пътя на юг, а ние трябва да се развиваме, трябва да бъдем експанзивни, защото в противен случай тук няма да има място за внуците ни!

Събралите се мълчаха. Визимир Редански въздъхна дълбоко, хавана един от сложените на масата бокали, пи продължително. Мълчанието се точеше, дъждът почукваше в первазите, вятърът виеше и удряше капациите на прозорците.

— Всички неприятности, за които говорим, се дължат на Нилфгард — каза най-накрая Хенселт. — Емисарите на Емхир подстрекават нехората, разпространяват пропаганда и призовават към размирици. Раздават злато и обещават привилегии на работниците и гилдиите, обещават на бароните и дуковете високи длъжности в провинциите, които ще създадат на местата на нашите кралства. Не знам как е при вас, но в Каедвен сякаш от нищото се появило множество монаси, проповедници, предсказатели и други подобни проклетни мистици, които възвестяват края на света...

— И при мен е същото — потвърди Фолтест. — По дяволите, колко години беше спокойно! Откакто дядо ми сложи монасите на мястото им, редиците им доста оредяха, а тези, които останаха, се заеха с полезни дела. Изучаваха книгите, грижеха се за децата, лекуваха болните, помагаха на уродливите, сакатите и бездомните. Не се намесваха в политиката. А сега изведнъж се пробудиха и в храмовете крещат небивалици на тълпата, а тълпата слуша и накрая започва да разбира защо животът им е толкова тежък. Аз търпя, не съм толкова импулсивен като дядо ми и не съм толкова чувствителен по темата за моя кралски авторитет и достойнство. В края на краищата що за авторитет и достойнство са това, ако могат да ги разколебаят крясъците на някакъв побъркан фанатик. Но и моето търпение се изчерпва. В последно време главна тема на проповедите е Спасителят, който идва от Юг. От Юг, разбирате ли? Оттатък Яруга!

— Белия пламък — промърмори Демавенд. — И ще дойде Белия студ, а след него — Бялата светлина. А после светът ще се възроди с

помощта на Белия пламък и Бялата кралица... И аз съм го чувал. Това е от предсказанията на Ithlinne аер Aeuenien, елфическата пророчица. Заповядах да хванат един монах, който крещеше за това на пазарния площад във Венгерберг и палачът дълго време се опитваше да изтръгне от него информацията за това колко злато му е платил Емхир. Но проповедникът през цялото време плещеше за Белия пламък и Бялата кралица... до самия край.

— По-внимателно, Демавенд — намръщи се Визимир. — Недей да създаваш мъченици, защото Емхир точно от това се нуждае. Лови нилфгардските агенти, но не пипай монасите, защото последствията може да бъдат непредсказуеми. Те продължават да се ползват с влияние и доверие сред народа. Достатъчни са ни главоболията с „катериците“, за да рискуваме размирици в градовете или селски войни.

— По дяволите! — изсумтя Фолтест. — Да не правим това, да не рискуваме онова, не можем да правим еди-какво си... Затова ли сме се събрали, да изброяваме какво не можем да правим? Или ти, Демавенд, ни събра в Хаге, за да проливаме сълзи и да оплакваме нашата слабост и немощ? Нека започнем да действваме най-накрая! Трябва да направим нещо! Трябва да сложим край на това, което става!

— Предлагам това от самото начало. — Визимир се изправи. — Предлагам именно да действваме.

— Как?

— Какво можем да направим?

Отново настъпи мълчание. Вятърът шумеше, капациите на прозорците на замъка хлопаха.

— Защо всички гледате в мен? — попита изведнъж Меве.

— Възхищаваме се на красотата ти — измънка отпиващият от халбата Хенселт.

— И заради това също — потвърди Визимир. — Меве, всички знаем, че успяваш да намериш изход от всякакви ситуации. Имаш женска интуиция, ти си умна жена...

— Престани да ме ласкаеш. — Кралицата на Лирия сплете пръсти върху полата си и се загледа в потъмнелите гоблени, на които бяха изобразени ловни сцени. Полетели в скок хрътки бяха вирнали носове към хълбоците на бягащ от тях бял еднорог. „Никога не съм

виждала жив еднорог — помисли си Меве. — Никога. И може би вече никога няма да видя.“

— Нашата ситуация ми напомня за дългите зимни вечери навремето в ривския замък — каза тя след продължително мълчание, откъсвайки поглед от гоблена. — Тогава се усещаше нещо във въздуха. Съпругът ми се чудеше как да се добере до поредната придворна дама. Маршалът се чудеше с какви комбинации да предизвика по-бързо война, за да се прослави. Магьосникът си въобразяваше, че той е кралят. Прислугата не искаше да прислужва, шутът беше тъжен, навъсен и ужасно скучен, кучетата виеха меланхолично, а котките спяха, без да обръщат внимание на мишките, разхождащи се по масата. Всички чакаха нещо. Всички ме поглеждаха крадешком. А аз... Тогава аз... Показах им. Показах на всички на какво съм способна, и то по такъв начин, че стените се тресяха, а мечките в околността се будеха в бърлогите си. И глупавите мисли веднага излетяха от главите на всички. Веднага всички разбраха кой командва.

Никой не се обади. Вятърът започна да вие още по-силно. Стражите на крепостните стени си подвикваха неохотно. Ударите на капките в оловните первази на прозорците преминаха в безумно стакато.

— Нилфгард гледа и чака — изрече бавно Меве, играейки си с огърлицата си. — Нилфгард наблюдава. Нещо се усеща във въздуха, а в множество глави се раждат глупави мисли. Нека да покажем на всички на какво сме способни. Да покажем кой тук е истинският крал. Да разтърсим стените на изпадналия в зимно униние замък!

— Да унищожим „катериците“ — каза бързо Хенселт. — Да започнем голяма съвместна операция. Да устроим кървава баня за нехората. Нека Понтар, Гвенлех и Буина се напълнят с кръвта на елфите — от изворите до устиетата!

— Да изпратим наказателна експедиция на свободните елфи в Долината на Блатхан — добави Демавенд, смръщвайки чело. — Да вкараме интервенционен корпус в Махакам. Да позволим най-накрая на Ервил от Верден да се заеме с дриадите в Брокилон! Да, кървава баня! А онези, които оцелеят — в резервати!

— Да насъскаме Крах ан Крайт да нападне нилфгардското крайбрежие — поде Визимир. — Да го подкрепим с флота на Етайн от

Цидарис, нека подпали пожари от Яруга до Ебинг! Демонстрация на сила...

— Малко е — поклати глава Фолтест. — Всичко това е прекалено малко. Трябва... Знам какво трябва.

— Тогава говори!

— Цинтра.

— Какво?

— Да отнемем на нилфгардците Цинтра. Да форсираме Яруга, да ударим първи. Сега, когато не ни очакват. Да ги изтласкаме отново отвъд Марнадал.

— По какъв начин? Досега говорихме, че Яруга е непреодолима за войски...

— За нилфгардските войски. Но ние контролираме реката. Държим устието, пътищата за снабдяване с провизии, флангът ни е под защитата на Скелиге, Цидарис и крепостта във Верден. За нилфгардците прехвърлянето през реката на четирийсет или петдесет хиляди души е значително усилие. Ние можем да прехвърлим на левия бряг доста повече. Не отваряй устата си, Визимире. Искаше да направим нещо, което да сложи край на мъчителното очакване? Нещо ефективно, което отново ще ни направи истински крале? Това нещо ще бъде Цинтра. Цинтра ще ни обедини, защото Цинтра е символ. Спомнете си за Соден! Ако не беше клането в града и мъченическата смърт на Каланте, нямаше да я има тази победа. Силите бяха равни, никой не разчиташе, че ще ги разбием така. Но нашите бойци се хвърлиха върху техните като вълци, като бесни кучета, за да отмъстят за Лъвицата от Цинтра. А сред нас има и такива, чието ожесточение не е угаснало от кръвта, пролята при соденското поле. Спомнете си за Крах ан Крайт, Морския глиган!

— Вярно е — кимна Демавенд. — Крах се закле да удави Нилфгард в кръв. За да отмъсти за Ейст Туирсеах, убит при Муирнадал. И за Каланте. Ако атакуваме левия бряг, Крах ще ни подкрепи с цялата сила на Скелиге. За бога, имаме шансове за успех! Подкрепям Фолтест! Да не чакаме, да ударим първи, да си върнем Цинтра, да изгоним кучите синове отвъд Амел!

— По-спокойно — промърмори Хенселт. — Не бързайте да дърпате лъва за опашката, той още не е умрял. Това първо. И второ, ако ударим първи, ще се окажем в ролята на агресори. Ще нарушим

примирието, което сами сме скрепили с печати. Няма да ни подкрепи Недамир с неговата Лига, няма да ни подкрепи Естерад Тисен. Не знам как ще реагира Етайн от Цидарис. Против агресията ще се обявят нашите гилдии, търговците, дворянството... И най-вече магьосниците. Не забравяйте за магьосниците!

— Магьосниците няма да подкрепят нападението на левия бряг — потвърди Визимир. — Примирието беше дело на Вилгефорц от Рогевеен. Известно е, че според неговите планове примирието постепенно трябва да премине в устойчив мир. Вилгефорц няма да подкрепи войната. А Капитулът, можете да ми вярвате, ще направи всичко, което поиска Вилгефорц. След битката при Соден той е първият в Капитула; каквото и да говорят другите магии, каквото и да желаят, Вилгефорц свири първа цигулка там.

— Вилгефорц, Вилгефорц! — възкликна Фолтест. — Нещо много бързо му порасна работата на този магик. Започва да ме дразни това, че сме принудени да се съобразяваме с плановете на Вилгефорц и Капитула. Между другото аз изобщо не знам какви са тези планове и не ги разбирам. Но има начин да се справим и с това, господа. А ако Нилфгард извърши агресията? Например в Дол Ангра? Срещу Аедирн и Лирия? Можем да го организираме... Да го инсценираме... Една малка провокация. Пограничен инцидент, предизвикан от тях? Да речем, нападение над пограничен форт? Естествено, ние ще бъдем готови, ще реагираме мигновено и решително, с пълната подкрепа на всички, дори на Вилгефорц и целия останал Капитул на магьосниците. И тогава, когато Емхир вар Емрейс откъсне поглед от Соден и Заречие, цинтрийците ще си спомнят за своята страна. Емигрантите и бежанците ще се съберат в Бриге под водачеството на Висегерд. Те имат почти осем хиляди души, въоръжени. Нима могат да се намерят по-добри майстори на меча? Те живеят с надеждата да си върнат страната, от която им се е наложило да бягат. Ще се хвърлят в боя. Готови са да ударят левия бряг. Само чакат да ги призват.

— Да ги призват — потвърди Меве — и да им обещаят, че ще ги подкрепят. Защото с осем хиляди Емхир ще се справи само с помощта на пограничните си гарнизони, дори няма да му се наложи да прехвърля подкрепления. Висегерд разбира прекрасно това и няма да си помръдне пръста, преди да е сигурен, че подире му ще тръгнат войските ти, Фолтест, поддържани от реданските корпуси. Но преди

всичко Висегерд се нуждае от Лъвчето от Цинтра. Говори се, че внучката на кралицата е оцеляла по време на клането. Разправят, че някой я е видял сред бегълците, но после детето е изчезнало по тайнствен начин. Емигрантите я търсят усилено... Защото за възстановения трон на Цинтра им трябва някой с кралска кръв. С кръвта на Каланте.

— Глупости — изрече студено Фолтест. — Изминаха повече от две години. Щом не са намерили детето досега, значи е мъртво. Можем да забравим за тази легенда. Вече я няма Каланте, няма никакво Лъвче, няма кралска кръв, на която принадлежи тронът. Цинтра... никога вече няма да бъде това, което бе, докато Лъвицата беше жива. Разбира се, няма нужда емигрантите на Висегерд да научават това.

— Значи ще изпратиш цинтрийските партизани на смърт? — присви очи Меве. — На предна линия? Няма да им кажеш, че Цинтра може да се възроди само като васална държава под твое сеньорство? Предлагаш на всички ни да нападнем Цинтра... заради теб? Ти подчини Соден и Бруге, а сега точиш зъби и на Верден... И Цинтра също ти се стори съблазнителна, а?

— Признай си, Фолтест — промърмори Хенселт. — Меве е права, нали? Затова ли ни подстрекаваш да извършим тази авантюра?

— Успокойте се! — направи ядосан жест кралят на Темерия, смръщвайки благородното си лице. — Не ме изкарвайте завоевател, който си мечтае за империя. Откъде ви хрумна това? Заради Соден и Бруге? Екехард от Соден беше природен брат на майка ми. Учудва ли ви, че след смъртта му Свободните съсловия поднесоха короната на мен, неговия роднина? Кръвта вода не става! А Вензлав от Бруге сам ми даде васална клетва, не съм го принуждавал! Направи го, за да спаси страната си. Защото при ясно време вижда как проблясват нилфгардските копия на левия бряг на Яруга!

— Точно за левия бряг говорим — процеди кралицата на Лирия. — Брега, който смятаме да ударим. А левият бряг е Цинтра. Разрушена, опожарена, разорена, изтерзана, окупирана... но оставаща си Цинтра. Цинтрийците няма да ти поднесат короната си, Фолтест, и няма да ти дадат васална клетва. Цинтра няма да се съгласи да стане васална държава. Кръвта вода не става!

— Цинтра, ако я... Когато я освободим, трябва да стане наш съвместен протекторат — каза Демавенд от Аедирн. — Цинтра е

устиято на Яруга — прекалено важен стратегически пункт, за да губим контрол над нея.

— Тя трябва да бъде свободна страна — възрази Визимир. — Свободна, независима и силна. Страна, която ще бъде желязна порта, аванпост на Севера, а не ивица изпепелена земя, върху която да тичат нилфгардски коне!

— Възможно ли е Цинтра да се възстанови до такава степен? Без Каланте?

— Не се разпалвай, Фолтест — нацупи устни Меве. — Вече ти казах — цинтрийците няма да се съгласят никога нито с протекторат, нито с чужда кръв на трона. Ако се опиташ да им натрапиш себе си като сеньор, ситуацията ще се промени. Висегерд отново ще започне да събира бойни отряди, но този път под крилото на Емхир. И някой ден отрядите му ще се хвърлят срещу нас като авангард на нилфгардското нападение. Като острие на пика, както наскоро ти се изрази образно.

— Фолтест знае това — изсумтя Визимир. — Затова търси толкова усилено Лъвчето, внучката на Каланте. Не разбирате ли? Кръвта вода не става, но короната се предава чрез сватба. Достатъчно е да намери девойката и да я застави да се омъжи за него...

— Да не си полудял? — задави се кралят на Темерия. — Лъвчето е мъртво! Изобщо не търся момичето, но дори... Не бих си и помислил да я принуждавам за нещо...

— Не би ти се наложило да я принуждаваш — прекъсна го Меве, усмихвайки се мило. — Ти все още си много красив мъж, родственико. А в Лъвчето тече кръвта на Каланте. Много гореща кръв. Познавах Кали, когато беше млада. Когато видеше приятен момък, така се напрягаше, че малко ѝ трябваше, за да пламне. Дъщеря ѝ Павега, майката на Лъвчето, беше същата. Най-вероятно и в случая с Лъвчето крушата не е паднала далеч от дървото. Малко усилия, Фолтест, и девойчето няма да устои дълго. На това разчиташ, нали?

— Естествено, че разчита на това — закикоти се Демавенд. — Ама че хитър план е измислил нашият приятел! Ще ударим по левия бряг на реката и още няма да сме успели да се обърнем, а Фолтест вече ще е намерил Лъвчето и ще е покорил девическото ѝ сърчице, ще има млада съпруга, която ще възкачи на трона на Цинтра, а тамошните хора ще плачат от радост и ще се напикават от щастие. Нали ще имат

своя кралица, плът от плътта и кръв от кръвта на Каланте. Ще имат кралица... само че заедно с крал. Крал Фолтест.

— Ама че глупости плещите! — възкликна Фолтест, който ту се изчервяваше, ту пребледняваше. — Какво ви става? Това са пълни безсмислици!

— Не са никакви безсмислици — каза сухо Визимир. — Защото аз знам, че някой усилено издирва това момиче. Кой, Фолтест?

— Ясно е кой! Висегерд! Цинтрийците!

— Не, не са те. Във всеки случай — не само те. Търси я още някой. Някой, който оставя трупове след себе си. Някой, който не се колебае да шантажира, подкупва и изтезава... И като стана дума за това, искам да знам не служи ли на някой от вас тип на име Риенс. По израженията ви виждам, че или не служи, или няма да си признаете. Повтарям: внучката на Каланте я търсят, търсят я по начин, който ме кара да се замисля. Кой я търси, питам?

— По дяволите! — Фолтест удари с юмрук по масата. — Не съм аз! Дори през ум не ми е минавало да се ожения за някакво дете заради някакъв трон! Та нали аз...

— Та нали ти вече четири години тайно живееш с баронеса Ла Валете? — усмихна се отново Меве. — Обичате се като две гълъбчета и само чакате старият барон най-накрая да опне петалата. Какво ме гледаш така? Всички знаем за това. Защо, мислиш, че плащаме на шпионите си? Но заради трона на Цинтра, родственико, не един крал е готов да пожертва личното си щастие...

— Момент. — Хенсел почеса с хрущене брадата си. — Не един крал, казваш. Тогава да оставим за малко на мира Фолтест. Има и други. Навремето Каланте искаше да омъжи внучката си за сина на Ервил от Верден. На Ервил Цинтра също може да му изглежда съблазнителна. И не само на него...

— Хммм — изсумтя Визимир. — Вярно е. Ервил има трима синове. Но какво да кажем за присъстващите, които също имат потомци от мъжки пол? А, Меве? Дали не ни хвърляш прах в очите?

— Мен можете да ме изключите. — Кралица Меве се усмихна още по-очарователно. — Наистина, по света се скитат двама мои потомци... Плодове на блаженото ми, потънало в забрава минало... Ако все още не са ги обесили. Съмнявам се, че някой от тях ще поиска да царува. Те нито имат необходимите умения, нито имат влечение към

подобно нещо. По-глупави са дори от баща си, лека му пръст. Всеки, който е познавал покойника, знае какво имам предвид...

— Факт — потвърди кралят на Редания. — Аз го познавах. Нима синовете му наистина са по-глупави? По дяволите, не знаех, че е възможно някой да бъде по-глупав... Извинявай, Меве...

— Няма за какво, Визимире.

— Кой друг има синове?

— Ти, Хенселт.

— Моят син е женен!

— А за какво е отровата? Както някой тук основателно отбеляза, заради трона на Цинтра не един би пожертвал личното си щастие. Има за какво!

— Категорично отхвърлям подобни инсинуации! И престанете! И други хора имат синове!

— Недамир от Хенгфорс има двама. А и самият той е вдовец. Не забравяйте и за Естерад Тисен от Ковир:

— Тях бих ги изключил — поклати глава Визимир. — Хенгфорската лига и Ковир планират династичен съюз. Цинтра и Югът не ги интересуват. Хммм... Но Ервил от Верден... Това е възможно.

— Има някой не по-малко възможен — обади се Демавенд.

— Кой?

— Емхир вар Емрейс. Той не е женен. И е по-млад от теб, Фолтест.

— Проклятие! — смръщи чело кралят на Редания. — Ако това е истина... Емхир ще ни натрие носовете! Ясно е, че народът и дворянството на Цинтра винаги ще тръгнат след кръвта на Каланте. Представяте ли си какво ще стане, ако Емхир хване Лъвчето? По дяволите, само това ни оставаше! Кралица на Цинтра и императрица на Нилфгард!

— Императрица! — изсумтя Хенселт. — Тук явно се увлече, Визимире. За какво му е на Емхир девойката, за какъв дявол да се жени? Заради трона на Цинтра? Но Цинтра и без това си е негова. Той я завладя и я превърна в нилфгардска провинция. Заел е трона с целия си задник!

— Първо — започна Фолтест, — Емхир владее Цинтра по правото на агресора, тоест по безправието на агресора. А ако хване

девойката и се ожени за нея, ще владее страната законно. Разбираш ли? Нилфгард, свързан чрез брак с кралската кръв на Каланте — това вече няма да е Нилфгард агресорът, на когото се е озъбил целият Север. Това вече ще е Нилфгард съседът, с който трябва да се съобразяваме. Как би изтласкал такъв Нилфгард отвъд Марнадал, отвъд Амел? Като нападнеш кралство, на чийто трон съвсем законно седи Лъвчето, внучката на Лъвицата от Цинтра? Проклятие! Не знам кой търси тази девойка. Аз не съм я търсил. Но ви казвам, че отсега нататък започвам да я търся. Продължавам да смятам, че е мъртва, но не бива да рискуваме. Излиза, че тя е прекалено важна личност. Ако е оцеляла, трябва да я намерим.

— И веднага ли ще решим за кого да я омъжим, когато я намерим? — намръщи се Хенселт. — Такива решения не бива да се оставят на случайността. Разбира се, бихме могли да я връчим на партизаните на Висегерд като знаме, привързана за дълъг прът, за да я носят пред строя, когато атакуват отсрещния бряг. Но ако искаме отвоюваната обратно Цинтра да служи на всички нас... Надявам се, че разбирате какво имам предвид? Ако нападнем Нилфгард и си върнем Цинтра, ще можем да сложим Лъвчето на трона. Но Лъвчето може да има само един съпруг. Такъв, който ще защити нашите интереси в устието на Яруга. Кой от присъстващите ще се съгласи да изиграе тази роля?

— Аз — не — пошегува се Меве. — Отказвам се от тази привилегия.

— Не бих изключил и неприсъстващи — изрече сериозно Демавенд. — Нито Ервил, нито Недамир, нито Тисенидите. Имайте предвид, че и Висегерд би могъл да ви изненада и да получи неочаквана полза от знамето, привързано за дълъг прът. Чували ли сте за морганичните бракове? Висегерд е стар и грозен като кравешка тор, но ако Лъвчето изпие специална отвара, може изведнъж да се влюби в него! А ще се намери ли място за крал Висегерд в плановете ни?

— Не — промърмори Фолтест. — В моите — няма да се намери.

— Хммм... — поколеба се Визимир. — В моите — също не. Висегерд е оръдие, а не партньор и именно такава, а не друга роля трябва да изиграе в плановете ни нападението ни над Нилфгард. Освен това, ако този, който търси толкова активно Лъвчето, е Емхир вар Емрейс, не можем да рискуваме.

— Не можем, по никакъв начин — съгласи се Фолтест. — Лъвчето не бива да попада в ръцете на Емхир. И изобщо, не бива да попада в ничии... неподходящи ръце... Жива.

— Детеубийство? — намръщи се Меве. — Лошо решение, господа крале. Недостойно. И, може би, неоправдано жестоко. Първо трябва да намерим момичето, защото още не е при нас. А когато я намерим, дайте я на мен. Ще я подържа две години в някой замък в планините и ще я омъжа за някой от моите рицари, и когато я видите пак, вече ще има две деца и ей такъв корем.

— Тоест, ако добре съм разбрал, поне трима евентуални бъдещи претенденти и самозванци? — поклати глава Визимир. — Не, Меве. Никак не е приятно, но Лъвчето, ако е оцеляла, трябва да умре. Интересите ни го изискват. Господа?

Дъждът почукваше по прозорците. Между кулите на замъка Хаге виеше вятър.

Кралете мълчаха.

* * *

— Визимир, Фолтест, Демавенд, Хенселт и Меве се имали тайна среща в Хаге при Понтар — каза маршалът. — Съвещаваха се.

— Каква символика — каза, без да се обръща, слабият чернокос мъж с кафтан от кожа на лос. Дрехата беше покрита с отпечатъци от оръжия и петна от ръжда. — Та нали именно при Хаге преди почти четирийсет години Вирфурил разби армията на Медел, укрепил властта си в долината на Понтар и установил сегашните граници между Аердин и Темерия. А сега, моля ви се, Демавенд, синът на Вирфурил, кани в Хаге Фолтест, сина на Медел, и за да е пълна компанията, докарва още Визимир от Третогор, Хенселт от Ард Карайг и веселата вдовица Меве от Лирия. Събират се и тайно се съвещават. Досещаш ли се за какво, Коехорн?

— Досещам се — отвърна маршалът кратко. Той знаеше, че застаналият с гръб към него мъж не може да понася в негово присъствие някой да се опитва да блесне с красноречието си и да коментира очевидни истини.

— Не са поканили Етайн от Цидарис. — Мъжът с кафтана от кожа на лос се обърна, сложи ръце зад гърба си и бавно се разходи от прозореца до масата и обратно. — Нито пък Ервил от Верден. Не са поканили също и Естерад Тисен или Недамир. Значи са или прекалено самоуверени, или твърде неуверени. Не са поканили никого от Капитула на магьосниците. Това е интересно. И показателно. Коехорн, погрижи се магьосниците да разберат за съвещанието. Нека знаят, че монарсите не ги смятат за равни със себе си. Струва ми се, че магьосниците от Капитула още се съмняват в това. Разсей съмненията им.

— Слушам.

— Има ли нещо ново от Риенс?

— Нищо.

Мъжът спря до прозореца и стоя дълго, гледайки мокрите от дъжда хълмове. Коехорн чакаше, нервно свивайки и отпусчайки ръката си, легнала върху дръжката на меча. Опасяваше се, че ще бъде принуден да изслуша дълъг монолог. Маршалът знаеше, че застаналият до прозореца мъж смята такива монолози за разговори, а разговорите ги смята за чест и доказателство за доверие. Знаеше за това, но не обичаше да слуша монолозите.

— Как ти се струва тази страна, наместник? Успя ли да обикнеш новата си провинция?

Маршалът потрепна, заварен неподготвен. Не беше очаквал такъв въпрос. Но не мисли много над отговора. Неискреността и нерешителността можеха да му струват прекалено скъпо.

— Не, Ваше Височество. Не я обикнах. Тази страна е някак... мрачна.

— Някога беше друга — каза мъжът, без да се обръща. — И пак ще бъде. Ще видиш. Пак ще бъде прекрасната, радостна Цинтра, Коехорн. Обещавам. Но не тъжи, няма да те държа дълго тук. Някой друг ще заеме поста на наместник. Ти си ми нужен в Дол Ангра. Ще тръгнеш незабавно, за да потушиш бунта там. Нуждая се от някой отговорен в Дол Ангра. Някой, който няма да се поддаде на провокации. От страна на веселата вдовица от Лирия или Демавенд... Ще искат да ни провокират. Дръж младите офицери изкъсо. Поохлади буйните глави. Ще позволиш да бъдеш провокиран, когато аз заповядам. Не по-рано.

— Слушам!

Отвън се чу звън на оръжия и шпори, възбудени гласове. Почукаха на вратата. Мъжът с кафтан от кожа на лос се извърна от прозореца, кимна. Маршалът леко се поклони и излезе.

Мъжът се върна на масата, седна, наведе глава над картите. Гледа ги дълго, накрая опря чело на сплетените си пръсти. Огромният диамант на пръстена му заискри с хиляди огънчета, отразявайки пламъците на свещите.

— Ваше Височество? — Вратата леко изскърца.

Мъжът не промени позата си. Но маршалът забеляза, че ръцете му треперят. Подказа му го блясъкът на диаманта. Тихо и внимателно затвори вратата след себе си.

— Вести ли, Коехорн? От Риенс ли?

— Не, Ваше Височество. Но вестите са добри. Въстанието в провинцията е потушено. Разбили сме бунтовниците. Само малцина от тях са успели да избягат във Верден. Заловен е водачът им, дук Виндхалм от Атре.

— Добре — каза мъжът след кратка пауза, все така без да вдига глава. — Виндхалм от Атре... Нареди да го обезглавят. Не... Не да го обезглавят. Ще го ексукутираме по друг начин. Зрелищно, продължително и жестоко. И, разбира се, публично. Необходим е пример за назидание. Нещо такова, което да изплаши останалите. Само че, моля те, Коехорн, спести ми подробностите. Не си прави труда да включваш живописни подробности в докладите. Не намирам нищо приятно в това.

Маршалът кимна, преглътна. Той също не намираше нищо приятно в това. Абсолютно нищо. Затова реши да възложи изпълнението на ексукуцията на специалисти. Не възнамеряваше да разпитва специалистите за подробностите. И, естествено, не смяташе да присъства на ексукуцията.

— Ще присъстваш на ексукуцията. — Мъжът вдигна глава, взе писмото от масата, счупи печата му. — Официално. Като мой наместник в провинция Цинтра. Ще ме замениш. Аз не искам да гледам. Това е заповед, Коехорн.

— Слушам! — Маршалът дори не се опита да скрие смущението и недоволството си. Не биваше да се крие нищо от мъжа, дал заповедта. Това рядко се удаваше на някого.

Мъжът хвърли поглед на отвореното писмо и почти веднага го хвърли в огъня на камината.

— Коехорн!

— Да, Ваше Височество?

— Няма да чакам рапорта на Риенс. Вдигни на крака магиците, нека организират връзка от разстояние с контактната точка в Редания. Нека веднага да изпратят на Риенс устното ми нареждане, което гласи следното: да престане да се церемони, да престане да си играе с вещера. Защото това може да завърши зле. С вещерите не бива да се играят игрички. Аз го познавам, Коехорн. Той е прекалено хитър, за да насочи Риенс по някоя следа. Повтарям, Риенс трябва веднага да организира покушение, трябва веднага да извади вещера от играта. Да го убие. А после да изчезне, да се стаи и да чака нареждания. А ако преди това е попаднал на следите на магьосницата, нека я остави на мира. Не бива да пада дори косъм от главата на Йенефер. Запомни ли, Коехорн?

— Да.

— Отдалечената връзка трябва да бъде шифрована и много добре защитена от магическо прочитане. Предупреди магьосниците за това. Ако изпортят работата, ако някой външен узнае за съдържанието на това разпореждане, ще държа тях отговорни.

— Ясно. — Маршалът се изкашля и се изправи.

— Какво още, Коехорн?

— Графът... вече е тук, Ваше Височество. Дойде съгласно разпореждането ви.

— Вече? — усмихна се мъжът. — Възхитителна експедитивност. Надявам се, че не е уморил врания кон, заради който всички толкова му завиждаха. Нека влезе.

— Аз да присъствам ли, Ваше Височество?

— Разбира се, наместнико на Цинтра.

Извиканият от приемната рицар влезе в стаята с енергична, уверена, маршова стъпка, скърцайки с черната си броня. Спря се, гордо се изпъчи, отметна зад гърба си мокрото и зацапано черно наметало, сложи длан върху ръкохватката на огромния си меч. Допря до бедрото си черния шлем, украсен с криле на хищна птица. Коехорн погледна рицаря в лицето. Видя сурова войнска гордост и дързост. Но не намери нищо от нещата, които би трябвало да открие върху лицето

на човек, който е прекарал последните две години в кула, от която, както се говореше, може да се излезе само на път за ешафода. Маршалът се усмихна под мустак. Той знаеше, че презрението към смъртта и безумната смелост на младежите се дължат изключително на липсата на въображение. Прекрасно знаеше това. Та нали някога и той беше такъв младок.

Седналият зад масата мъж облегна брадичка върху скръстените си пръсти и погледна внимателно рицаря. Рицарят се напрегна като струна.

— За да е ясно всичко — каза му мъжът иззад масата, — знай, че грешката, която допусна в този град преди две години, не ти е простена. Ще получиш още един шанс. Ще ти дам още една задача. Решението ми за по-нататъшната ти участ ще зависи от това как ще изпълниш тази задача.

Лицето на младия рицар дори не трепна, не помръдна нито едно от перата, украсяващи притиснатия до бедрата му шлем.

— Аз никога не лъжа никого, никому не давам напразни надежди — продължи мъжът. — Затова знай, че можеш да имаш някакви надежди да си спасиш шията от бравата на палача само ако този път не допуснеш грешка. Шансовете ти за пълно помилване са малки. А шанс да забравя и да ти простя... няма.

Младият рицар с черната ризница и този път не потрепна, но Коехорн забеляза как проблеснаха очите му. „Не вярва — помисли си маршалът. — Не вярва и греши. Допуска огромна грешка.“

— Нарещам ти да бъдеш много внимателен — продължи мъжът. — На теб също, Коехорн. И за теб ще важат заповедите, които ще дам след малко. След минута. Трябва да помисля още за тяхното съдържание и форма.

Маршал Мено Коехорн, наместник на провинция Цинтра и бъдещ главнокомандващ на армията в Дол Ангра, вдигна глава, изпъна се и сложи длан върху ръкохватката на меча. Точно същата поза зае и рицарят с черна броня и шлем с криле на хищна птица. Двата чакаха. Безмълвно. Търпеливо. Както и трябва да се чакат заповеди, над съдържанието и формата на които размишлява императорът на Нилфгард, Емхир вар Емрейс, Deithwen Addan yn Cam aep Morvudd, Белия Пламък, Танцуващ на Гробовете на Враговете си.

Цири се събуди.

Лежеше, или по-скоро беше полуседнала, с глава, облежната на няколко възглавници. Компресът на главата ѝ вече беше топъл и само леко влажен. Тя го отхвърли встрани, неспособна да понесе неприятната тежест и паренето върху кожата си. Дишаше с усилие. Гърлото ѝ беше пресъхнало, носът ѝ почти изцяло беше запушен от съсирената кръв. Но еликсирите и заклинанията бяха подействали — болката, която преди няколко часа размътваше погледа ѝ и раздираше черепа ѝ, беше изчезнала, отстъпила, останали бяха само пулсирането и усещането за натиск в слепоочията.

Внимателно докосна носа си с върха на пръста. Вече не кървеше.

„Ама че странен сън — помисли си тя. — Първият сън от толкова дни. Първият, в който не ме беше страх. Бях... наблюдател. Виждах всичко сякаш от планина, от високо... Сякаш бях птица... Нощна птица...“

Сън, в който видях Гералт.

В този сън беше нощ. И валеше, дъждът мръщеше повърхността на водата в канала, почукваше по керемидите на къщите и по стрехите на сараите, блестеше върху дъските на верандите и мостчетата, на палубите на лодките и корабчетата... И там беше Гералт. Не беше сам. С него имаше един мъж със смешна шапка с перо, мокро и увиснало. И Слаба девойка със зелена престилка с качулка... Тримата вървяха бавно и внимателно по мокрия паваж... А аз ги виждах отгоре. Сякаш бях птица. Нощна птица...“

Гералт се спря. Попита:

Далеч ли е още?

Не, отговори слабата девойка, тръскайки водата от зелената си престилка. Почти пристигнахме... Хей, Лютиче, не изоставай отзад, ще се загубиш в тези улички...

А къде, по дяволите, е Филипа? Току-що я видях, летеше над канала... Ама че отвратително време... Да вървим. Води, Шани. Между другото откъде го познаваш този знахар? Какво те свързва с него?

Понякога му продавам лекарства, които крада от лабораторията. Защо ме гледаш така? Пастрокът ми едвам успява да плаща следването ми... Случва се да ми потрябват пари... А знахарят, като получи истински лекарства, лекува хората... Или поне не ги трови... Хайде, вървете.

„Странен сън — помисли си Цири. — Жалко, че се събудих. Исках да видя какво ще стане по-нататък... Да видя какво правят. Къде отиват...“

От съседната стая долитаха гласове — гласовете, които я бяха събудили. Майка Ненеке говореше бързо, тя явно беше афектирана, ядосана и вбесена.

— Ти излъга доверието ми — казваше тя. — Не биваше да допускам това. Трябваше да се досетя, че твоята антипатия към нея ще доведе до нещастие. Не биваше да ти позволявам... Та нали те познавам. Ти си бездушна и жестока, а на всичко отгоре се оказва безотговорна и небрежна. Ти измъчваш безмилостно това дете, заставяш го да полага усилия, които не е в състояние да понесе. Ти нямаш сърце, Йенефер. Наистина нямаш сърце.

Цири се заслуша, за да чуе отговора на магьосницата, нейния студен, суров и звънък глас. Искаше да чуе как ще реагира, как ще се надсмее над жрицата, как ще се подиграе на нейната прекалена загриженост. Как ще каже това, което говори обикновено — че да си магьосница не е шега работа, че това не е подходящо занимание за госпожички, направени от порцелан или от тънко стъкло. Но Йенефер отговори тихо. Толкова тихо, че момичето не само не разбра, но и не чу думите.

„Ще заспя — помисли си тя, предпазливо и нежно опипвайки носа си, все още чувствителен и наболяващ я, запушен от съсирената кръв. — Ще се върна в съня си. Да видя какво прави Гералт, там, в нощта, под дъжда, при канала...“

... Йенефер я държеше за ръката. Вървяха по дълъг коридор, между каменни колони, а може би и между статуи — Цири не можеше да види добре, пречеше ѝ плътният мрак. Но в тъмнината имаше някой — някой се криеше и ги наблюдаваше. Чуваше шепоти, тихи като шумоленето на вятър.

Йенефер я държеше за ръката и вървеше бързо и уверено, изпълнена с решителност, така че Цири едва успяваше да поддържа

темпото ѝ. Пред тях се отваряха врати. Непрекъснато. Една след друга. Безкрайно множество врати с гигантски, тежки крила, се разтваряха безшумно пред тях.

Мракът се сгъстяваше. Цири видя пред себе си поредната врата. Йенефер не забави крачка, но Цири изведнъж осъзна, че тази врата няма да се отвори сама. И я обзе плашеща увереност, че наистина не бива да се отваря тази врата. Че не бива да минава през нея. Че зад тази врата я чака нещо...

Тя се спря, опита се да се изтръгне, но ръката на Йенефер беше силна и непоколебима и неотменно я влачеше напред. И Цири най-накрая разбра, че са я предали, излъгали са я, продали са я. Че винаги, още от първата среща, от самото начало, от първия ден е била само марионетка, кукла на конци. Дръпна се още по-силно, изтръгна се от дланта на Йенефер. Мракът се завихри като дим, шепотите в тъмнината изведнъж стихнаха. Магьосницата направи още крачка напред, спря се, обърна се, погледна я.

Ако те е страх, върни се.

Тази врата не бива да се отваря. И ти знаеш това.

Знам го.

И въпреки това ме водиш нататък.

Ако те е страх, върни се. Все още има време да се върнеш. Все още не е твърде късно.

А ти?

За мен вече е късно.

Цири се огледа. Въпреки всеобхващащия мрак тя виждаше вратите, през които вече са минали — дълга редица, губеща се в далечината. И оттам, от далеч, от тъмнината, чу...

Потропване на подкови. Скърцане на черна ризница. И шумоленето на крилата на хищна птица. И глас. Тих, пронизващ мозъка глас...

Сгрешила си. Сбъркала си небето и звездите с нощното им отражение върху повърхността на езерото.

Тя се събуди. Вдигна рязко глава и събори компреса си — явно нов, защото беше мокър и хладен. Беше обляна в пот, а в слепоочията ѝ отново звънтеше и пулсираше тъпа болка. Йенефер седеше до нея на леглото, извърната така, че Цири не можеше да види лицето ѝ. Виждаше само бурята от черни коси.

— Сънувах... — прошепна Цири. — В съня си...

— Знам — каза магьосницата със странен, чужд глас. — Затова съм тук. С теб.

Отвъд прозореца, в мрак, дъждът шумеше в листата на дърветата.

* * *

— По дяволите! — промърмори Лютичето, изтръсквайки водата от подгизналата от дъжда периферия на шапката си. — Това не е дом, а същинска крепост. От какво толкова го е страх този знахар, че така се е укрепил?

Лодките и шлеповете, привързани по продължение на крайбрежната улица, се люлееха лениво върху водата, блъскаха се помежду си с приглушени потропвания, скърцаха, дрънкаха с веригите си.

— Това е пристанищният район — обясни Шани. — Има колкото щеш бандити и измет — както местни, така и приходящи. При Мирман идват много хора, просят пари... Всички знаят това. Знаят също, че живее сам. Така че той е предпазлив. Чудно ли ви се вижда?

— Ни най-малко. — Гералт погледна постройката, издигната върху колове, забити в дъното на канала, на пет сажена от брега. — Чудя се как да попадна на този остров, в тази къща над водата. Сигурно ще се наложи тихомълком да взема назаем някоя от тези лодки...

— Няма нужда — каза медичката. — Там има подвижно мостче.

— А как ще убедиш знахаря да го пусне? При това там има и врата, а ние не носим таран със себе си...

— Оставете това на мен.

Голямата сива сова се спусна безшумно на перилата на пристана, махна с криле, настръхна и се превърна във Филипа Ейлхарт, не по-малко настръхнала и мокра.

— Какво правя тук? — промърмори раздражено магьосницата. — Какво правя с вас, по дяволите? Балансирам върху мокър прът... И на ръба на държавна измяна. Ако Дийкстра научи, че ви помагам... И

отгоре на всичко този дъжд! Не обичам да летя, когато вали! Тук ли е? Това ли е домът на Мирман?

— Да — потвърди Гералт. — Чуй, Шани. Нека да опитаме...

Събраха се плътно един до друг и започнаха да си шепнат, невидими в тъмнината под един тръстиков навес. От кръчмата от отсрещната страна на канала върху водата падаше ивица светлина. Чуваха се пеене, смях и възгласи. На крайбрежната алея се изсипаха трима салджии. Двама от тях се караха, като се дърпаха и бутаха един-друг, и повтаряха до втръсване едни и същи ругатни. Третият, облегнат на един стълб, пикаеше в канала, като си свиркаше фалшиво.

Бам, издрънча желязната чиния, завързана на шнурче за стълба на пристана. *Бам!*

Знахарят Мирман отвори прозорчето и погледна навън. Маслената лампа в ръката му само го заслепяваше и той я остави.

— Кой, по дяволите, дрънчи там посред нощ? — изрева той. — Дрънни по празната си глава, тъпако, като ти се е приискало да дрънчиш! Хайде къш оттук, пияници! Че имам арбалет! Някой иска ли да получи шест стрели в задника?

— Господи Мирман! Аз съм, Шани!

— А? — Знахарят се наведе още по-наред. — Госпожице Шани? Сега, през нощта? Какво има?

— Пуснете мостчето, господин Мирман. Донесох ви това, за което ме помолихте.

— Точно сега, в тъмнината? Не можахте ли през деня, госпожице?

— През деня има прекалено много очи наоколо. — Слабата фигурка със зелена престилка се мержелееше на кея. — Ако ме видят какво ви нося, ще ме изключат от Академията. Пуснете мостчето, не искам да стоя на дъжда, подгизнаха ми обувките!

— Не сте сама, госпожице — отбеляза знахарят с подозрение. — Обикновено идвате сама. Кой е с вас?

— Един приятел. Студент като мен. Сама ли да се мотая нощем из подозрителния ви район? Аз си държа на невинността. Хайде, пуснете ме най-накрая, по дяволите!

Мърморейки под носа си, Мирман освободи застопорената макара, мостчето се спушна със скърцане и се удари в дъските на

пристана. Знахарят отиде до вратата и дръпна резето. Без да оставя заредения арбалет, надникна внимателно.

Не забеляза летящата към слепоочието му ръка, облечена в черна ръкавица със сребърни шипове. Но въпреки че нощта беше тъмна, безлунна, а небето — облачно, изведнъж видя десет хиляди ослепително ярки звезди.

* * *

Тубланк Мишеле прекара още веднъж бруса по острието на меча, създавайки впечатление, че е погълнат изцяло от това занимание.

— И така, искате да убием един човек. — Той остави бруса, избърса с парче мазна заешка кожа острието и го огледа критично. — Обикновен човек, който броди самотен из улиците на Оксенфурт, без гвардия, без ескорт, без телохранители. И даже без слуги. И за да го убием, няма нужда да се промъкваме нито в храма, нито в кметството, замъка или гарнизона... Така ли е, милостиви господин Риенс? Правилно ли съм ви разбрал?

Мъжът с лице, обезобразено от белег от изгаряне, кимна утвърдително, присвивайки леко тъмните си влажни очи с неприятно изражение.

— Освен това — продължи Тубланк, — когато убием този тип, няма да има нужда да се крием някъде през следващата половин година, защото никой няма да ни търси или преследва? Никой няма да насъска срещу нас силите на реда или ловците на глави? Няма да станем обекти на родова вражда или кръвно отмъщение? С други думи, господин Риенс, искате да убием най-обикновен глупак, който не е забележителен с нищо?

Мъжът с белега не отговори. Тубланк погледна братята си, които седяха неподвижно на пейката. Рици, Флавиус и Лодовико както винаги мълчаха. В тяхната група, когато трябваше да се върши работа, се захващаха те, а говоренето беше грижа на Тубланк. Защото навремето само Тубланк беше посещавал храмово училище. Убиваше не по-зле от братята си, но освен това можеше да чете и да пише. И да говори.

— И за да убиете този най-обикновен глупак, господин Риенс, вие наемате не първата ви попаднала измет от пристанището, а нас, братята Мишеле? За сто новиградски крони?

— Това е обичайната ви тарифа — процеди мъжът с белега. — Нали?

— Не — възрази студено Тубланк. — Защото ние не убиваме най-обикновени глупаци. А дори и да решим... Господин Риенс, глупакът, когото искате да видите труп, ще ви струва двеста. Двеста запазени, блестящи крони, изсечени в новиградския монетен двор. Знаете ли защо? Защото в тази работа нещо не е наред, милостиви господине. Няма нужда да ни казвате какво, ще се справим. Но за това ще трябва да си платите. Двеста, както казах. Приемете тази цена и можете да смятате вашия неприятел за покойник. Ако не искате — търсете си някой друг да ви свърши работата.

Във вонящото на гнилоч и на прокиснало вино мазе настана тишина. По глинения под тичаше хлебарка, бързо местейки крайници. Флавиус Мишеле с мълниеносно движение на крака си я размаза с трясък, като почти не промени позата си и изобщо не промени изражението на лицето си.

— Съгласен съм — каза Риенс. — Ще получите двеста. Да вървим.

Тубланк Мишеле, професионален убиец от четиринайсетгодишната си възраст, не издаде смайването си дори с трепване на клепача си. Не разчиташе да се спазари за повече от сто и двайсет, най-много сто и петдесет. И веднага съобрази, че е оценил твърде ниско онова нередно нещо, което беше усетил.

* * *

Знахарят Мирман се свести на пода на собствения си дом. Лежеше по гръб, завързан като овен. Тилът страшно го болеше. Спомни си, че при падането си бе ударил главата в касата на вратата. Болеше го и слепоочието, където го бяха ударили. Не можеше да се помръдне, защото върху гърдите тежко и безмилостно го притискаше висок ботуш, стегнат със скоби. Знахарят присви очи, смръщи лицето си и погледна нагоре. Ботушът принадлежеше на висок мъж с бели

като мляко коси. Мирман не виждаше лицето му — то се криеше в мрака, който не можеше да се пробие от оставената на масата маслена лампа.

— Подарете ми живота — изстена Мирман. — Пощадете ме, в името на боговете... Ще ви дам парите си... Всичко ще ви дам... Ще ви покажа къде са скрити...

— Къде е Риенс, Мирман?

При звука на този глас знахарят започна да трепери. Той не беше от страхливите и малко неща можеха да го изплашат. Но в гласа на белокосия ги имаше всички тези неща. И още някои допълнителни.

С нечовешко усилие на волята знахарят успя да пребори страха, който пълзеше по вътрешностите му като отвратителен червей.

— А? — направи се на изумен той. — Какво? Кой? Как го казахте?

Мъжът се наведе и сега Мирман видя лицето му. Видя очите му. И при тази гледка вътрешностите му се свиха.

— Не извъртай, Мирман — обади се от сянката познатият глас на Шани, медичката от Университета. — Когато бях при теб преди три дни, то тук, на това столче, до тази маса, седеше някакъв тип с наметало с подплата от ондатрова кожа. Пиеше вино, а ти никога не черпиш никого, само най-близките си приятели. Започна да ме ухажда, нахално ме уговаряше да танцувам в „Трите звънчета“. Даже се наложи да го плесна през ръцете, защото се опитваше да ме опипва, спомняш ли си? А ти каза: „Остави я, господин Риенс, не я плаши. Трябва да съжителствам мирно с академичната общност и да движим общите си интереси.“ И двамата се разкикотихте, ти и твоят господин Риенс с опърлената физиономия. Така че не разигравай представления, защото тези хора не са по-глупави от теб. Говори, докато те питат учтиво.

„Ах ти, студентке, дето се правиш на много умна — помисли си знахарят. — Ти, коварна гадино, ти, развратнице, ще те намеря и ще си платиш... Само да се измъкна от тази история...“

— Какъв Риенс? — изскимтя той, извивайки се и напразно опитвайки се измъкне изпод притисналия го в гърдите ботуш. — Откъде да знам кой е той и къде е? Тук идват най-различни хора, какви ли не, как мога аз...

Белокосият се наведе още повече, бавно измъкна камата си от джоба на втория си ботуш и усили натиска на първия ботуш върху

гърдите на знахаря.

— Мирман — каза той тихо. — Ако искаш, ми вярвай, ако искаш — недей. Но ако веднага не ми кажеш къде е Риенс... Ако веднага не ми разкриеш по какъв начин се свързваш с него... Ще режа късче по късче от теб и ще храня змиорките в канала. Ще започна с ушите.

В гласа на белокосия имаше нещо такова, което накара знахаря да повярва във всяка една от думите му. Мирман погледна острието на камата и осъзна, че тя е по-остра от скалпелите, с които самият той изрязваше язвите и циреите на пациентите. Така се разтрепери, че подпиращият го в гърдите ботуш започна нервно да подскача. Но мълчеше. Принуден беше да мълчи. Засега. Защото, когато Риенс се върнеше и попиташе защо го е издал, Мирман трябваше да може да покаже защо. „Едно ухо — помисли си той. — Трябва да изтърпя едно ухо. После ще кажа...“

— Защо трябва да губим време и да се цапаме с кръв? — обади се неочаквано от полумрака мек женски алт. — Защо да рискуваме той да извърта и да ни лъже? Нека аз да се заема с него с моите методи. Ще заговори толкова бързо, че ще си изкълчи езика. Дръж го така.

Знахарят започна да вие и да се мятат, но белокосият го притисна с коляно в пода, хвана го за косата и изви главата му. Някой клекна отстрани. Мирман усети миризмата на парфюм и мокри птичи пера, почувства допира на пръсти по слепоочията си. Опита се да извика, но ужас скова гърлото му и той успя само да изврещи.

— Вече искаш да крещиш? — замърка по котешки мекия алт до ухото му. — Рано е, Мирман, още е рано. Още не съм започнала. Но сега ще започна. Ако еволюцията изобщо е създала някакви гънки в мозъка ти, то аз сега ще ги направя малко по-дълбоки. И тогава ще разбереш какво е да искаш да крещиш.

* * *

— Следователно кралете ни са започнали да мислят самостоятелно — каза Вилгефорц, след като изслуша сведенията. — Започнали са да планират самостоятелно, като по поразително бърз начин са еволюирали от тактическо към стратегическо мислене? Интересно. Неотдавна, при Соден, единственото, което умееха, беше

да галопират с диви крясъци и вдигнат меч начело на отряда си, без дори да поглеждат дали този отряд все още е отзад, или не галопира в съвсем друга посока. А днес, моля ви се, в замъка в Хаге решават съдбата на света. Интересно. Но ако трябва да съм честен, очаквах това.

— Знаем — кимна Артауд Теранова. — И помним, че ни предупреди. Затова сега те информираме.

— Благодаря, че не сте забравили — усмихна се магьосникът.

Тисая де Врие изведнъж осъзна, че той отдавна е знаел съобщените му преди малко факти. Но тя не каза нито дума. Надигна се в креслото и подравни дантелените си маншети, защото левият беше леко накривен спрямо десния. Забеляза изпълнения с неприязън поглед на Теранова и развеселеното изражение на Вилгефорц. Знаеше, че легендарната ѝ педантичност или дразнеше, или забавляваше останалите. Но това изобщо не я вълнуваше.

— Какво ще каже за това Капитулът?

— Преди всичко бихме искали да чуем твоето мнение, Вилгефорц — отговори Теранова.

— Преди всичко — усмихна се магьосникът — ще хапнем и ще пийнем нещо. Имаме достатъчно време, позволете ми да се проявя като добър домакин. Виждам, че сте измръзнали и уморени от пътуването. Колко телепортации, ако мога да попитам?

— Три — сви рамене Тисая де Врие.

— Аз бях по-близо — вметна Артауд. — Достатъчни ми бяха две. Но много сложни, признавам си.

— Навсякъде ли времето е толкова лошо?

— Навсякъде.

— Тогава нека да се подкрепим с храна и отлежало червено вино от Цидарис. Лидия, погрижи се, моля те.

Лидия ван Бредепорт, асистентка и лична секретарка на Вилгефорц, се появи иззад завесата като носещо се във въздуха привидение и се усмихна с очи на Тисая де Врие. Тисая, умело контролирайки изражението си, отговори с мила усмивка и леко навеждане на главата. Артауд Теранова се изправи и се поклонил почтително. Той също контролираше прекрасно изражението си. Познаваше Лидия.

Две прислужнички донесоха приборите и блюдата, като действаха бързо и шумоляха с полите си. Лидия ван Бредепорт запали свещите в свещниците, като фино измагьосваше малко пламъче между палеца и показалеца си. Тисая забеляза на дланта ѝ петно от маслена боя. Запомни това, за да помоли след вечеря младата магьосница да покаже новото си произведение. Лидия беше талантива художничка.

Вечеряха в мълчание. Артауд Теранова не жалеше себе си и без никакво притеснение опустошаваше блюдата и прекалено често, без покана от страна на домакина, посягаше към сребърната гарафа с червеното вино. Тисая де Врие ядеше, без да бърза, като обръщаше повече внимание не на храната, а на правилното подреждане на чиниите, приборите и салфетките, които според нея постоянно лежаха накриво и травмираха привързаността ѝ към порядъка и чувството ѝ за естетика. Тя пиеше сдържано. Вилгефорц ядеше и пиеше още по-сдържано. Лидия, естествено, изобщо не ядеше и не пиеше.

Пламъците на свещите трепкаха с дългите си червено-жълти огнени мустачета. По витражите на прозорците звънтяха капки дъжд.

— Е, Вилгефорц — обади се най-накрая Теранова, като ровеше с вилицата в чинията си в търсене на достатъчно тлъст къс дивеч. — Какво е мнението ти относно начинанията на нашите монарси? Хен Гедимдейт и Францеска ни изпратиха тук, защото искат да знаят какво мислиш. Аз и Тисая също се интересуваме от това. Капитулът иска да има обща позиция по този въпрос. И ако се наложи да се действа, също искаме да е съгласувано. Какво ще ни посъветваш?

— Много съм поласкан — Вилгефорц благодари с жест на Лидия, която искаше да добави броколи в чинията му, — че мнението ми по този въпрос може да бъде решаващо за Капитула.

— Никой не е казвал такова нещо. — Артауд отново си доля вино. — Решението ще бъде взето от всички, когато Капитулът се събере. Но бихме искали всеки да каже мнението си предварително, за да се ориентираме в ситуацията. И така, слушаме те.

Ако сме приключили с вечерята, можем да се преместим в лабораторията — предложи телепатично Лидия, усмихвайки се с очи. Теранова я погледна с усмивка и бързо допи това, което беше останало в бокала му. До последната капка.

— Добра идея. — Вилгефорц изтри пръстите си със салфетка. — Ще бъде по-удобно, освен това там имам сигурна защита от магическо

подслушване. Да вървим. Можеш да вземеш гарафата, Артауд.

— Няма да откажа. Това е любимата ми реколта.

Преместиха се в лабораторията. Тисая не можа да се сдържи и да не хвърли поглед на масата, отрупана с реторти, тигели, епруветки, кристали и огромен брой магически принадлежности. Всички бяха защитени с маскиращи заклинания, но Тисая де Врие беше архимагистърка — не съществуваха прикрития, отвъд които не можеше да проникне. А тя донякъде се интересуваше с какво се е занимавал магът в последно време. Мигновено се ориентира в конфигурациите на наскоро използваните апаратури. Предназначението им беше да разкриват местоположението на изчезнали личности и да извършват психонаблюдения по метода „кристал — метал — камък“. Магьосникът или издирваше някого, или разрешаваше теоретичен логистичен проблем. Вилгефорц от Рогевеен беше известен с увлечението си по разрешаването на подобни проблеми.

Насядаха на резбованите абаносови столове. Лидия погледна Вилгефорц, улови дадения ѝ с очи знак и веднага излезе. Тисая въздъхна незабележимо.

Всички знаеха, че Лидия ван Бредепорт обича Вилгефорц от Рогевеен и че го обича от години, с тиха, ожесточена, упорита любов. Магьосникът също беше наясно, но се правеше, че не знае. Лидия го улесняваше, защото нито веднъж не беше издала своите чувства — никога не беше направила и най-малка стъпка или жест, не беше подала мислен знак, и дори и да можеше да говори, не би казала нито дума. Тя беше прекалено горда. Вилгефорц също не предприемаше нищо, защото не обичаше Лидия. Разбира се, той можеше просто да я направи своя любовница и по този начин да я привърже още по-силно към себе си, а, кой знае, може би и да я ощастливи. Някои го съветваха да го стори. Но Вилгефорц не се вслушваше в подобни съвети. Той също беше прекалено горд и твърде принципен. Така че ситуацията оставаше безнадеждна, но стабилна, което явно устройваше и двамата.

— И така — прекъсна тишината младият магьосник. — Капитулът се чуди какво да предприеме по отношение на инициативите и плановете на нашите крале? Напразно се чуди. Тези плановете просто трябва да бъдат игнорирани.

— Какво? — Артауд Теранова застина с бокала в лявата и с гарафата в дясната ръка. — Правилно ли чух? Да бездействаме? Да позволим...

— Ние и без това вече позволихме — прекъсна го Вилгефорц. — След като никой не е искал разрешение от нас. Няма и да поиска. Повтарям, трябва да се правим, че нищо не знаем. Това е единственото разумно поведение.

— Това, което са намислили, намирисва на война, при това от голям мащаб.

— Това, което са намислили, го знаем благодарение на секретна и непълна информация, идваща от загадъчен, много съмнителен източник. Съмнителен до такава степен, че упорито ми идва наум думата „дезинформация“. А и дори да е истина, замислите им са още във фазата на планирането и дълго време ще си останат там. А когато излязат извън нея... Е, тогава ще се приспособим към ситуацията.

— Искаш да кажеш — намръщи се Теранова, — че ще затанцуваме така, както ни засвирят?

— Да, Артауд. — Вилгефорц го погледна и в очите му проблеснаха огънчета. — Ще танцуваш така, както ти свирят. Или ще излезеш от залата. Защото подиумът за оркестъра е прекалено високо, за да си в състояние да се качиш на него и да наредиш на музикантите да свирят по други ноти. Разбери го най-накрая. Ако смяташ, че има друго решение, грешиш. Бъркаш небето и звездите с нощното им отражение върху повърхността на езерото.

„Капитулът ще направи това, което нареди той, скривайки заповедта във формата на съвет — помисли си Тисая де Врие. — Всички ние сме пешки на неговата шахматна дъска. Той израсна, затъмни ни с блясъка си, подчини ни на себе си. Ние сме пешки в неговата игра. Игра, чиито правила не знаем.“

Левият маншет отново се беше изкривил спрямо десния. Магьосницата грижливо го оправи.

— Плановите на кралете вече са във фаза реализация — изрече тя бавно. — В Каедвен и в Аедирн са започнати операции против Scoia'tael. Пролива се кръвта на елфическата младеж. Стига се до преследване на нехора и погроми срещу тях. Говори се за нападение над свободните елфи в Долината на Блатхан и Сините планини. Това е масово убийство. Така че какво да предадем на Гедимдейт и Енид

Финдабаир — че препоръчваш да седим със скръстени ръце? Да се правим, че нищо не виждаме?

Вилгефорц обърна глава към нея. „Сега ще смениш тактиката — помисли си Тисая. — Ти си играч, доловил със слуха си какви кокалчета се хвърлят на масата. Ще смениш тактиката. Ще удариш в друга посока.“

Вилгефорц не откъсваше поглед от нея.

— Имаш право — изрече той кротко. — Имаш право, Тисая. Войната с Нилфгард е едно, но избиването на нехора е съвсем друго, не бива да го наблюдаваме безучастно. Предлагам да свикаме Събор, всеобщ Събор, на всички до маестро трета степен включително, а също и на онези, което след Соден са включени в кралските съвети. На Събора ще ги призовем да бъдат благоразумни и ще поискаме да обуздаят монарсите.

— Одобрявам този план — каза Теранова. — Да свикаме Събор и да им напомним към кого трябва да са лоялни на първо място. Имайте предвид, че сега дори някои членове на нашия Съвет са съветници на крале. На крале служат Кардуин, Филипа Ейлхарт, Феркарт, Радклиф, Йенефер...

Когато чу последното име, Вилгефорц потрепна. Вътрешно, разбира се. Но Тисая де Врие беше архимагистър. Тисая долови мисъл, импулс, изпратен от магическата апаратура до две лежащи на масата книги. Двете книги бяха невидими, скрити с магия. Магьосницата се концентрира и проби прикритието.

„Aen Ithlinnespeath“, предсказанието на Ithlinne Aegli аер Aevenien, елфическата пророчица. Предсказание за края на цивилизацията, пророчество за гибел, разрушения и завръщане на варварството, които ще настъпят заедно с идването на ледени маси от границата на вечния мраз. А другата книга... Много стара... Повредена... „Aen Hen Ichaer“... Старата кръв... Кръвта на елфите?

— Тисая? Ти какво мислиш?

— Подкрепям. — Магьосницата оправи пръстена си, който се беше обърнал наопаки върху пръста ѝ. — Подкрепям предложението на Вилгефорц. Нужен е Събор. Колкото се може по-скоро.

„Метал — камък — кристал... — помисли си тя. — Търсиш Йенефер? Защо? И какво общо има Йенефер с пророчеството на

Итлиана? И със Старата кръв на елфите? Какво си замислил, Вилгефорц?“

Извинете, каза телепатично Лидия ван Бредеворт, влизайки безшумно в стаята. Магьосникът се изправи.

— Простете — каза той, — но това е спешно. От вчера чакам това писмо. Няма да отнеме много време.

Артауд се прозина, потисна оригването си, посегна към гарафата. Тисая погледна към Лидия. Лидия се усмихна. С очи. Не можеше по друг начин.

Долната половина на лицето на Лидия ван Бредеворт беше илюзия.

Четири години по-рано, по нареждане на Вилгефорц, нейния маестро, Лидия взе участие в изследването на свойствата на артефакт, намерен при разкопките на древен некропол. Артефактът се оказа защитен от могъщо заклинание. Активизира се само веднъж. От петимата магьосници, участващи в експеримента, трима загинаха на място. Четвъртият загуби очите си и двете си ръце и полудя. Лидия се отърва с изгаряния, изкълчена челюст и мутация на гръкляна и гърлото, които все още се съпротивляваха ефективно на опитите да бъдат регенерирани. Така че се наложи да се приложи силна илюзия, за да не изпаднат в несвяст хората при вида на лицето ѝ. Това беше много силна, майсторски направена илюзия, трудна за пробиване дори от Избраните.

— Хм... — Вилгефорц остави писмото. — Благодаря, Лидия.

Лидия се усмихна. *Пратеникът чака отговор*, съобщи тя.

— Няма да има отговор.

Разбирам. Ще се разпоредя да приготвят стаите за гости.

— Благодаря. Тисая, Артауд, извинете за няколкоминутното забавяне. Да продължим. Докъде бяхме стигнали?

„Доникъде — помисли си Тисая де Врие. — Но аз те слушам внимателно. Рано или късно ще стигнеш до въпросите, които наистина те интересуват.“

— А, да — започна бавно Вилгефорц. — Сещам се за какво исках да си поговорим. За членовете на Съвета с най-малък стаж. За Феркарт и Йенефер. Доколкото ми е известно, Феркарт е свързан с Фолтест от Темерия и влиза в кралския му съвет заедно с Трис

Мериголд. А с кого е свързана Йенефер? Ти каза, Артауд, че тя е една от онези, които служат на кралете.

— Артауд преувеличи — изрече спокойно Тисая. — Йенефер живее във Венгерберг, така че Демавенд понякога се обръща към нея за помощ, но не си сътрудничат постоянно. Със сигурност не може да се твърди, че тя служи на Демавенд.

— Как е зрението ѝ? Надявам се, че всичко е наред?

— Да. Наред е.

— Това е хубаво. Много хубаво. Безпокоях се... Знаете ли, исках да се свържа с нея, но се оказа, че е отпътувала нанякъде. Никой не знае къде.

„Камък — метал — кристал — помисли си Тисая де Врие. — Всичко, което носи Йенефер, е активно и неоткриваемо чрез психонаблюдение. Няма да я намериш по този начин, драги мой. Ако Йенефер не пожелае да се знае къде е, никой няма да узнае.“

— Пиши ѝ — изрече спокойно тя, подравнявайки маншетите си. — И ѝ изпрати писмото по обичайния начин. Ще пристигне непременно. А Йенефер ще отговори, където и да се намира. Тя винаги отговаря.

— Йенефер изчезва често — подхвърли Артауд. — Понякога за цели месеци. Причините най-често са тривиални...

Тисая го изгледа, стиснала устни. Магьосникът млъкна. Вилгефорц леко се усмихна.

— Именно — каза той. — Точно за това си помислих. Навремето тя беше здраво свързана с... някакъв вещер. Гералт, ако не се лъжа. Изглежда, това не е било обикновено, мимолетно увлечение. Като че ли Йенефер е била много силно хлътнала...

Тисая де Врие се надигна, стисна с длани страничните облегалки на стола.

— Защо питаш? Това е тяхна лична работа. Не ни засяга.

— Разбира се. — Вилгефорц погледна писмото, захвърлено на масата. — Не ни засяга. Но мен ме ръководи не нездравото любопитство, а загрижеността за емоционалното състояние на член на Съвета. Поразен съм от това как е реагирала Йенефер на съобщението за смъртта на този... Гералт. Според мен би трябвало да е способна да се успокои и да се примири, вместо да изпада в депресия или прекомерен траур, нали?

— Несъмнено би трябвало да е способна на това — каза студено Тисая. — Още повече, че такива вести са стигали до нея неведнъж. И винаги са се оказвали слухове.

— Вярно е — потвърди Теранова. — Този Гералт, или както там се казва, умее да се грижи за себе си. И в това няма нищо странно. Той е мутант, апарат за убийства, програмиран по такъв начин, че да убива останалите и да не позволява да бъде убит. Що се отнася до Йенефер, не си струва да се занимаваме с нейните мними емоции. Познавам я. Тя не се поддава на емоциите. Играеше си с вещера и това е всичко. Очароваше я смъртта, с която този тип постоянно се заиграва. А когато най-накрая се наиграе, проблемите ще изчезнат.

— Засега — изрече сухо Тисая де Врие — вещерът е жив.

Вилгефорц се усмихна и погледна отново захвърленото пред него писмо.

— Нима? — каза той. — Не мисля.

* * *

Гералт леко потрепери, преглътна. Вече беше преминало първото сътресение след изпиването на еликсира, започваше активната фаза, характеризираща се с лек, но неприятен световъртеж, с който е съпроводено адаптирането на зрението към тъмнината.

Адаптирането протече бързо. Нощният мрак оредяваше, всичко наоколо ставаше сиво, мъгливите и неясни в началото контури постепенно ставаха по-контрастни, ясни и отчетливи. В излизащата на крайбрежието уличка, която току-що беше тъмна като вътрешността на бъчва с катран, Гералт вече различаваше плъховете, бродещи из канавката и душещи локвите и процепите в стените.

Слухът му също се изостри под въздействието на вещерската отвара. Плетеницата от посърнали улички, в която допреди минута се чуваше само как шуми дъждът във водосточните тръби, оживяваше, изпълваше се със звуци. Сега той чуваше врясъците на воюващи котки, лая на кучетата отгатък канала, смеха и виковете, долитащи от кръчмите на Оксенфурт, ругатните и песните в кръчмите на салджиите, далечните, тихи трели на флейта, свиреща игрива мелодия. Оживяха тъмните заспали къщи — Гералт започна да долавя хъркането

на спящите хора, тежките крачки на воловете в оборите, пръхтенето на конете в конюшните. От една от къщите навътре в уличката долитаха приглушените, трескави стонове на любеща се жена.

Звуците се увеличаваха, набираха сила. Той вече долавяше думите на гуляйджийските песни, научи името на партньора на стенещата жена. Откъм канала, от Мирмановата къща на колове долиташе нечленоразделното бърборене на знахаря, докаран от Филипа Ейлхарт до състояние на пълен и вероятно необратим идиотизъм.

Наближаваше изгревът. Дъждът най-накрая беше престанал, спря и вятърът, тласкащ облаците. Небето на изток отчетливо се развиделяваше.

Плъховете в пресечката изведнъж се разтревожиха, пръснаха се в различни посоки, скриха се между кутиите и боклуците.

Вещерът чу стъпки. Четирима или петима души, засега не можеше да определи точно. Погледна нагоре, но не забеляза Филипа.

Мигновено промени тактиката. Ако Риенс беше сред приближаващите се, вещерът нямаше големи шансове да го хване. Отначало щеше да му се наложи да се бие с ескорта, а той не искаше това. Първо, защото се намираше под въздействието на еликсир, което значеше, че тези хора са обречени на смърт. И второ, защото Риенс щеше да получи възможност да избяга.

Крачките се приближиха. Гералт излезе от сенките.

Изад ъгъла се появи Риенс. Вещерът веднага разпозна вълшебника, макар и да не го беше виждал никога по-рано. Белегът от изгаряне, подарък от Йенефер, беше скрит под сянката, хвърляна от качулката.

Риенс беше сам. Ескортът му не се появи, остана скрит в уличката. Гералт веднага разбра защо. Риенс знаеше кой го очаква в дома на знахаря. Той очакваше засада и все пак беше дошъл. Вещерът се досети защо. И то още преди да чуе тихото свистене на меча, изтеглен от ножницата. „Добре — помисли си. — Ако искате това — добре.“

— Приятно е човек да е на лов след теб — изрече тихо Риенс. — Няма нужда да те търсят. Ти сам отиваш там, където искат да бъдеш.

— Същото може да се каже и за теб — отговори спокойно вещерът. — Ти дойде тук. Искан да си тук и ти дойде.

— Сигурно си притиснал здравата Мирман, щом ти е разказал за амулета и ти е показал къде е скрит. И по какъв начин да се активира, за да изпрати сигнал. Но това, че амулетът, освен че уведомява, също и предупреждава, Мирман не го знаеше и не е можел да ти го каже, дори и да го изпечеш на тлеещи въглени. Раздадох много такива амулети. Знаех, че рано или късно ще се натъкнеш на някой от тях.

Изад ъгъла излязоха четирима души. Движеха се бавно и безшумно. При това през цялото време оставаха в сянка и държаха извадените си мечове по такъв начин, че блясъкът на остриетата да не издава положението им. Вещерът, разбира се, виждаше прекрасно всичко. Но не реагира по никакъв начин. „Добре, убийци — помисли си той. — Щом искате това, ще го получите.“

— Чаках те — каза Риенс, без да помръдва от мястото си — и те дочаках. Възнамерявам най-накрая да те изтрия от лицето на земята, отвратителен изрод.

— Ти възнамеряваш? Надценяваш се. Ти си само оръдие. Главорез, нает от други, за да изпълниш нечистоплътната им поръчка. Кой те нае, лакей?

— Прекалено много искаш да знаеш, мутант. Наричаш ме лакей? А знаеш ли какво си ти? Купчина лайна, лежаща на пътя, която по-скоро трябва да се изгребе, защото някой не иска да си изцапа обувките с теб. Не, няма да ти кажа точно кой, макар че бих могъл. Затова пък ще ти кажа нещо друго, за да има над какво да помислиш по пътя към пъкъла. Вече знам къде се намира копелето, което толкова закриляш. И знам къде е твоята вещица, Йенефер. Моите покровители не се интересуват от нея, но аз изпитвам особено отвращение към тази курва. Веднага щом приключи с теб, ще се заема с нея. Уверявам те, че ще съжалява за своите фокуси с огъня. И ако знаеш само как ще съжалява! Доста продължително.

— А това вече не биваше да го казваш — усмихна се зловецът-вещерът. Вече чувстваше еуфорията от боя, предизвикана от еликсира, влизащ в реакция с адреналина. — Преди да го кажеш, все още имаше шансове да оцелееш. Сега нямаш.

Силно треперене на амулета го предупреди за внезапно нападение. Той отскочи и мълниеносно извади меча си, покритото с руни острие отби и унищожи насочената срещу него рязка, парализираща вълна от магическа енергия. Риенс отстъпи, вдигна

ръка, но в последния момент се уплаши. Не се опита да повтори заклинанието, а бързо се скри навътре в уличката.

Вещерът не успя да го последва — срещу него се нахвърлиха и четиримата, които мислеха, че са скрити в сенките. Мечовете им проблеснаха.

Това бяха професионалисти. И четиримата. Опитни, ловки, сработили се помежду си професионалисти. Нападнаха го по двойки — двама отляво и двама отдясно. При това единият винаги се криеше зад гърба на другия. Вещерът избра двамата отляво. Яростта надделя над предизвиканата от еликсира еуфория.

Първият убиец финтира и отскочи, за да даде възможност на втория, който стоеше зад гърба му, да нанесе коварен удар. Гералт се завъртя в пирует, плъзна се покрай тях и посече втория с върха на меча си през тила, шията и гърба. Беше разгневен и ударът беше силен. По стената плисна кървав фонтан.

Първият мълниеносно отстъпи, правейки място на следващата двойка. Тези двама се разделиха по време на атаката и нанесоха удари с мечовете си от двете посоки по такъв начин, че само единият от ударите можеше да бъде париран — другият трябваше да попадне в целта. Гералт не парира, а се завъртя в пирует и се озова между тях. За да не се сблъскат с него, на двамата им се наложи да излязат от ритъма на заучените стъпки. Единият успя да се извърти в мек котешки финт и ловко да отскочи. Вторият не успя. Загуби равновесие, обърна се с гръб към Гералт. Вещерът се завъртя в обратен пирует и със замах посече противника си през кръста. Беше разгневен. Усети как острият вещерски меч разсича гръбначния стълб на убиеца. Из уличките заехтя див вой. Двамата останали бандити го нападнаха моментално и го засипаха с удари, които той успяваше да парира с голямо усилие. Направи пирует и отскочи от блещукащите остриета. Но вместо да се облегне с гръб на стената и да се защитава, нападна.

Те не очакваха това и не успяха да отскочат и да се разделят. Единият отвърна, но вещерът избегна контраудара, завъртя се и нанесе удар в гърба на противника си — на сляпо, ориентирайки се по движението на въздуха. Беше много разгневен. Целеше се ниско, в корема. И уцели. Чу сподавен вик, но нямаше време да се оглежда. Последният от убийците вече беше до него, вече нанасяше бърз коварен удар. Гералт парира в последния момент, статично, без да се

завърта. Убиецът се възползва от енергията на парирането, отскочи като пружина и нанесе удар с полузавъртане, широк и мощен. Прекалено мощен. Гералт вече се завърташе. Мечът на убиеца, значително по-тежък от меча на вещера, прорязва въздуха, на убиеца му се наложи да последва меча. Инерцията му го обърна. Гералт завърши пируета си точно до него. Много близо. Видя изкривеното му лице, изумения поглед. Гералт беше разгневен. Нанесе удар. Къс, но силен. И не пропусна. Съсече го точно през очите.

Чу дивия вик на Шани, която се опитваше да се изтръгне от ръцете на Лютичето на мостчето, водещо до къщата на знахаря.

Риенс, свалил наметалото си, отстъпваше навътре в уличката, протегнал напред ръцете си, от които беше започнала да струи магическа светлина. Гералт стисна меча с двете си ръце и без да мисли, се хвърли към Риенс. Нервите на вълшебника не издържаха. Без да довърши заклинанието си, той хукна да бяга, крещейки нещо неразбираемо. Но Гералт разбираше. Знаеше, че Риенс вика помощ, че моли за спасение.

И спасението дойде. Уличката се озари от ярка светлина, върху една порутена, протекла стена на къща, пламна огреният овал на телепорт. Риенс се хвърли нататък. Гералт скочи подире му. Беше страшно разгневен.

* * *

Тубланк Мишеле застана, преви се, притискайки двете си ръце към разпорения си корем. Усещаше как кръвта го напуска, как бързо изтича между пръстите му. До него лежеше Флавиус. Само преди секунда той трепереше. Сега беше застинал. Тубланк зажумя, после отново отвори очи. Совата, която стоеше до Флавиус, явно не беше халюцинация, защото не изчезна. Той отново започна да стене и се извърна.

Някаква жена, ако се съди по гласа ѝ — много млада, крещеше диво:

— Пусни ме! Там има ранени! Аз трябва... Аз съм медичка, Лютиче! Пусни ме, чуваш ли?

— Не можеш да им помогнеш — отвърна приглушено онзи, когото бяха нарекли „Лютиче“. — Не и след като са посечени от вещерски меч... Дори не се приближавай. Не гледай. Моля те, Шани, не гледай.

Тубланк усети как някой кляка до него. Усети мирис на парфюм и мокри птичи пера. Чу тих, мек, успокоителен глас. Трудно различаваше думите, пречеха му истеричните викове и хлипането на младата жена. Онази... медичка. Но ако медичката беше тази, която крещеше, кой стоеше до него? Тубланк изстена.

— ... Ще бъде наред. Всичко ще бъде наред.

— Ку... чи... син... — изхриптя Тубланк. — Риенс... Каза ни... Обикновен глупак... А това... беше вещер... Капан... Помогни... Червата ми...

— Тихо, тихо, синко. Успокой се. Вече си добре. Вече не боли. Нали наистина не боли? Кажу ми, кой ви подмами тук? Кой ви свърза с Риенс? Кой го препоръча? Кой ви забърка в тази история? Кажу ми, синко, моля те. И тогава всичко ще бъде наред. Ще видиш, че всичко ще бъде наред. Кажу ми, моля те.

Тубланк почувства върху устните си кръв. Но нямаше сили да я изплюе. Притисна бузата си към влажната земя, отвори уста, кръвта му започна да си изтича сама.

Той вече не чувстваше нищо.

— Кажу ми — повтори благият глас. — Кажу ми, синко.

Тубланк Мишеле, професионален убиец от четиринайсетгодишната си възраст, затвори очи и изкриви устни в кървава усмивка. И прошепна всичко, което знаеше.

А когато отвори очи, видя кама с тънко острие и малък златен предпазител.

— Не се бой — каза благият глас, а острието на камата докосна слепоочието му. — Няма да боли.

И наистина не го заболя.

* * *

Гералт настигна вълшебника в последния момент, при самия телепорт. Вече беше хвърлил меча, ръцете му се размахваха свободно,

протегнатите по време на скока пръсти се вкопчиха в края на наметалото на беглеца. Риенс изгуби равновесие, дърпането го накара да залитне и да отстъпи назад. Той отново се хвърли напред. От рязкото движение наметалото се разкъса и той се измъкна. Твърде късно.

Гералт го обърна към себе си чрез удар на десния си юмрук в рамото му и моментално го удари и с лявата си ръка — в шията, под ухото. Риенс се олюля, но не падна. Вещерът скочи меко към него и със замах заби юмрука си под ребрата му. Вълшебникът изохка и увисна на юмрука. Гералт го хвана за салтамарката, праметна го и го стовари на земята. Притиснатият под коляното на вещера Риенс протегна ръка и отвори уста, за да изрече заклинание. Гералт сви пръсти в юмрук и го удари изотгоре. Право в устните. Те се цепнаха.

— Вече имаш подарък от Йенефер — изхриптя вещерът. — Сега ще получиш и от мен.

Удари го още веднъж. Главата на вълшебника подскочи, по челото и бузите му пръсна кръв. Гералт леко се учуди — той не почувства болка, но явно също беше пострадал в схватката. Това беше неговата кръв. Не обърна внимание на този факт, още повече, че нямаше време да търси раната и да се занимава с нея. Замахна и удари Риенс още веднъж. Беше разгневен.

— Кой те изпрати? Кой те нае?

Риенс изплю кръв към него. Вещерът го удари пак.

— Кой?

Огненият овал на телепорта засия още по-силно, бликащата от него светлина заля уличката. Вещерът усети биещата откъм портала сила, усети я още преди медальонът да започне да трепери рязко и предупредително.

Риенс също почувства изтичащата от телепорта енергия, предусети приближаващата помощ. Той извика и се дръпна като огромна риба. Гералт притисна с колена гърдите му, вдигна ръка, подреди пръсти в Знака на Аард и ги насочи към пламтящия портал. Това беше грешка.

От портала не излезе никой. От него само се изтръгна сила, която беше погълната от Риенс.

Изпънатите пръсти на вълшебника се удължиха, превръщайки се в стоманени шипове. Те се забиха с хрущене в гърдите и раменете на

Гералт. От шиповете се изтръгна енергия. Вещерът отлетя назад и се сви конвулсивно. Сътресението беше толкова голямо, че той усети и чу как хрущят и се чупят стиснатите до болка зъби. Поне два.

Риенс се опита да скочи, но веднага рухна отново на колене и запълзя към телепорта. Гералт, с усилие поемайки си въздух, измъкна от джоба на ботуша си камата. Риенс отново се огледа и изпищя. Гералт стисна камата. Беше разгневен. Страшно разгневен.

Нещо го хвана отзад, лиши го от сила, скова го. Медальонът на шията му рязко се дръпна, раненото му рамо трескаво запулсира.

На десетина крачки от него стоеше Филипа Ейлхарт. От вдигнатата ѝ ръка струеше матова светлина — две ивици, два лъча. Те докосваха раменете му, стискаха ги със светещите си щипала. Той се дръпна рязко, но напразно. Не можеше да помръдне от мястото си. Можеше само да гледа как Риенс с неуверени крачки се добира до телепорта, пулсиращ с млечнобяла светлина.

Риенс мудро, без да бърза, стъпи в светлината на телепорта, потоци се в него като гмуркач, разтвори се и изчезна. След секунда овалът угасна, мигновено потапяйки уличката в непроницаем, гъст, кадифен мрак.

Някъде в пресечките пищяха биещи се котки. Гералт погледна меча си, вдигна го и тръгна към магьосницата.

— Защо, Филипа? Защо го направи?

Магьосницата отстъпи крачка назад. Камата, която преди миг стърчеше от главата на Тубланк Мишеле, сега беше в ръката ѝ.

— Защо питаш? Нали знаеш отговора?

— Да — потвърди той. — Вече го знам.

— Ти си ранен, Гералт. Не чувстваш болка само защото си опиянен от вещерския еликсир, но виж как тече кръвта ти. Успокои ли се вече? Мога ли да дойда и да се погрижа за теб, без да се опасявам от нищо? По дяволите, не ме гледай така! И не се приближавай! Още една крачка, и ще се наложи... Не се приближавай! Моля те! Не искам да ти причиня нищо лошо, но ако се приближиш...

— Филипа! — извика Лютичето, все още удържайки плащцата Шани. — Полудя ли?

— Не — изрече с усилие вещерът. — Разсъдъкът ѝ си е съвсем наред. И тя много добре знае какво прави. През цялото време знаеше какво прави. Използва ни. Предаде ни. Измами ни...

— Успокой се! — повтори Филипа Ейлхарт. — Не разбираш това и няма как да го разбираш. Трябваше да направя това, което направих. И не ме наричай предателка. Защото постъпих така, за да не предам дело, много по-важно, отколкото можеш да си представиш. Толкова важно дело, че когато бях изправена пред избор, се наложи без колебание да пожертвам заради него всички по-дребни и незначителни дела. Гералт, по дяволите, ние си говорим, а ти стоиш и кръвта ти изтича. Успокой се и позволи аз и Шани да се погрижим за теб.

— Тя е права! — извика Лютичето. — Ти си ранен, по дяволите! Трябва да те превържем и да се омитаме оттук! И по-късно можете да се карате!

— Ти и твоето важно дело... — Вещерът, без да обръща внимание на трубадура, пристъпи напред. — Твоето важно дело, Филипа, и твоят избор, беше да убиеш хладнокръвно с камата ранения, след като ти беше казал всичко, което искаше да знаеш, но което аз не биваше да узнавам. Твоето важно дело, Филипа, беше да позволиш на Риенс да избяга, за да не би случайно да ми каже името на работодателя си. И за да може да продължи да убива. Твоето важно дело са трупите, които не би трябвало да ги има. Прости ми, не се изразих правилно. Не трупите — трябваше да кажа дребните и незначителни дела.

— Знаех, че няма да разбереш.

— Няма да разбере, наистина. Никога. Но знам за какво става въпрос. Вашите велики дела, вашите войни, вашата борба за спасение на света... Вашата цел, която оправдава средствата... Заслушай се, Филипа. Чуваш ли тези крясъци? Тези котки се бият заради техните велики дела. За абсолютната власт над купчина боклуци. Това не е шега работа, там се лее кръв и летят късове козина. Там се води война. Но мен тези две войни, котешката и вашата, не ме засягат ни най-малко.

— Само така ти се струва — изсъска магьосницата. — Всичко това ще засегне и теб, при това много по-рано, отколкото предполагаш. И ти ще се изправиш пред необходимостта да направиш избор. Ти си се забъркал с предопределението много по-надълбоко, отколкото очакваш, мили мой. Мислеше, че си поел опеката над дете, малко момиче. Сгрешил си. Ти си приютил пламъка, от който всеки момент може да се подпали нашият свят. Нашият свят — моят, твоят, на

останалите. И ще ти се наложи да избираш. Като мен. Като Трис Мериголд. Както на Йенефер ѝ се е наложило да избира. Защото Йенефер вече е направила избора си. Твоето предопределение е в ръцете ѝ, вещерю. Ти сам ѝ го даде.

Вещерът се олюля. Шани извика и се изтръгна от ръцете на Лютичето. Гералт я спря с жест. Застана здраво на краката си и погледна право в тъмните очи на Филипа Ейлхарт.

— Моето предопределение — изговори той с усилие. — Моят избор... ще ти кажа какво избрах, Филипа. Няма да позволя да забъркате в мръсните си машинации Цири. Предупреждавам те. Който се осмели да навреди на Цири, ще завърши като тези четиримата, които лежат тук. Няма да се заклевам. Нямам в какво да се закълна. Просто те предупреждавам. Ти ме обвини, че съм лош опекун, че не мога да защита това дете. Ще го защитавам. Както умея. Ще убивам. Ще убивам безмилостно...

— Вярвам ти — усмихна се магьосницата. — Вярвам ти, че ще убиваш. Но не днес, Гералт. Не и сега. Защото само след минута ще изгубиш съзнание от загуба на кръв. Шани, готова ли си?

СЕДМА ГЛАВА

Никой не се ражда магьосник. Ние все така знаем прекалено малко за генетиката и механизмите на наследствеността. Отделяме прекалено малко време и средства за изследвания. За съжаление постоянно осъществяваме опитите по наследствено предаване на магическите способности по начин, който бих нарекла „естествен“. Резултатите от тези псевдоексперименти ги намираме прекалено често в градските канавки и до стените на храмовете. Срещат се твърде много дебили и кататоници, на които им текат лигите и които се правят на пророци, предсказателки, селски гадателки и чудотворци; кретени с мозъци, осакатени от наследената, необузdana Сила.

Тези дебили и кретени също могат да имат потомство, да предават способностите си и да продължават дегенерацията. Някой в състояние ли е да предвиди как ще изглежда последното звено на тази верига?

Повечето от нас, магьосниците, губят способността си да се размножават в резултат на соматични изменения и функционални разстройства на хипофизата. Някои се учат как да станат магьосници, като съхранят производителността на гонадите си. Те могат да зачеват и раждат и имат наглостта да наричат това щастие и благополучие. А аз повтарям: никой не се ражда магьосник! И никой не бива да се ражда магьосник! Осъзнавайки колко тежки са думите, които пиша, отговарям

на въпроса, поставен ми от Събора в Цидарис. Отговарям с твърда убеденост: всяка от нас трябва да реши каква иска да бъде: магьосница или майка.

Настоявам за стерилизиране на всички адепти. Без изключение.

Тисая де Врие,
„Отровеният извор“

— Чуйте какво ще ви кажа — обади се неочаквано Йола Втора, оставяйки кошницата със зърно на бедрото си. — Ще има война. Така каза княжеският иконом, когато дойде за сирене.

— Война? — Цири отметна косите от челото си. — С кого? С Нилфгард?

— Не чух — призна си послушницата. — Но икономът каза, че нашият княз е получил указ от самия крал Фолтест. Разпращат го на всички, а пътищата са черни от войски. Олеле! Какво ли ще става?

— Ако има война — каза Еурнейд, — то със сигурност ще е с Нилфгард. С кой друг? Отново! Богове, това е ужасно!

— А не преувеличаваш ли с тази война, Йола? — Цири отсипа от зърната на кокошките и токачките, щъкащи наоколо в подвижна, шумна маса. — Може би просто е отново хайка за Scoia'tael?

— Майка Ненеке попита същото икономом — съобщи Йола Втора. — А икономът отговори, че този път не става въпрос за „катериците“. Замъците и крепостите май са получили заповеди да трупат запаси от провизии за в случай на обсада. А нали елфите нападат в горите, не обсаждат замъци! Икономът попита дали храмът може да даде повече сирене и други продукти. За да се запасят в замъка. Искаше и гъши пера. Каза, че им трябва много гъши пера — за стрели. За да стрелят с лъкове, разбирате ли? О, богове! Ще имаме много работа! Ще видите! Ще затънем в работа до ушите!

— Не всички! — изрече неодобрително Еурнейд. — Някои от нас не обичат да си цапат ръцете. Някои работят само два пъти седмично. Няма време за работа, защото уж се учат на изкуството на магията. А всъщност сигурно си играят с пумпала или секат трева с пръчка в парка. Знаеш за кого говоря, Цири, нали?

— Цири сигурно ще отиде да се бие в тази война — разкикоти се Йола Втора. — Нали уж е нещо като рицарска дъщеря! Великата жена воин със страшния меч! Най-накрая ще може да сече глави вместо коприва!

— Не, тя нали е могъща вълшебница! — смръщи носле Еурнейд. — Тя ще превърне всичките си врагове в полски мишки. Цири! Покажи ни някакво страшно вълшебство. Стани невидима или направи така, че морковите да израснат преди всичко останало. Или накарай кокошките да се хранят сами. Хайде, не ни карай да ти се молим! Направи някакво заклинание!

— Магията не е за демонстрации! — отговори ядосано Цири. — Магията не е като фокусите по панаирите!

— Разбира се, разбира се — засмя се послушницата. — Не е за демонстрация. Нали, Йола? Все едно слушаме онази вещица Йенефер!

— Цири все повече и повече заприличва на нея — заключи Йола, като демонстративно подсмръкна. — Дори е започнала да мирише като нея. Ха, това със сигурност е магическо благоухание, приготвено от дивострел или от амбра. Използваш ли магически благовония, Цири?

— Не! Използвам сапун! Нещо, което вие използвате твърде рядко!

— Охо! — намръщи се Еурнейд. — Колко е язвителна, колко е злобна! Как се надува!

— Преди не беше такава — подкрепи я и Йола Втора. — Стана такава, откакто се сприятели с тази вещица. Спи при нея, яде с нея, не се отделя и на крачка от своята Йенефер. Почти престана да идва на занятията в храма, а за нас вече няма абсолютно никакво свободно време!

— А ние трябва да вършим цялата работа вместо нея! И в кухнята, и в градината! Виж, Йола, какви са й ръцете! Като на принцеса!

— Такъв е животът — каза напевно Цири. — Едни имат нещо в главата — и за тях са книгите. На други са им празни главите — за тях са метлите.

— А ти метлите ги използваш само за летене, нали? Проклета вещица!

— Глупачка!

— Ти си глупачка!

— Само че не съм!

— Само че си! Да вървим, Йола, не й обръщай внимание. Магьосничките не са компания за нас.

— Разбира се, че не са за вас! — извика Цири и хвърли на земята кошницата със зърно. — Кокошките са подходяща компания за вас!

Послушничките, вирнали носове, се отдалечиха, заобиколени от шумната маса от птици.

Цири изруга на висок глас, повтаряйки любимия израз на Весемир, значението на който не й беше напълно ясно. После добави още няколко думи, чути от Ярпен Зигрин, значението на които беше пълна загадка за нея. Разгони с ритници квачките, които кълвяха разсипаното зърно. Вдигна кошницата, завъртя я в ръце, а после се завъртя във вещерски пирует и я хвърли като диск над тръстиките покриви на курниците. Завъртя се на пети и хукна през парка на храма.

Тичаше леко, като умело контролираше дишането си. На всяко второ дърво правеше ловък скок, придружен с полупирует, нанасяше удар с въображаем меч и веднага след това правеше заучен финт. Прескочи с лекота оградата и се приземи уверено върху присвитите си крака.

— Яре! — Тя вдигна глава към прозорчето, зеещо в каменната стена на кулата. — Яре, там ли си? Аз съм!

— Цири? — през прозореца се подаде главата на момче. — Какво правиш тук?

— Може ли да дойда при теб?

— Сега ли? Хммм... Е, моля... Заповядай.

Цири профуча като вихър по стълбите и завари младия послушник трескаво да си оправя дрехите и да реди един върху друг пергаментите на масата. Яре заглади косите си с пръсти, изкашля се и се поклони неловко. Цири мушна палците си в колана и тръсна пепеливата си коса.

— Каква е тази война, за която всички говорят? — попита тя. — Искам да знам!

— Моля, седни.

Тя се огледа. В стаята имаше четири големи маси, затрупани с книги и свитъци. Столът беше само един, и то също затрупан.

— Война? — промърмори Яре. — Да, чувал съм тези слухове... Интересуват ли те? Теб, девой... Не, не сядай на масата, моля те, едва

успях да подреда тези документи... седни на стола. Момент, почакай, ще взема книгите... А госпожа Йенефер знае ли, че си тук?

— Не.

— Хммм... А майка Ненеке?

Цири се намръщи. Тя разбираше каква е работата. Шестнайсетгодишният Яре беше възпитан от първожрицата, която го подготвяше за жрец и хроникьор. Той живееше в Еландер, където работеше като писар в градския съд, но прекарваше в храма на Мелителе повече време, отколкото в града, като по цели дни, а понякога и ноци, изучаваше, преписваше и илюстрираше книгите от библиотеката на храма. Цири никога не беше чула това от Ненеке, но беше добре известно, че първожрицата категорично не желае Яре да се върти около младите послушнички. Както и те около него. Послушничките обаче постоянно се заглеждаха в юношата и си шушукаха, обсъждаха предполагаемите възможности, които им се предоставяха поради честото присъствие в храма на съществото, носещо панталони. Цири много им се чудеше, защото според нея Яри беше пълна противоположност на всичко това, което тя смяташе за привлекателен мъж. В Цинтра, доколкото тя си спомняше, за интересни се смятаха мъжете, чиито глави стигаха до тавана, ругаеха като джуджета и от трийсет крачки воняха на коне, пот и бира, независимо от това кое време на денонощието е. Мъжете, които не съответстваха на това описание, не бяха считани от придворните дами на кралица Каланте за заслужаващи да се въздиша по тях и да се сплетничи по техен адрес. Цири достатъчно се беше нагледала на този тип мъже: умните и благи друиди от Ангрен, снажните и мрачни преселници от Соден, вещерите от Каер Морхен. Яре също беше различен. Той беше слаб като тояга, тромав, носеше прекалено големи дрехи, изцапани с мастило и напрашени, косата му винаги беше омазнена, а на брадичката вместо покарала четина имаше седем или осем дълги косъма, половината от които стърчаха от едра брадавица. Цири наистина не разбираше с какво толкова я привлича кулата на Яре. Тя обичаше да разговаря с него, момчето знаеше доста неща, имаше какво да се научи от него. Но напоследък, когато я поглеждаше, очите му придобиваха странно, отнесено и лепкаво изражение.

— Е? — подхвърли тя нетърпеливо. — Ще кажеш ли най-накрая или не?

— Няма какво да ти казвам. Няма да има никаква война. Всичко това са слухове.

— Аха! — изсумтя тя. — Значи князът праща глашатаи за собствено забавление? Войската се разхожда по пътищата от скука? Не извъртай, Яре! Ти ходиш и в града, и в замъка — не може да не знаеш нещо!

— Защо не попиташ госпожа Йенефер?

— Госпожа Йенефер е заета с по-сериозни неща — изсумтя Цири, но веднага започна да се усмихва по-мило и запърха с мигли. — Ох, Яре, кажи ми, моля те! Ти си толкова умен! Говориш толкова красиво и мъдро, мога да те слушам с часове! Моля те, Яре!

Юношата се изчерви, а погледът му стана още по-отнесен и лепкав. Цири въздъхна крадешком.

— Хммм... — Яре пристъпи от крак на крак и размаха неуверено ръце, явно не знаейки какво да прави с тях. — Какво мога да ти кажа? Наистина, хората в града говорят, тях ги вълнува това, което става в Дол Ангра... Но няма да има война, със сигурност. Можеш да ми вярваш.

— Разбира се, че мога — усмихна се тя. — Но искам да знам откъде си толкова сигурен? Както знам, не влизаш в Съвета на княза. А ако вчера са те назначили за воевода, похвали се. Ще те поздравя.

— Изучавал съм исторически трактати — изчерви се Яре. — От тях може да се научи повече, отколкото ако си част от Съвета. Четох „История на войната“, написана от маркиз Пелиграм, „Стратегия“ на дюк Де Руйтер, „Предимствата на леката реданска кавалерия“ на Бронибор... И разбирам достатъчно от настоящата политическа ситуация, за да мога да си направя изводи по аналогия. Знаеш ли какво е това аналогия?

— Разбира се — излъга Цири, махайки стрък трева от катарамата на обувката си.

— Ако историята на предишните войни — момчето заби поглед в тавана — се наложи върху настоящата политическа география, може лесно да се проумее, че дребни погранични инциденти като този, който стана в Дол Ангра, са случайни и не играят роля. Ти, след като изучаваш магия, предполагам, си запозната с политическата география?

Цири не отговори, замислено прехвърляйки сложените на масата пергаменти. Разгърна няколко страници на голяма книга, подвързана с кожа.

— Остави, не пипай! — притесни се Яре. — Това е ужасно ценно, уникално произведение.

— Няма да го изям.

— Ръцете ти са мръсни.

— По-чисти са от твоите. Слушай, имаш ли някакви карти?

— Имам, но са в сандъка — отговори бързо момчето, обаче след като видя гримасата на Цири, въздъхна, махна свитъците пергамент от сандъка, вдигна капака, клекна и започна да рови из съдържанието.

Цири се въртеше на стола, размахваше крака и продължаваше да разлиства книгата. От страниците изведнъж се плъзна лист с картинка, на която беше изобразена жена с навити на спирала къдрици, напълно гола, прегръщаща се страстно с гол брадат мъж. Изплезила език, девойката дълго време въртя рисунката, опитвайки се да разбере коя е горната, и коя — долната ѝ част. Най-накрая откри най-съществената подробност в картинката и се разкикоти. Яре се приближи с огромен брой свитъци под мишницата си, изчерви се, безмълвно взе от нея рисунката и я скри под затрупалите масата пергаменти.

— Страшно ценно и уникално произведение — подигра му се Цири. — Значи такива аналогии изучаваш? И много ли подобни рисунки има там? Интересно, книгата се нарича „Лечение и изцеляване“. Искане ми се да знам какви болести се лекуват по този начин?

— Ти умееш да четеш Старите руни? — смая се момчето и въздъхна сконфузено. — Не знаех.

— Има още много неща, които не знаеш — вирна носле тя. — Какво си мислеше? Аз не съм някаква си послушница, която се занимава с кокошките. Аз съм... магьосница. Е, покажи ми най-накрая тази карта!

Клекнаха, придържайки с ръце и колене непослушния свитък, упорито стремящ се да се навие отново на руло. Най-накрая Цири притисна единия ъгъл с крака на стола, а Яре сложи върху другия тежка книга, озаглавена „Животът и деянията на великия крал Родовид“.

— Хммм... каква неясна е тази карта! Изобщо не мога да се ориентирам в нея... Къде сме ние? Къде е Еландер?

— Тук — посочи той с пръст. — Тук е Темерия. Това е Визима, столицата на нашия крал Фолтест. Тук, в Долината Понтар, е княжество Еландер. А тук... да, ето тук е нашият храм.

— А какво е това езеро? Ние тук нямаме никакви езера.

— Това не е езеро. Това е мастилено петно.

— Аха. А тук... Това е Цинтра. Нали?

— Да. На юг от Заречие и Соден. Ето тук тече река Яруга, която се влива в морето точно при Цинтра. Тази страна, не знам дали ти е известно, сега е превзета от нилфгардците...

— Известно ми е — каза тя, стискайки юмруци. — Даже много добре ми е известно. А къде е самият Нилфгард? Не виждам тук такава страна. Не се е събрал на картата, така ли? Тогава дай по-голяма!

— Хммм... — Яре почеса брадавицата на брадичката си. — Нямам такива карти... Но знам, че Нилфгард е някъде по-далеч на юг... Горедолу тук. Така мисля.

— Толкова далеч? — учуди се Цири, гледайки към мястото на пода, което той беше посочил. — Значи чак оттам са дошли? А по пътя са завладели другите страни?

— Точно така. Завладели са Метина, Маехт, Назаир, Ебинг, всички кралства на юг от планината Амел. Сега нилфгардците наричат всички тези кралства, както и Цинтра и Горен Соден, провинции. Но не успяха да превземат Долен Соден, Верден и Бруге. Тук, при Яруга, войските на Четирите кралства ги спряха, след като ги победиха в битка...

— Знам, учила съм история. — Цири удари по картата с разперената си длан. — Е, Яре, говори ми за войната. Клекнали сме над политическата география. Хайде, прави изводи и извличай аналогии от каквото поискаш. Слушам те.

Момчето изсумтя, изчерви се и се зае да обяснява, сочейки съответните райони с върха на гъше перо.

— Сега границата между нас и превзетите от Нилфгард територии минава, както виждаш, през река Яруга. Това е на практика непреодолима преграда. Тя почти никога не замръзва, а в дъждовните сезони приижда толкова вода, че тя се разлива на почти мила

широчина. В много дълъг участък, ето тук, тя тече между стръмни недостъпни брегове, сред скалите на Махакам...

— Страните на джуджетата и гномите?

— Да. Затова Яруга може да се форсира само тук, в долното течение, в Соден, и тук, в средното течение, в Дол Ангра...

— И точно в Дол Ангра беше този инцидент?

— Почакай. Сега ти обяснявам защо нито една армия не е в състояние да форсира река Яруга. И двете достъпни долини, през които винаги са минавали армиите, са силно укрепени и защитени както от нас, така и от нилфгардците. Погледни картата. Виж колко крепости има тук. Гледай — тук е Верден, тук е Бруге, тук са островите Скелиге...

— А какво е това? Голямото бяло петно?

Яре се приближи към нея, тя усети топлината на коленете му.

— Гората Брокилон — отвърна той. — Това е забранен район. Кралството на горските дриади. Брокилон също защитава фланга ни. Дриадите няма да пропуснат никого оттам, включително и нилфгардците.

— Хммм... — Цири се наведе над картата. — Това е Аедирн... И град Венгерберг... Яре! Веднага престани!

Момчето бързо отдръпна устните си от косите ѝ и почервения като пеония.

— Не искам да правиш това с мен!

— Цири, аз...

— Дойдох при теб по сериозна работа, като магьосница при учен — изрече тя със студенина и достойнство, имитирайки точно тона на Йенефер. — Дръж се както подобава!

„Ученият“ се смути още повече, а изражението му беше толкова глупаво, че „магьосницата“ с усилие сдържа смеха си, когато отново се наведе над картата.

— От цялата тази твоя география — каза тя — засега нищо не е ясно. Говориш ми за река Яруга, но нали нилфгардците вече веднъж са минавали на другия бряг? Какво ще им попречи да го направят отново?

— Тогава — изкашля се Яре, бършейки своето внезапно изпотило се чело — против тях са се биели само Бруге, Соден и Темерия. Сега сме се обединили в съюз. Като в битката при Соден. Четирите кралства. Темерия, Редания, Аедирн и Каедвен...

— Каедвен — повтори важно Цири. — Да, знам от какво се състои този съюз. Крал Хенселт от Каедвен оказва специална тайна помощ на крал Демавенд от Аедирн. Тази помощ се превозва в бъчви. А когато крал Демавенд подозира някого в предателство, пълни бъчвите с камъни. Устройва капани...

Сепна се, спомняйки си, че Гералт ѝ беше забранил да разказва за събитията в Каедвен. Яре я погледна подозрително.

— Вярно ли? А откъде знаеш тези неща?

— Четох ги в книгата на маршал Пеликан — изсумтя тя. — И в други аналогии. Разказвай какво е станало в този Дол Ангра, или както там се казва. Но първо ми покажи къде е.

— Тук. Дол Ангра е обширна долина, път, водещ на юг, през кралствата Лирия и Ривия до Аедирн, а по-нататък — до Долината на Блатхан и до Каедвен. А през Долината Понтар — и до нас, до Темерия.

— И какво е станало там?

— Стигнало се е до битка. Като че ли. Не знам много за това. Но така се говореше в замъка.

— Ако се е стигнало до битка — намръщи се Цири, — значи е започнала война! Така че какви ми ги говориш?

— Не за първи път се стига до сблъсъци — поясни Яре, но момичето виждаше, че увереността му постепенно го напуска. — На границата често се случват инциденти. Но те нямат значение.

— И защо нямат значение?

— Има равновесие на силите. Нито ние, нито нилфгардците можем да направим нещо. Така че нито една от страните не бива да дава на противника си повод за война. Разбираш ли? Затова инцидентите в Дол Ангра със сигурност са случайни събития, най-вероятно разбойнически нападения или сблъсъци с контрабандисти... Това в никакъв случай не могат да бъдат действия на редовните войски, нито нашите, нито нилфгардските... Защото в противен случай това би било именно повод за война.

— Аха. Слушай, Яре, а ще ми кажеш ли... — Тя се сепна. Вдигна глава, бързо докосна с пръсти слепоочието си, намръщи се. — Трябва да тръгвам. Госпожа Йенефер ме вика.

— Ти можеш да я чуваш? — заинтересува се момчето. — От разстояние? По какъв начин...

— Трябва да тръгвам — повтори тя, изправи се и изгупа прахта от коленете си. — Чуй ме, Яре. Ние с госпожа Йенефер ще отпътуваме по много важни дела. Не знам кога ще се върнем. Предупреждавам те, че става въпрос за секретни неща, засягащи изключително магьосниците, така че не задавай никакви въпроси.

Яре също се изправи. Оправи дрехите си, но както и преди, не знаеше какво да прави с ръцете си. Очите му станаха непоносимо лепкави.

— Цири...

— Какво?

— Аз... аз...

— Не знам за какво говориш — каза тя нетърпеливо, поглеждайки го с огромните си изумрудени очи. — Явно ти също не знаеш. Тръгвам. Всичко хубаво, Яре.

— Довиждане... Цири. Лек път. Аз... ще си мисля за теб...

Цири въздъхна.

* * *

— Тук съм, госпожо Йенефер!

Цири влетя в стаята като снаряд, изстрелян от катапулт; рязко отворената врата се удари от стената. Изпречилото се на пътя на Цири столче заплашваше да ѝ строши краката, но момичето ловко го прескочи, завъртя се в грациозен пирует, разсече въздуха с въображаем меч и се засмя радостно на успешно осъществения номер. Въпреки че беше тичала бързо, дишането ѝ беше спокойно и равномерно. Беше овладяла контрола върху дишането си до съвършенство.

— Тук съм — повтори тя.

— Най-накрая. Събличай се — и в коритото. По-живо.

Магьосницата не се обърна — без да става от масата, тя следеше отражението на момичето в огледалото. С бавни движения сресваше влажните си черни къдрици, които за момент се изправяха под натиска на гребя, само за да се извият отново в блестящи вълни.

Момичето веднага откопча катарамите на обувките си, събу се, хвърли дрехите си и скочи с плясък в голямото корито. Хвана сапуна и се зае енергично да търка подмишниците си.

Йенефер седеше неподвижно, гледаше през прозореца и си играеше с гребена. Цири пръхтеше, бълбукаше и плюеше всеки път, когато пяната попаднеше в устата ѝ. Тръсна глава, чудейки се дали съществува такова заклинание, което би ѝ позволило да се къпе, без да използва вода и сапун и без да си губи времето.

Магьосницата остави гребена, но продължи да гледа замислено през прозореца към ятата от гарвани и врани, които с непрекъснато крякане летяха на изток. На масата, до огледалото и внушителната грамада от шишенца с козметика, лежаха няколко писма. Цири знаеше, че Йенефер ги чака отдавна и от тях зависи кога двете ще напуснат храма. Въпреки онова, което девойката беше казала на Яре, тя нямаше никаква представа къде отиват и защо. А в тези писма...

Докато се плискаше с лявата ръка за отвличане на вниманието, тя подреди пръстите на дясната си ръка в Знак, концентрира се върху формулата, вторачи се в писмата и изпрати импулс.

— Дори не си го помечтавай — каза Йенефер, без да се обръща.

— Мислех си... — изкашля се момичето. — Мислех си, че едно от тях е от Гералт...

— Ако беше от Гералт, щях да ти го дам. — Магьосницата се завъртя върху стола и се обърна с лице към нея. — Още дълго ли смяташ да се къпеш?

— Вече съм готова.

— Стани, моля.

Цири се изправи. Йенефер леко се усмихна.

— Да — каза тя. — Детството ти вече е свършило. Закръглила си се там, където трябва. Отпусни ръце надолу. Лактите ти не ме интересуват. Хайде, без номера, без фалшив срам. Това е твоето тяло, най-естественото нещо под слънцето. Това, че съзряваш, също е напълно естествено. Ако съдбата ти се беше развила по друг начин... Ако не беше войната, отдавна да си се омъжила за някой княз или принц. Това ти е ясно, нали? Говорили сме за проблемите, засягащи пола, доста често и достатъчно подробно, за да си осъзнала, че вече си жена. Физиологически, разбира се. Нали не си забравила за какво си говорихме?

— Не. Не съм забравила.

— Надявам се също, че паметта не ти е изневерявала по време на посещенията ти при Яре?

Цири сведе поглед, но само за миг. Йенефер не се усмихна.

— Избърши се и ела тук, при мен — изрече тя студено. — Без да пръскаш вода, моля те.

Цири се загърна с кърпата и седна на столчето до коленете на магьосницата. Йенефер започна да разресва косите ѝ, като от време на време отрязваше с ножиците някое непослушно кичурче.

— Сърдиш ли ми се? — попита неуверено момичето. — За това, че... бях в кулата?

— Не. Но Ненеке не обича това, както знаеш.

— Но аз нищо... Този Яре изобщо не ме интересува. — Цири леко се изчерви. — Аз само...

— Именно — промърмори магьосницата. — Ти „само“. Не се прави на дете, вече не си дете, напомням ти. Когато това момче в кулата те види, му потичат лигите и започва да заеква. Нима не виждаш това?

— Аз не съм виновна. Какво да направя?

Йенефер престана да разрешва момичето и я погледна изпитателно с теменужените си очи.

— Не си играй с него. Това не е хубаво.

— Аз изобщо не си играя! Само си говорим!

— Искане ми се да вярвам — магьосницата щракна с ножичките, отрязвайки поредната къдрица, която не искаше да легне както трябва, — че по време на разговорите ви не си забравила за моята молба.

— Не съм забравила!

— Той е интелигентно и съобразително момче. Една-две непредпазливи думи могат да го наведат на вярната следа, да му подскажат неща, които той не би трябвало да знае. Които никой не би трябвало да знае. Никой, абсолютно никой не бива да се досеща коя си ти.

— Не съм забравила — повтори Цири. — Не съм казала на никого нито дума, можеш да си спокойна. Кажете, защо толкова бързаме да тръгнем? Страх те е, че някой може да узнае, че съм тук? За това ли?

— Не. По други причини.

— Защото... може да има война? Всички говорят за нова война! Всички говорят за това, госпожо Йенефер!

— Вярно е — потвърди студено магьосницата, щракайки с ножичката над ухото на Цири. — Това е една от така наречените вечни теми. За войната се е говорило, говори се и ще се говори. И не без основание — имало е войни и пак ще има. Наведи глава.

— Яре каза... че няма да има война с Нилфгард. Разказа ми за някакви аналогии... показа ми карта. Вече не знам какво да мисля за това. Не знам какво е това „анalogии“, сигурно е нещо страшно умно... Яре чете разни учени книги и се прави на много умен, но аз мисля...

— Интересно ми е да узная какво мислиш, Цири.

— В Цинтра... Тогава... Госпожо Йенефер, баба ми беше много по-умна от Яре. Крал Ейст също беше умен, плуваше по моретата, беше видял всичко, дори нарвал и морска змия. Обзалагам се, че неведнъж е виждал и аналогии. И какво от това? Нилфгардците дойдоха неочаквано...

Цири вдигна глава, неспособна да продължи да говори. Йенефер я прегърна и я притисна силно към себе си.

— За съжаление — каза тя тихо. — За съжаление си права, патенце. Ако умението да се използва опита и да се правят изводи помагаше, вече отдавна да сме забравили какво е това война. Но тези, които се стремят към войната, никога не са били удържани и няма да бъдат удържани от опита и аналогияте.

— Значи все пак... Значи това е истина? Ще има война? Затова трябва да си тръгнем оттук?

— Да не говорим за това. Не се тревожи преждевременно.

Цири подсмръкна.

— Аз вече съм виждала война — прошепна тя. — И не искам да виждам повече. Никога. Не искам отново да остана сама. Не искам да ме е страх. Не искам отново да изгубя всичко, както тогава. Не искам да загубя Гералт... и теб, госпожо Йенефер. Не искам да те загубя. Искам да бъда с теб. И с него. Завинаги.

— Ще бъдеш. — Гласът на магьосницата леко потрепна. — И аз ще бъда с теб, Цири. Завинаги. Обещавам.

Цири отново подсмръкна. Йенефер тихо се изкашля, остави ножиците и гребена, приближи се към прозореца. Гарваните продължаваха да кречат, понесли се към планините.

— Когато дойдох тук — заговори изведнъж магьосницата с обичайния си глас — звучен и леко подигравателен, — когато се срещнахме за първи път... Ти не ме харесваше.

Цири мълчеше.

„Първата ни среща — помисли си тя. — Помня я. Бях с другите момичета в Пещерата, Заричка ни показваше растенията и билките. Тогава влезе Йола Първа и прошепна нещо на ухото на Заричка. Монахинята се намръщи. А Йола Първа се приближи до мен със странно изражение. «Ела в столовата, Цири — каза тя, — майка Ненеке те вика. Някой е дошъл».“

Странни, многозначителни, развълнувани погледи. И шепот. Йенефер. Магьосницата Йенефер. „По-бързо, Цири, побързай. Майка Ненеке чака. И магьосницата също чака.“

„От първия момент знаех, че това е тя — помисли си Цири. — Защото я бях виждала. Предишната нощ. В съня си.

Нея.

Тогава не знаех как се казва. В съня ми тя мълчеше. Само ме гледаше, а зад нея, в мрака, видях затворени врати...“

Цири въздъхна. Йенефер се обърна, а обсидиановата звезда на шията ѝ заискри с хиляди отблясъци.

— Права си — съгласи се със сериозен вид девойката, гледайки право в теменужените очи на магьосницата. — Не те харесвах.

* * *

— Цири — каза Ненеке, — ела при нас. Това е госпожа Йенефер от Венгерберг, магистър по магия. Не се бой. Госпожа Йенефер знае коя си ти. Можеш да ѝ се довериш.

Девойката се поклони, събрала длани в изпълнен с уважение жест. Магьосницата, шумолейки с черната си рокля, се приближи, хвана я под брадичката, безцеремонно вдигна главата ѝ, завъртя я наляво и надясно. Цири усети гняв и зараждащ се бунт — не беше свикнала да се отнасят така с нея. И в същото време усети как я пробужда завист. Йенефер беше много красива. В сравнение с нежната, бледа и по-скоро обикновена външност на монахините и послушничките, които Цири виждаше всекидневно, магьосницата

блестеше със светска, предизвикателна красота, подчертана от всеки един детайл. Къдриците ѝ с цвят на гарванови криле, падащи в каскади по раменете ѝ, отразяваха светлината като паунови пера и се вълнуваха и извиваха при всяко нейно движение. Цири изведнъж се засрами от издрасканите си лакти, загрубелите длани, счупените нокти, косите, сплъстили се в сиви снопчета. Неочаквано ѝ се прииска страшно много да има всичко, което имаше Йенефер — прекрасна дълга шия, а на нея прелестно черно кадифе и изумително искряща звезда. Равни, подчертани с въгленче вежди и дълги мигли. Горди устни. И две изпъкналости под черната тъкан и бялата дантела, които се повдигаха при всяко вдишване...

— Значи това е прочутата Изненада — леко изкриви устни магьосницата. — Погледни ме в очите, момиче.

Цири потрепна и сви глава между раменете си. Не, за едно нещо не завиждаше на Йенефер, едно нещо предпочиташе да не го притежава и дори да не го вижда. Тези очи, теменужени, дълбоки като бездънни езера, странно блестящи, безстрастни и зли. Страшни.

Магьосницата се обърна към първожрицата. Звездата на шията ѝ пламна от отражението на слънцето, проникващо през прозорците на столовата.

— Да, Ненеке — каза тя. — Несъмнено. Достатъчно е да погледнеш в тези зелени очи, за да разбереш, че в нея има нещо. Високо чело, правилни дъги на веждите, красиво разположени очи. Тънки ноздри. Дълги пръсти. Рядък цвят на косите. Определено кръвта на елфите, макар и да няма много от тази кръв в нея. Прадядо ѝ или прабаба ѝ е елф. Познах ли?

— Не знам какво е родословието ѝ — отговори спокойно първожрицата. — Не съм се интересувала от това.

— Висока е за годините си — продължи магьосницата, все така оценявайки Цири с поглед.

Момичето закипя от ярост и раздразнение. Бореше се с непреодолимото си желание да извика предизвикателно с всички сили, да тропне с крак и да избяга в парка, като по пътя да събори вазата от масата и да тръшне вратата така, че да се посипе мазилка от тавана.

— Не е зле развита. — Йенефер не откъсваше поглед от нея. — Карала ли е някакви заразни болести в детството си? Сигурно и за това не си я питала. При теб боледувала ли е?

— Не.

— Мигрена? Отпадналост? Склонност към простуда? Менструални болки?

— Не. Само тези сънища.

— Знам. — Йенефер отметна косите от бузата си. — Той ми писа. От писмото му следва, че в Каер Морхен не са провеждали никакви... експерименти с нея. Искане ми се да вярвам, че това е истина.

— Истина е. Давали са ѝ само естествени стимулатори.

— Стимулаторите никога не са естествени! — повиши глас магьосницата. — Никога! Точно стимулаторите може да са засилили в нея проявите... По дяволите, не очаквах, че може да е толкова безотговорен!

— Успокой се. — Ненеке погледна Йенефер студено и някак учудващо непочтително. — Казах, че това са били естествени, съвсем безвредни средства. Извинявай, скъпа, но разбирам от тези неща повече от теб. Разбира се, за теб съществува един-единствен авторитет — ти самата, но в дадения случай съм принудена да те разочаровам. И нека да не говорим повече за това.

— Както искаш. — Йенефер стисна устни. — Е, да вървим, момиче. Нямаме много време, ще е грехота да го пилеем напразно.

Цири с усилие сдържа треперенето на ръцете си, преглътна и погледна въпросително Ненеке. Първожрицата имаше сериозно и като че ли тъжно изражение, а усмивката, с която отговори на немия въпрос, беше прекалено изкуствена.

— Върви с госпожа Йенефер — каза тя. — Известно време госпожа Йенефер ще бъде твоя наставница.

Цири стисна зъби и наведе глава.

— Сигурно си учудена, че изведнъж те взима под опеката си магистър по магия — продължи Ненеке. — Но ти си умно момиче, Цири. Досещаш се каква е причината. Ти си наследила от предците си някои... особености. Знаеш какво имам предвид. Ти идваше при мен след онези сънища, след нощните тревоги в общата спалня. Аз не можех да ти помогна. Но госпожа Йенефер...

— Госпожа Йенефер — прекъсна я магьосницата — ще направи каквото трябва. Да вървим, момиче.

— Тръгвай! — кимна Ненеке, старателно опитвайки се да накара усмивката си да изглежда естествена. — Върви, дете. Помни, че е

огромна чест да имаш опекун като госпожа Йенефер. Не излагай храма и нас, твоите учители. И бъди послушна.

„Ще избягам още тази нощ — реши Цири. — Ще се върна в Каер Морхен. Ще изведа коня от конюшните и повече няма да ме видят. Ще избягам!“

— Как ли пък не — прошепна магьосницата.

— Какво? — вдигна глава жрицата. — Какво каза?

— Нищо, нищо — усмихна се Йенефер. — Сторило ти се е. А може и на мен да ми се е сторило? Погледни подопечната си, Ненеке. Зла е като котка. Искри в очите, всеки момент ще изсъска, а ако имаше щръкнали уши, щеше да ги притисне към главата. Вещерка! Ще трябва да я хвана здраво за вратлето и да ѝ подрежа ноктите!

— Бъди снизходителна. — Изражението върху лицето на първожрицата стана сурово. — Моля те, прояви към нея снизходителност и сърдечност. Тя наистина не е тази, за която я вземаш.

— Какво искаш да кажеш?

— Тя не ти е съперница, Йенефер.

Няколко секунди магьосницата и жрицата се измерваха с погледи, а Цири усети как трепери въздухът и как някаква удивителна, страшна сила застава между тях. Това продължи за част от секундата, а после силата изчезна и Йенефер се засмя свободно и звънко.

— Забравила съм — каза тя. — Винаги вземаш неговата страна, нали, Ненеке? Винаги си изпълнена със загриженост за него. Ти си за него като майката, която никога не е имал.

— А ти винаги си против него — усмихна се жрицата. — Както винаги го даряваш със силни чувства. И се стараяш с всички сили да не наричаш тези чувства с истинските им имена.

Цири отново почувства нарастваща някъде долу в корема ѝ ярост и пулсиращо в слепоочията ѝ упорство и бунт. Спомни си колко пъти и при какви обстоятелства е чувала това име — Йенефер. Име, което пробуждаше в нея безпокойство, име, което беше символ на някаква страшна тайна. Досещаше се каква е тази тайна.

„Разговарят пред мен открито, без притеснения — помисли си тя, усещайки как ръцете ѝ отново започват да треперят от ярост. — Изобщо не се съобразяват с мен. Не ми обръщат никакво внимание.

Сякаш съм дете. Разговарят за Гералт пред мен, в мое присъствие, а нали не бива да правят това, защото аз... Аз съм...

Каква съм аз?“

— А ти, Ненеке — възрази магьосницата, — както винаги, обичаш да анализираш чуждите чувства, не стига това, ами и ги интерпретираш, както на теб ти е удобно!

— И си пъхам носа в чуждите работи?

— Не исках да го казвам. — Йенефер тръсна черните си къдрици, които проблеснаха и се извиха като змии. — Благодаря ти, че го направи вместо мен. А сега нека да сменим темата. Защото тази, която подхванахме, е възможно най-глупавата. Чак ме е срам пред нашата млада послушница. Що се отнася до снизходителността, за която ме молиш... Ще бъде снизходителна. Виж, със сърдечността може да възникнат затруднения — защото нали всички казват, че нямам такъв орган. Но ще се справим по някакъв начин. Нали, Изненадке?

Тя се усмихна на Цири, а Цири, въпреки мислите си, въпреки гнева и раздразнението, беше принудена да отвърне с усмивка. Защото усмивката на магьосницата се оказа неочаквано мила, доброжелателна и сърдечна. И много, много красива.

* * *

Цири изслуша речта на Йенефер, като се беше извърнала демонстративно и се правеше, че цялото ѝ внимание е погълнато от земната пчела, жужаща в цветчетата на една от растящите до стената на храма ружи.

— Никой не ме е питал — промърмори тя.

— За какво не те е питал?

Цири се завъртя в полупирует и удари ожесточено с юмрук ружата. Земната пчела излетя с гневно бръмчене.

— Никой не ме е питал дали искам да ме обучаваш!

Йенефер опря юмруци на хълбоците си, очите ѝ проблеснаха.

— Какво съвпадение — изсъска тя. — Представи си, и мен никой не ме е питал дали искам да те обучавам. Впрочем, желанието тук няма нищо общо. Аз не вземам за ученици когото и да било, а ти, въпреки

всичко, все още може да се окажеш „когото и да било“. Помолиха ме да проверя какво ти има. Да видя какво има в теб и с какво те заплашва. И аз, макар и неохотно, се съгласих.

— Но аз още не съм се съгласила!

Магьосницата вдигна ръка, помръдна пръсти.

Цири почувства как слепоочията ѝ почнаха да пулсират, а ушите ѝ забучаха, както се случва, когато преглътнеш слюнката си, но много по-силно. Почувства сънливост и безсилие, усети как вратът ѝ се схваща от умора, а коленете ѝ омекват.

Йенефер свали дланта си и странностите престанаха веднага.

— Чуй ме внимателно, Изненадке — каза тя. — Мога без усилие да те омагьосам, да те хипнотизирам или да те потопя в транс. Мога да те парализирам, да те упоая насила с еликсири, да те съблека, да те сложа на масата и да те изучавам няколко часа, като си правя почивки, когато огладнея, а ти ще лежиш на масата и ще зяпаш в тавана, без да си в състояние дори да помръднеш очните си ябълки. Бих постъпила така с някоя сополанка. С теб не искам да постъпвам така, защото от пръв поглед се вижда, че си разумно и гордо момиче, с характер. Не искам да поставям в неловко положение пред Гералт нито теб, нито себе си. Защото той ме помоли да изуча способностите ти. Да ти помогна да се ориентираш в тях.

— Той ли те е помолил? Защо? На мен не ми е казал! Дори не ме е питал...

— Повтаряш това упорито — прекъсна я магьосницата. — Никой не те е попитал, никой не си е направил труда да узнае какво искаш и какво не искаш. Какво, да не желает да дадеш основание да те смятат за инатлива, упорита сополанка, на която не си струва да се задават такива въпроси? Но аз все пак ще рискувам да ти задам въпроса, който никой не ти е задавал. Искаш ли да се подложиш на тестовете?

— А какви ще бъдат тези тестове? И защо...

— Вече ти обясних. Ако не си разбрала... Нямам намерение да шлифовам възприятията ти или да работя върху интелекта ти. Еднакво лесно ми е да изследвам и умно, и глупаво момиче.

— Не съм глупава! Разбрах всичко!

— Още по-добре.

— Но аз не ставам за вълшебница! Нямам никакви способности. Никога няма да стана вълшебница и не искам да бъда! Аз съм

предопределена за Гера... Предопределена съм да бъда вещерка! Дойдох тук само за малко! Скоро ще се върна в Каер Морхен...

— Упорито гледаш в деколтето ми — каза студено Йенефер, присвивайки леко теменужените си очи. — Виждаш ли там нещо необичайно, или е просто обикновена завист?

— Тази звезда... — измънка Цири. — От какво е тя? Тези камъчета се движат и толкова странно светят...

— Пулсират — усмихна се магьосницата. — Това са активни диаманти, вкарани във вътрешността на обсидиан. Искаш ли да погледнеш по-отблизо? Да го докоснеш?

— Да... Не! — Цири отстъпи назад, гневно тръсна глава, стареайки се да прогони лекия аромат на люляк и касис, който идваше откъм Йенефер. — Не искам! За какво ми е? Това не ме интересува! Никак! Аз съм вещерка! Нямам никакви магически способности! Не ставам за вълшебница, това е ясно, защото аз съм... И изобщо...

Магьосницата седна на каменната пейка до стената на храма и се зае съсредоточено да изучава ноктите си.

— ... И изобщо — довърши Цири, — трябва да помисля.

— Ела тук. Седни до мен.

Цири се приближи и седна.

— Трябва ми време, за да помисля — повтори тя неуверено.

— Правилно — кимна Йенефер, продължавайки да се занимава с ноктите си. — Това е сериозна работа. Трябва да се помисли.

Известно време двете мълчаха. Разхождащите се из парка послушнички ги поглеждаха с любопитство, шепнеха си нещо, кикотеха се.

— Е?

— Какво... е?

— Помисли ли?

Цири скочи, изсумтя, тропна с крак.

— Аз... аз... — заекна тя, неспособна да си поеме дъх от ярост. — Подиграваш ли ми се? Трябва ми време! Трябва да помисля! Повече! През целия ден... И през нощта!

Йенефер я погледна в очите и Цири се сви от този поглед.

— Поговорката гласи — изрече бавно магьосницата, — че утрото е по-мъдро от вечерта. Но в твоя случай, Изненадке, преди да дойде утрото, може да настъпи поредният кошмар. Ти отново ще се събудиш

от вика и болката, цялата потънала в пот, отново ще те е страх, ще се боиш от това, което си видяла, ще се боиш от това, което не можеш да си спомниш. И тази нощ сънят ти повече няма да се върне. Ще остане само ужас. До разсъмване.

Момичето затрепери, наведе глава.

— Изненадке. — Гласът на Йенефер леко се промени. — Повярвай ми.

Ръката на магьосницата беше топла. Черното кадифе и без това подмамваше Цири да притисне лице към него. Ароматът на люляк и касис я опияняваше приятно. Прегръдката я успокояваше, караше я да се отпусне, смекчаваше възбудата, потискаше гнева и бунта.

— Ще се подложиш на тестовете, Изненадке.

— Ще се подложа — отговори Цири, разбирайки, че не е имало нужда да отговаря. Защото думите на Йенефер изобщо не бяха въпрос.

* * *

— Вече нищичко не разбирам — каза Цири. — Твърдиш, че имам способности, защото сънувам тези неща. Но искаш да проведеш опити и тестове. Така че каква е работата? Имам ли способности или не?

— На този въпрос ще отговорят тестовете.

— Тестовете, тестовете — нацупи се Цири. — Нямам никакви способности, казвам ти. Ако имах, би трябвало да знам, нали? Обаче... Ако съвсем случайно имам такива способности, тогава какво?

— Съществуват две възможности — изрече равнодушно магьосницата, отваряйки прозореца. — Ще се наложи или да бъдат потиснати, или да те науча да ги управляваш. Ако притежаваш способности и решиш да се учиш, ще опитам да ти дам някои елементарни знания за магията.

— Какво означава „елементарни“?

— Основни.

Двете бяха сами в голямата стая, която Ненеке беше отделила на магьосницата — до библиотеката, в страничното, необитаемо крило на сградата. Цири знаеше, че тази стая обикновено се заема от гости.

Знаеше, че Гералт, когато посещаваше храма, всеки път отсядаше именно тук.

— Ще поискаш ли да ме учиш? — Цири седна на леглото и прекара длан по коприненото одеяло. — И да ме вземеш оттук? Никъде няма да отида с теб!

— Значи ще си отида сама — каза студено Йенефер, развързвайки вързопите си. — И ти гарантирам, че няма да тъгувам. Нали ти казах, че ще те обучавам само в случай, че самата ти пожелаеш това. И мога да го правя тук, на място.

— И колко дълго смяташ да ме обуч... Да ме учиш?

— Толкова дълго, колкото пожелаеш. — Магьосницата се наведе, отвори шкафчето, измъкна оттам стара кожена торба, ремък, две обшити с кожа обувки и глинена дамаджана, облечена с плетена кошница от лозови клонки. Цири я чу как си мърмори под нос. Усмихна се, когато видя, че магьосницата отново прибира находките си в шкафа, и се досети на кого са били. Кой ги е оставил.

— Какво означава колкото пожелаеш? — попита Цири. — Ако ми доскучае или не ми хареса тази наука...

— Тогава ще приключим с ученето. Достатъчно ще е да ми го кажеш. Или да ми го покажеш.

— Да ти го покажа? Как?

— Ако решим да те обучавам, ще изисквам от теб абсолютно подчинение. Повтарям: абсолютно. Ако след това ученето ти омръзне, ще е достатъчно да проявиш неподчинение. Тогава обучението незабавно ще бъде прекратено. Ясно ли е?

Цири кимна, гледайки магьосницата със зелените си очи.

— И второ — продължи Йенефер, докато разопаковаше дисагите си, — ще изисквам от теб абсолютна искреност. Не бива да скриваш нищо от мен. Нищичко. Ако почувстваш, че ти стига толкова обучение, ще е достатъчно да започнеш да ме лъжеш, да се преструваш или да се затвориш в себе си. Ако те попитам нещо, а ти не отговориш искрено, това също ще означава край на обучението. Разбра ли ме?

— Да — промърмори Цири. — Но тази... искреност... тя задължителна ли е и за двете? Аз ще мога ли... да ти задавам въпроси?

Йенефер я погледна и устните ѝ се изкривиха в странна гримаса.

— Разбира се — отговори тя след кратка пауза. — То си е ясно. На това ще се основават обучението и опекунството ми. Искреността е

задължителна и за двете. Можеш да ми задаваш въпроси. Във всеки един момент. А аз ще отговоря. Честно.

— На всякакви въпроси?

— На всякакви.

— От този момент нататък?

— От този момент нататък.

— Какво има между теб и Гералт, госпожо Йенефер?

Цири едва не изгуби съзнание, ужасена от собствената си дързост, и се смрази от тишината, настъпила след въпроса ѝ.

Магьосницата се приближи бавно до нея, сложи ръце на раменете ѝ и погледна я в очите — отблизо, взирайки се надълбоко.

— Тъга — отговори тя сериозно. — Огорчение. Надежда. И страх. Да, изглежда, нищо не пропуснах. Е, а сега можем да пристъпим към тестовете, малко зеленооко змийче. Да проверим какво представляваш. Макар че след твоя въпрос много бих се учудила, ако резултатът от изследването е отрицателен. Да вървим, грозно патенце.

Цири се възмути:

— Защо ме наричаш така?

Йенефер леко се усмихна.

— Защото ти обещах да съм искрена.

* * *

Цири се изпъна, развълнувана, и нетърпеливо се завъртя на стола, твърд и убиващ я в задните части след няколкото часа седене.

— Няма да се получи нищо от тази работа! — промърмори тя, изтривайки от масата изцапаните върхове на пръстите си. — Съвсем нищо... нищо не се получава! Не ставам за вълшебница! Знаех го от самото начало, но ти не искаше да ме слушаш! Изобщо не ми обръщаше внимание!

Йенефер вдигна вежди.

— Не съм искала да те слушам, казваш? Интересно. Обикновено обръщам внимание на всяко произнесено в мое присъствие изречение и го запомням. Условието е едно-единствено — в това изречение трябва да има поне мъничко смисъл.

— Постоянно ми се подиграваш — изскърца със зъби Цири. — А аз просто исках да кажа... Е, за тези способности... Разбираш ли, там, в Каер Морхен, в планините... Не можех да направя нито един вещерски Знак. Нито един!

— Знам.

— Знаеш?

— Знам. Но това нищо не означава.

— Как така? Е... Обаче това не е всичко!

— Слушам те внимателно.

— Аз не съм подходяща. Не разбираш ли? Аз съм... прекалено млада.

— Аз бях още по-млада, когато започнах.

— Но сигурно не си била...

— За какво говориш, момиче? Престани да се запъваш! Каж ми поне едно нормално изречение, много те моля!

— Защото... — Цири наведе глава, изчерви се. — Защото Йола, Мира, Еурнейд и Кати, когато обядвахме, ми се подиграваха и казаха, че не мога и няма да мога да направя нито една магия, защото... Защото съм девственица, което означава...

— Представи си, знам какво означава... — прекъсна я магьосницата. — Може пак да решиш, че ти се подигравам, но със съжаление трябва да отбележа, че плещиш глупости. Да се върнем към тестовете.

— Аз съм девственица! — повтори предизвикателно Цири. — За какво са ми тези тестове? Девствениците не могат да правят магии!

— Да, ситуацията е безизходна. — Йенефер се облегна назад в креслото си. — Иди и се раздели с девствеността си, щом толкова ти пречи. Аз ще те почакам. Но побързай, ако може.

— Подиграваш ли ми се?

— Забеляза ли? — усмихна се леко магьосницата. — Поздравявам те. Издържа предварителния тест за съобразителност. А сега — истинския тест. Съсредоточи се. Погледни: на тази картинка са нарисувани четири борчета. Всяко има различен брой клони. Нарисувай пето, такова, което да съответства на тези четирите и да стои на това празно място.

— Борчетата са глупави — изказа мнението си Цири, като се изплези и нарисува в ъгълчето си леко изкривено дърво. — И скучни!

Не мога да разбера какво общо имат борчетата с магията? А? Госпожо Йенефер! Обеща да отговаряш на въпросите ми!

— За жалост — въздъхна магьосницата, докато вдигаше листа и разглеждаше критично рисунката. — Струва ми се, че ще съжалявам за това обещание. Какво общо имат борчетата с магията? Нищо. Но го нарисува правилно и в необходимия срок. Наистина, като за девственица — много добре.

— Надсмиваш ли ми се?

— Не. Рядко се надсмивам. Нужен е наистина сериозен повод, за да ме накара да се надсмивам. Съсредоточи се върху следващия лист, Изненадке. На него са нарисувани редици от звездички, кръгчета, кръстчета и триъгълничета, като във всеки ред има различно количество от дадените елементи. Помисли и отговори: колко звездички трябва да има на последния ред?

— Звездичките са глупави!

— Колко, момиче?

— Три!

Йенефер мълча дълго, вперена в известна само на нея точка от резбованите вратички на шкафа. Язвителната усмивка върху устните на Цири започна да се топи и накрая изчезна съвсем, без следа.

— Предполагам, че те е интересувало — изрече много бавно магьосницата, без да спира да се любува на шкафа, — какво ще стане, ако ми дадеш безсмислен и глупав отговор. Сигурно си решила, че няма да забележа, тъй като твоите отговори изобщо не ме интересуват? Лошо си преценила! Или си решила, че просто ще приема, че не си умна? Също лошо преценено. А може би са ти омръзнали тестовете и за разнообразие си решила да тестваш мен? Е, дали ти се удаде? Така или иначе, с този тест е приключено. Дай ми листа.

— Извинявай, госпожо Йенефер. — Момичето наведе глава. — Там, разбира се, трябва да има... една звездичка. Много извинявай. Моля те, не ми се сърди.

— Погледни ме, Цири.

Цири учудено вдигна поглед. Магьосницата за пръв път се обръщаше към нея по име.

— Цири — каза Йенефер. — Запомни, аз въпреки всичко се сърдя толкова рядко, колкото се и надсмивам. Не си ме ядосала. Но като се извини, доказа, че не съм се излъгала в теб. А сега вземи

следващото листче. Както виждаш, на него има пет къщички. Нарисувай шестата...

— Пак ли? Но аз наистина не разбирам защо...

— ... Шестата къщичка. — Гласът на магьосницата се промени опасно, а в очите ѝ проблесна виолетов пламък. — Тук, на празното място. Не ме карай да повтарям, моля те.

* * *

След ябълките, борчетата, звездичките, рибките и къщичките дойде ред на лабиринтите, от които трябваше да се измъкне колкото се може по-бързо; на вълнообразните линии; на мастилените петна, наподобяващи смачкани хлебарки; на други странни изображения и мозайки, от които очите ѝ се разфокусираха и започваше да ѝ се вие свят. След това последва блестящо кълбо на въженце, в което трябваше дълго да се вглежда. Вглеждането ѝ беше ужасно скучно, при това Цири постоянно задрямваше. Колкото и да беше чудно, Йенефер не се разстройваше от това, макар и няколко дни по-рано да ѝ се беше развикала за опита ѝ да подремне над едно от хлебаркоподобните мастилени петна.

От седенето над тестовете Цири започна да изпитва болки в шията и гърба и тези болки ставаха все по-силни с всеки изминал ден. Започна да тъгува за движението и чистия въздух и в рамките на споразумението за искреност веднага каза на Йенефер за това. Магьосницата прие думите ѝ така, сякаш ги беше чакала от много отдавна.

През следващите два дни тичаха из парка, прескачаха през ровове и огради, съпроводени от веселите или съчувстващи погледи на жриците и послушничките. Правеха гимнастични упражнения, тренираха се да пазят равновесие върху оградата, обикаляща градините и стопанските сгради. За разлика от занятията в Каер Морхен, упражненията с Йенефер винаги бяха придружени от теория. Магьосницата учеше Цири да диша правилно, управлявайки движенията на гърдите и диафрагмата със силен натиск с дланите. Обясняваше ѝ принципите на движение и действие на мускулите и

костите, показваше ѝ как да почива, да се отпуска и да възстановява силите си.

По време на една от почивките легналата върху тревата и вперила поглед в небето Цири зададе отдавна вълнуващия я въпрос:

— Госпожо Йенефер? Кога най-накрая ще приключим с тестовете?

— Толкова ли са ти омръзнали?

— Не... Но искам да узная дали ставам за магьосница.

— Ставаш.

— Ти вече знаеш?

— Знаех го от самото начало. Малко са тези, които са способни да забележат активността на звездата ми. Съвсем малко. А ти я забеляза веднага.

— А тестовете?

— Приключиха. Знам за теб всичко, което исках да науча.

— Но някои от задачите... Не се получиха много добре. Ти сама каза, че... Наистина ли си сигурна? Да не се лъжеш? Сигурна ли си, че имам способности?

— Сигурна съм.

— Но...

— Цири. — Магьосницата изглеждаше хем развеселена, хем напрегната. — От момента, в който легнахме на тревата, разговарям с теб, без да използвам гласа си. Това се нарича телепатия, запомни. И, както си забелязала, нямахме затруднения в общуването.

* * *

— Според мнението на някои — Йенефер, гледайки в небето над хълмовете, облегна ръцете си върху предната част на седлото — магията представлява олицетворение на Хаоса. Тя е ключ, способен да отваря заключени врати. Врати, зад които е стаен кошмар, заплаха и невъобразим ужас, зад които се крият враждебни, деструктивни сили — сили на чистото Зло, които са в състояние да унищожат целия свят, а не само лицето, отворило вратата. А тъй като желаещите да манипулират такива врати са предостатъчно, все някой някога ще извърши грешка и гибелта на света е предопределена и неизбежна.

Следователно магията е оръжие и отмъщение на Хаоса. Това, че след Взаимното проникване на Сферите хората са се научили да използват магията, е станало проклятие и гибел на света. Гибел на човечеството. Това е вярно, Цири. Тези, които смятат магията за Хаос, не грешат.

Магьосницата пришпори с пети врания си кон, той изцвили провлачено и тръгна бавно между калуновите хрусталаци. Цири също пришпори коня си и се изравни с магьосницата, Калуните достигаха до стремената.

— Според мнението на някои — продължи Йенефер след малко — магията е изкуство. Могъщо и елитарно изкуство, способно да твори прекрасни и необичайни произведения. Магията е талант, даден на малцина избрани. Лишените от този талант могат единствено да наблюдават със смайване и завист резултата от работата на творците и да се възхищават на създадените произведения, като същевременно чувстват, че без тези произведения и без този талант светът би бил победен. Това, че след Взаимното проникване на Сферите някои избрани са открили в себе си таланта и магията, че са открили в себе си изкуството, е благословия на красотата. И това е вярно. Тези, които смятат магията за изкуство, също са прави.

На заобления, гол връх на хълма, подаващ се над калуните като гръб на стаил се хищник, лежеше огромен камък, облеган на няколко по-малки морени. Магьосницата насочи коня си към него, без да прекъсва лекцията.

— Има и такива, според които магията е наука. За да се овладее, не са достатъчни талантите и вродените способности. Необходими са години прилежно учене и напрегната работа, необходими са упоритост и самодисциплина. Овладяната по този начин магия е знание, познание, границите на което непрекъснато се разширяват от светлите и живи умове чрез опити, експерименти, чрез практиката. Овладяната по този начин магия е прогрес. Като ралото, тъкачния стан, водната мелница, леярните пещи, подемните кранове и полиспаста. Това е прогрес, развитие, промяна. Постоянно движение. Нагоре. Към по-добро. Към звездите. Това, че след Взаимното проникване на Сферите сме открили магията, някой ден ще ни помогне да достигнем звездите. Слез от коня, Цири.

Йенефер се приближи до монолита, положи длан върху грапавата каменна повърхност, внимателно почисти оттам прахта и изсъхналите

листа.

— Тези, които смятат магията за наука — каза тя, — също са прави. Запомни това, Цири. А сега ела при мен.

Девојката преглътна, приближи се. Магьосницата я прегърна.

— Запомни — повтори тя. — Магията е Хаос, изкуство и наука. Тя е проклетие, благословия и прогрес. Всичко зависи от това кой, как и с каква цел използва магията. А магията е навсякъде. Навсякъде около нас. Лесно достъпна. Достатъчно е да протегнеш ръка. Виж. Аз протягам ръка.

Кромлехът осезаемо затрепери. Цири чу далечно бучене, идващо изпод земята. Калуновият хрусталак се развълнува, беше повален от вихъра, завъртял се внезапно над хълма. Небето потъмня рязко, изпълни се с облаци, носещи се с постоянна скорост. Момичето усети върху лицето си капки дъжд. Зажумя, предпазвайки очите си от блясъка на мълниите, от които изведнъж запламтя хоризонтът. Инстинктивно се притисна към магьосницата, към нейните миришеци на люляк и касис коси.

— Земята, по която вървим; огънят, който не угасва в недрата ѝ; водата, от която е произлязъл животът и без която той би бил невъзможен; въздухът, който дишаме — достатъчно е да протегнеш ръка, за да ги овладееш, да ги накараш да ти се подчиняват. Магията е навсякъде. Тя е във въздуха, във водата, в земята, в огъня. И тя е зад вратите, които е затворило за нас Взаимното проникване на Сферите. Оттам, зад затворените врати, магията понякога протяга ръце към нас. Подир нас. Ти знаеш това, нали? Ти вече си усетила докосването на магията, докосването на ръката иззад затворената врата. Това докосване те изпълва със страх. Това докосване изпълва всекиго със страх. Защото във всеки от нас има Хаос и Ред, Добро и Зло. Но всичко това може да се овладее. Трябва само да се научиш как да го правиш. И ти ще се научиш, Цири. Затова те доведох тук, при камъка, който от незапомнени времена стои на кръстопътя и пулсира със Силата вътре в себе си. Докосни го.

Камъкът трепереше, а заедно с него трепереше и вибрираше целият хълм.

— Магията протяга ръце към теб, Цири. Към тебе, странно момиче, Дете на Изненадата, Дете на Старата кръв, Кръвта на елфите. Странно момиче, вплетено в Движението и Промяната, в Гибелта и

Възраждането. Предопределена си и същевременно самата ти си предопределение. Магията протяга към теб ръце от затворените врати, към теб, малка песъчинке в Часовника на съдбата. Към теб протяга ноктите си Хаосът, който все още не е сигурен дали ще станеш негово оръжие, или си пропуск в плановете му. Това, че Хаосът се явява в сънищата ти, е проява на неговата неувереност. Хаосът се бои от теб, Дете на предопределението. И иска да направи така, че ти да изпитваш страх.

Проблесна мълния, проехтя протяжен гръм. Цири трепереше от студ и смайване.

— Хаосът не може да ти покаже какво представлява в действителност. Затова ти показва бъдещето, показва ти това, което ще се случи. Иска да направи така, че да се боиш от настъпващите дни, да се боиш от това, което очаква теб и твоите близки. Иска да започне да те управлява, да те овладее напълно. Затова Хаосът изпраща сънища. Сега ще ми покажеш какво виждаш в сънищата си. Ще бъде страшно. Но след това ще забравиш за страха и ще го победиш. Погледни звездата ми, Цири. Не откъсвай поглед от нея...

* * *

Нещо проблесна. Разнесе се гръм.

— Говори! Нареждам ти!

Кръв. Устните на Йенефер, цепнати и разбити, се движат безшумно, от тях пръска кръв. Белите скали ту се показват, ту изчезват в бърз ритъм. Конят цвили. Скок. Пропаст, бездна. Вик. Полет, безкраен полет. Бездна...

От дълбините на бездната се вдига дим. Стъпала, водещи надолу.

Va'esse deireadh aep eigean. „Нещо приключва...“ Какво?

Elanie blath, Feainnewedd... Дете на Старата кръв?

Гласът на Йенефер долита сякаш отдалеч, приглушено, пробужда ехо сред влажните каменни стени...

— Говори!

Теменужените очи блестят, пламтят върху отслабналото, изкривено в спазъма, посърнало от страдание лице, покрито от вихъра на разрошените мръсни черни коси. Мрак. Влага. Зловоние.

Ужасяващо студени каменни стени. Студено желязо върху китките и върху глезените на краката...

Бездна. Дим. Стъпала, водещи надолу. Стъпала, по които трябва да слезе. Трябва, защото... защото нещо приключва. Защото настъпва Tedd Deireadh, Времето на Края, Времето на Вълчата виелица. Времето на Белия студ и Бялата светлина...

Лъвчето трябва да умре! Интересите ни го изискват!

Да вървим, казва Гералт. Надолу по стъпалата. Длъжни сме. Така трябва. Няма друг път. Само стъпалата. Надолу!

Устните му не се движат. Посинели са... Кръв, навсякъде кръв... Само да не се подхлъзне... Защото вещерите се подхлъзват само веднъж... Блясък на острие. Вик. Смърт. Надолу. Надолу по стъпалата.

Дим. Огън. Бесен бяг, тропот на копита. Наоколо — пожар. Дръж се! Дръж се, Лъвче от Цинтра!

Черният кон цвили, вдига се на задните си крака. Дръж се!

Черният кон танцува. В процепа на шлема, украсен с криле на хищна птица, блестят и пламтят безмилостни очи.

Широк меч, отразяващ блясъка на пожара, се спуска със свистене. Отскок, Цири! Финт! Пирует, защита! Отскок! Отскок! Твърде бавнооо!!!

Ударът заслепява с блясъка си очите ѝ, разтърсва цялото ѝ тяло, болката за миг я парализира, притъпява усещанията ѝ, а после изведнъж избухва с нова ужасяваща сила, впива се в бузата и с чудовищни остри зъби, разкъсва, прониква надълбоко, разнася се по шията, по тила, в гърдите, в дробовете...

— Цири!

* * *

Усещаше с гърба си и тила си грапавата, неприятно неподвижна студенина на камъка. Не помнеше кога е седнала. Йенефер стоеше до нея, на колене. Нежно, но решително изправяше пръстите ѝ, откъсваше ръката ѝ от бузата. Бузата ѝ пулсираше болезнено.

— Майчице... — простена Цири. — Майчице... Колко боли! Майчице моя...

Магьосницата докосна лицето ѝ. Ръката ѝ беше студена като лед. Болката веднага спря.

— Видях... — шепнесе девойката, затворила очите си. — Това, което е в сънищата ми... Черния рицар... Гералт... И още... Теб... Видях теб, госпожо Йенефер.

— Знам.

— Видях те... Видях как...

— Никога повече. Никога повече няма да видиш това. Вече никога няма да го сънуваш. Ще ти дам сила, която ще прогони тези кошмари. Затова те доведох тук, Цири — за да ти покажа тази сила. От утре ще започна да ти я давам.

* * *

Настъпиха тежки, изпълнени с труд дни, дни на напрегнато обучение и изтощителна работа. Йенефер беше решителна, взискателна, често строга, понякога плашещо властна. Но никога не беше скучна. По-рано Цири едва успяваше да не заспи в храмовото училище, а понякога даже задрямваше под съпровода на монотонните нежни гласове на Ненеке, Йола Първа, Заричка или другите учителки жрици. Но с Йенефер това беше невъзможно. И не само заради тембъра на гласа на магьосницата и не защото тя говореше с кратки, рязко подчертани изречения. Много по-важно беше съдържанието на знанията. Науката за магията. Увлечателна, възбуждаща, поглъщаща я изцяло.

Цири прекарваше по-голямата част от деня с Йенефер. Връщаше се в общата спалня късно вечерта, падаше на леглото като пън и заспиваше мигновено. Послушничките се оплакваха, че страшно хърка, опитваха се да я събудят. Безуспешно.

Цири спеше дълбоко.

Без да сънува.

* * *

— О, богове! — въздъхна отчаяно Йенефер, разроши с двете си ръце черните си къдрици, наведе глава. — Та това е толкова лесно! Ако не можеш да овладееш това движение, какво ще правим тогава с по-сложните?

Цири се извърна, промърмори нещо, изсумтя, разтри изтръпналата си ръка. Магьосницата отново въздъхна.

— Погледни още веднъж гравюрата, виж как трябва да са разположени пръстите. Обърни внимание на пояснителните стрелки и руните, описващи жестовете, които трябва да се направят.

— Вече гледах тази гравюра хиляди пъти! Разбирам руните! Vort, saelme. Ys, veloe. Отдалечаване, бавно. После бързо спускане. Дланта... о, така ли?

— А малкото пръстче?

— Невъзможно е да се задържи така, без да се свие безименният пръст.

— Дай ми ръката си.

— Аууу!

— Тихо, Цири, защото Ненеке пак ще дойде, ще си помисли, че ти одирам кожата или те пържа в масло. Не променяй положението на пръстите. А сега направи жеста. Завъртане, завъртане на китката. Добре. А сега тръсни длан, отпусни пръстите. И повтори всичко. О, не! Знаеш ли какво направи? Ако направиш по този начин истинско заклинание, поне месец ще лекуваш ръката си в шина. Какво, да не би дланите ти да са от дърво?

— Ръцете ми са свикнали да боравят с меча! Това е!

— Глупости. Гералт цял живот е размахвал меча, а пръстите му са толкова ловки и... хммм... много нежни. Продължавай, патенце, опитай още веднъж. Виждаш ли? Достатъчно беше да го поискаш. Достатъчно беше да се постараш. Още веднъж. Добре. Тръсни дланта си. И още веднъж. Добре. Умори ли се?

— Малко...

— Дай да ти масажирам дланта и ръката. Защо не използваш моя мехлем? Лапичките ти са груби като на корморан... А това какво е? Следа от пръстен, нали? Така ли ми се струва, или наистина ти забраних да носиш украшения?

— Но аз спечелих това пръстенче от Мира при игра на карти! И го носих само половин ден!

— О, половин ден е твърде много! Не го носи повече, моля те!

— Не разбирам защо не мога...

— Няма нужда да разбираш — отсече магьосницата, но гласът ѝ не беше ядосан. — Моля те, не носи никакви украшения от този тип. Ако искаш, си втъкни цвете в косите. Изплети си венец. Но никакъв метал, никакви кристали, никакви камъни. Това е важно, Цири! Когато му дойде времето, ще ти обясня защо. Засега ми повярвай и изпълни молбата ми.

— Ти носиш звезда, обеци и пръстени! А на мен не ми е позволено? Защото съм... девственица?

— Грозно патенце. — Йенефер се усмихна и я погали по косата. — Какви са тези натрапливи мисли на тази тема? Вече ти обясних: няма никакво значение дали си девствена или не. Никакво. Утре си измий косата, виждам, че вече е време.

— Госпожо Йенефер?

— Да?

— А може ли... Нали се договорихме да сме искрени... Може ли да те попитам нещо?

— Можеш. Само че, в името на боговете, нека да не е относно девствеността.

Цири прехапа устни и дълго мълча.

— Какво да се прави — въздъхна Йенефер. — Така да бъде. Питай.

— Разбираш ли... — Цири се изчерви, прехапа устните си. — Момичетата в общата спалня постоянно клюкарят и разказват разни истории... За празника Белетейн и други подобни... А мен ме наричат сополанка, детенце, защото вече е време... Госпожо Йенефер, така ли е наистина? Как да науча дали е дошло времето...

— ... Когато можеш да отидеш с мъж в леглото?

Цири се изчерви още повече. Мълча дълго, после вдигна глава и кимна.

— Всичко е много просто — каза безгрижно Йенефер. — Щом си започнала да мислиш за това, значи вече е време.

— Но аз изобщо не искам!

— А това изобщо не е задължително. Като не искаш — няма да го правиш.

— Аха. — Цири отново прехапа устни. — А такава... Мъжът...
Как да разбера, че е точно този, с когото...

— ... Можеш да отидеш в леглото?

— Аха.

— Ако изобщо имаш избор — усмихна се накриво магьосницата,
— но нямаш голям опит, то първо трябва да оцениш леглото, а не
мъжа.

Изумрудените очи на Цири се разшириха и се ококориха.

— Как така... леглото?

— Ами ето така. Тези, които изобщо нямат легло, трябва веднага
да ги изключиш. След това от останалите ще отхвърлиш онези с
мръсните и неподредени легла. А когато останат само онези с чисти
чаршафи и оправени легла, ще избереш този, който най-много ти
хареса. За съжаление този метод не гарантира стопроцентова
сигурност. Можеш да направиш много голяма грешка.

— Шегуваш ли се?

— Не. Не се шегувам. Цири, от следващата нощ ще спиш тук,
при мен. Пренеси багажа си. Явно в спалнята на послушничките
губиш в празни приказки прекалено много време, което може да бъде
използвано за почивка и сън.

* * *

След като усвои основните положения на ръцете, движенията и
жестовите, Цири започна да учи заклинанията и формулите.
Формулите бяха по-лесни. Бяха написани на Старата реч, която
момичето познаваше отлично, и се запомняха лесно. Не я
затрудняваше и сложната интонация при произнасянето. Йенефер явно
беше доволна и от ден на ден ставаше все по-мила и симпатична. Все
по-често правеха прекъсвания в обучението и си говореха за какво ли
не, дори намираха удоволствие в тънките подигравки с Ненеке, която
често посещаваше лекциите и упражненията, наежена като квачка,
готова всеки момент да вземе Цири под крилото си и да я спаси от
въображаемата строгост на магьосницата и от „нечовешките
изтезания“ в процеса на обучение.

Цири изпълни указанията на Йенефер и се прехвърли в стаята ѝ. Сега бяха заедно не само денем, но и нощем. Понякога обучението се провеждаше и през нощта: някои жестове, формули и заклинания не биваше да се прилагат на дневна светлина.

Доволна от успехите на момичето, магьосницата забави темповете на обучение. Вече имаха повече свободно време. Прекарваха вечерите в четене на книги. Цири си проправяше път през дебрите на „Диалози за природата на магията“ от Стамелфорд, „Държавата на стихииите“ от Гиамбатиста, „Естествена магия“ на Рихерт и Монк. Прегледа и произведения, които не беше в състояние да прочете изцяло, като „Невидимият свят“ на Ян Бекер или „Тайната на тайните“ на Агнес от Гланвил. Хвърли поглед и на древните, пожълтели „Кодекс“ от Мирте и „Ard Aercane“, а дори и на знаменитата, страшна „Dhu Dwimmermog“, пълна с ужасяващи гравюри.

Взимаше и други книги, които не бяха свързани с магиите. Прочете „История на света“ и „Трактат за живота“. Не пропускаше и по-леките книги от библиотеката на храма. С пламнали бузи погълна „Игрички“ на маркиз Ла Креам и „Кралски дами“ на Ана Тилер. Прочете и „Несгодите на любовта“ и „Времето на Месечината“ — сборници от поетични произведения на известния трубадур Лютичето. Поплака над изящните, изпълнени със загадки балади на Еси Давен, събрани в малко, изящно подвързано томче, озаглавено: „Синята перла“.

Често се възползваше от предоставеното ѝ право и задаваше въпроси. И получаваше отговори. Обаче все по-често ѝ се налагаше и самата тя да отговаря на въпроси. Отначало Йенефер като че ли изобщо не се интересуваше от нейната съдба: нито от детството ѝ в Цинтра, нито от събитията от по-късните години, по време на войната. Но постепенно въпросите ставаха все по-конкретни. Цири беше принудена да отговаря — правеше го с голяма неохота, защото всеки въпрос на магьосницата отваряше в паметта ѝ врати, които тя си бе обещала никога повече да не открехва — искаше да си останат затворени завинаги.

След срещата с Гералт в Соден тя реши, че е започнала „нов живот“ и всичко, което е било в Цинтра, е зачеркнато окончателно и безвъзвратно. Вещерите в Каер Морхен никога не я питаха за нищо, а преди идването ѝ в храма Гералт даже поиска от нея да не казва нито

дума за това къде е била. Ненеке, която, естествено, знаеше всичко, се постара за пред другите жрици и послушнички Цири да се превърне в най-обикновена извънбрачна дъщеря на рицар и селянка, за която не се е намерило място нито в замъка на баща ѝ, нито в бърлогата на майка ѝ. Половината послушнички в храма на Мелителе бяха именно такива деца.

Йенефер също знаеше тайната. Тя беше от тези, на които Цири можеше да се довери. И Йенефер я разпитваше. За тогава. За Цинтра.

— Как се измъкна от града, Цири? По какъв начин успя да се скриеш от нилфгардците?

Цири не помнеше това. Всичко се беше скъсало, беше потънало в мрак и дим. Тя помнеше обсадата, прощаването ѝ с кралица Каланте, баба ѝ, помнеше бароните и рицарите, които насила я бяха откъснали от одъра, на който лежеше ранената, умираща Лъвица от Цинтра. Помнеше безумното бягство през горящите улички, кървавия бой и падането от коня. Помнеше черния конник с шлем, украсен с крилете на хищна птица.

И нищо повече.

— Не помня. Наистина не помня, госпожо Йенефер.

Йенефер не настояваше. Задаваше други въпроси. Правеше го деликатно и тактично, а Цири се чувстваше все по-свободно пред нея. Най-накрая започна да говори сама. Без да чака въпросите, разказваше за детските си години в Цинтра и на Островите Скелите. За това как е научила за Правото на Изненадата и за това, че присъдата на съдбата я е предопределила за Гералт от Ривия, вещера с бели коси. Разказваше за войната. За скитането из горите на Заречие, за пребиваването ѝ в селото. За това как Гералт я намери там и я взе в Каер Морхен, в Седалището на вещерите, отваряйки по този начин нова глава в краткия ѝ живот.

Една вечер тя по собствена инициатива, без никакви въпроси, свободно, весело и с много преувеличения, разказа на магьосницата за първата си среща с вещера в гората Брокилон, сред дриадите, които я бяха отвлекли и искаха да я задържат насила и да я превърнат в една от тях.

— Ха! — каза Йенефер, след като изслуша разказа. — Много бих дала, за да мога да видя това. Говоря за Гералт. Опитвам се да си представя физиономията му, тогава, в Брокилон, когато е разбрал каква

Изненада му е направило предопределението. Мисля, че е имал чудна физиономия, когато е разбрал коя си!

Цири се разкикоти, а в изумрудените ѝ очи пламнаха дяволски огънчета.

— О, да! — прихна тя. — Беше направил физиономия, и то каква! Искаш ли да ти я покажа? Погледни ме в лицето.

Йенефер се разкикоти.

* * *

„Този смях — помисли си Цири, гледайки летящите на изток облаци от черни птици. — Този смях, искрен и задружен, той всъщност ни сближи. Разбрахме, че можем да се смеем заедно, когато си говорим за него, за Гералт. Изведнъж станахме близки, макар и прекрасно да знаехме, че Гералт едновременно ни свързва и разделя, и че винаги ще бъде така.

Свърза ни този наш задружен смях.

И това, което се случи два дни по-късно. В гората, на хълма. Тогава тя ми показва как да намирам...“

* * *

— Не разбирам защо трябва да търся тези... Пак забравих как се казват...

— Интерсекции — подсказа Йенефер, чистейки залепилите се за ръкава ѝ репей, докато се провираха през хресталака. — Ще ти покажа как да ги намираш. Това са места, от които може да се черпи сила.

— Но аз вече умея да черпя сила! А и ти самата си ме учила, че силата е навсякъде. Тогава защо да лазим из хресталаците? Нали из храма също е пълно с енергия?

— Вярно, че и там има немалко. Именно затова храмът е построен там, а не на някое друго място. И затова на територията на храма ти се струва, че е толкова лесно да се черпи енергия.

— Вече ме болят краката! Да седнем за минутка, а?

— Добре, патенце.

— Госпожо Йенефер?

— Да?

— Защо винаги черпим сила от водни източници? Нали магическата енергия е навсякъде? Има я и в земята, нали? Във въздуха, в огъня?

— Вярно е.

— А земята... Навсякъде около нас има земя. Под краката ни. И навсякъде има въздух! А ако ни се прииска огън, достатъчно е да си накладем...

— Ти си още твърде слаба, за да извличаш енергия от земята. И знаеш прекалено малко, за да успееш да извлечеш енергия от въздуха. Що се отнася до огъня, категорично ти забранявам да си играеш с него! Казах ти вече: в никакъв случай не бива да се докосваш до енергия от огъня.

— Няма нужда да ми викаш. Спомням си.

Двете седнаха безмълвно върху едно изсъхнало повалено дърво и се заслушаха във вятъра, шумолящ в короните на дърветата, и в кълвача, който почукваше някъде наблизо. Цири беше толкова гладна, че чак ѝ течеше слюнка, но знаеше, че нищо няма да постигне чрез молби. Допреди месец Йенефер реагираше на подобни молби със суха проповед за изкуството да се обуздават примитивните инстинкти, а по-късно премина към пренебрежително мълчание. Да протестира беше толкова безсмислено, колкото и да се обижда на прозвището „грозно патенце“.

Магьосницата изчисти от ръкава си последните репей.

„Сега ще ме попита нещо — помисли си Цири. — Чувам как мисли. Ще ме попита отново за нещо, което не си спомням. Или не искам да си спомням. Не, от това няма полза. Няма да отговоря. Всичко това е в миналото, а миналото няма да се върне. Самата тя го каза веднъж...“

— Разкажи ми за родителите си, Цири.

— Не ги помня, госпожо Йенефер...

— Тогава си спомни, моля те.

— Татко наистина не го помня — каза Цири тихо, подчинявайки се на нареждането. — Е... почти не го помня... Мама... Мама я помня. Имаше дълги коси, ето такива... И винаги беше тъжна... Помня... Не, нищо не помня...

- Моля те, спомни си.
- Не помня!
- Погледни звездата ми.

* * *

Врещяха чайки, пикиращи надолу, между лодките на рибарите, където ловяха отпадъците и изсипаните от сандъците рибени дреболии. Вятърът леко поклащаше спуснатите платна на дракарите, над крайбрежието се стелеше дим, валеше ситен дъжд. В пристанището влизаха триреми от Цинтра — златистите лъвове върху сините знамена проблясваха. Чичо Крах, който седеше наблизко и беше сложил върху рамото ѝ своята огромна като меча лапа ръка, изведнъж се спусна на едното си коляно. Строилите се в редица воители започна да удрят ритмично с мечовете си по щитовете.

По дъсчената площадка към тях вдървеше кралица Каланте. Баба ѝ. Тази, която на Островите Скелиге я наричаха официално Argd Rhena, Върховната кралица. Но чичо Крах ан Крайт, ярлът на Скелиге, който продължаваше да стои приклепал с присвито коляно и с наведена глава, приветстваше Лъвицата от Цинтра — не толкова официална титла, но считана от островитяните за изпълнена с достойнство.

— Бъди здрава, Модрон.

— Принцесо — каза Каланте студено и властно, без изобщо да поглежда ярла. — Ела тук. Ела при мен, Цири.

Ръката на баба ѝ беше силна и твърда като ръка на мъж. Пръстените на нея бяха ледени.

— Къде е Ейст?

— Кралят... — запъна се Крах. — В морето е, Мордон. Търси останки... и тела. От вчера.

— Защо разреши? — извика кралицата. — Как можа да допуснеш това? Как можа да го допуснеш, Крах? Ти, ярлът на Скелиге! Нито един дракар няма право да излезе в морето без твое позволение! Защо разреши, Крах?

Чичо ѝ наведе още по-ниско червенокосата си глава.

— Конечен! — нареди Каланте. — Отиваме във форта. А утре по изгрев слънце ще отплувам. Вземам принцесата в Цинтра. Никога

няма да ѝ позволя да се върне тук. А ти... Ти имаш голям дълг пред мен, Крах. Някой ден ще поискам да ми го върнеш.

— Знам, Модрон.

— Ако аз не успея да ти го напомня, ще го направи тя. — Каланте посочи Цири. — На нея ще върнеш дълга си, ярле. Знаеш как.

Крах ан Крайт се изправи, чертите на загорялото му лице станаха сурови. С бързо движение извади от своята лишена от украса ножница обикновен стоманен меч, оголи левия си бицепс, покрит със зараснали бели белези от рани.

— Без театрални жестове — изсумтя кралицата. — Пести си кръвта. Казах — някой ден. Не го забравяй!

— Aen ne Glaeddyv, zvaere a' Bloedgeas, Ard Rhena, Lionors aer Xintr! — Крах ан Крайт, ярлът на Островите Скелиге, вдигна ръка, разтърси меча. Воините изреваха, удряйки с оръжията си по щитовете.

— Клетвата е приета. Води ни до форта, ярле.

Цири си спомняше завръщането на крал Ейст, неговото каменно, бледо лице и мълчанието на кралицата. Помнеше мрачния, страшен пир, на който дивите, брадати морски вълци от Скелиге бавно се напиваха в мъчителна тишина. Помнеше шепотите. Geas Muire... Geas Muire!

Помнеше реките от тъмна бира, излети на пода, роговете, разбивани в каменните стени на залата в изблици на отчаян, безсилен, безсмислен гняв. Geas Muire! Павега!

Павега, принцесата на Цинтра, и нейният мъж, княз Дани. Родителите на Цири. Те бяха изчезнали. Загинали. Убило ги беше Geas Muire, Проклятието на морето. Беше ги погълнала буря, която никой не беше предвидил. Буря, която не би трябвало да я има...

* * *

Цири извърна глава, за да не види Йенефер сълзите в очите ѝ. „За какво е всичко това? — помисли си тя. — За какво са тези въпроси, тези спомени? Миналото не може да се върне. Вече не ми остана никой от тях. Нито татко, нито мама, нито баба — тази, която беше Ard Rhena, Львицата от Цинтра. Чичо Крах ан Крайт сигурно също е

загинал. Вече не ми е останал никой и аз не съм същата. Няма връщане назад...”

Магьосницата мълчеше, замислена.

— Тогава ли започнаха сънища ти? — попита тя внезапно.

— Не — замисли се Цири. — Не, не тогава. По-късно.

— Кога?

Момичето смръщи нос.

— През лятото... В годината преди войната...

— Аха. Значи сънищата започнаха след срещата с Гералт в Брокилон?

Цири кимна. „Няма да отговоря на следващите въпроси“ — реши тя. Но Йенефер не ѝ зададе повече въпроси. Изправи се бързо, погледна към слънцето.

— Е, стига сме седели, патенце. Става късно. Да продължим да търсим. Сложи ръката пред себе си, не напъргай пръстите. Напред.

— Накъде да вървя? В коя посока?

— Няма значение.

— Навсякъде ли има източници?

— Почти. Ще се научиш да разпознаваш местата, където се намират. Белязани са с изсъхнали или изродени дървета, всички животни заобикалят тази места. Освен котките.

— Котките?

— Котките обичат да спят и да почиват в интерсекциите. Има много легенди за магически животни, но в действителност котките са единствените същества, ако не броим драконите, които умеят да поглъщат сила. Никой не знае за какво им е на котките силата и как я използват... какво ти стана?

— Ооо... там, в тази посока! Май има нещо. Зад онези дървета!

— Цири, не фантазирай. Интерсекциите могат да се усетят само когато си над тях... Хммм... Интересно. Бих казала — невероятно. Наистина ли усещаш да те тегли насам?

— Наистина!

— Да вървим тогава. Интересно, интересно... Е, локализирай го. Покажи къде е.

— Тук! На това място!

— Bravo! Изумително! Усещаш ли леко изтръпване на безименния пръст? Виждаш ли как се свива надолу? Запомни, това е

сигнал.

— Мога ли да извлека сила?

— Почакай, ще проверя.

— Госпожо Йенефер? А каква е работата с това извличане? Като натрупам сила, тя може да се окаже недостатъчна там, долу. Може ли така? Майка Ненеке ни учеше, че нищо не бива да се взима просто така, заради каприз. Дори вишните трябва да си останат по дърветата, заради птиците, и по-добре да си окапят сами.

Йенефер я прегърна и я целуна леко по косите на слепоочието.

— Бих искала да могат и други да чуят думите ти — промълви тя. — Вилгефорц, Францеска, Теранова... Тези, които смятат, че притежават изключителни права върху силата и могат да я ползват без ограничения. Искане ми се да могат да чуят малкото грозно патенце от храма на Мелителе. Не се бой, Цири. Хубаво е, че мислиш за това, но повярвай ми — силата в природата е предостатъчно. Няма да ѝ навредиш. Това е все едно да откъснеш една-единствена вишна от градината.

— Може ли вече да извлека сила?

— Почакай. Охо, това е дяволски силно гнездо. Мощна пулсация! Внимавай, патенце. Извличай внимателно и много, много бавно.

— Не ме е страх! Па-па! Аз съм вещерка! Ха! Усецам я! Усецам... Ооох! Госпожо... Йе... неее... фееер...

— Проклятие! Нали те предупредих! Казах ти! Главата горе! Горе, казах! Вземи, сложи си това в носа, защото ще станеш цялата в кръв! Спокойно, спокойно, мъничката ми, само не губи съзнание. Аз съм до теб. До теб съм... детенцето ми. Дръж носната кърпа. Сега ще измагьосам лед...

* * *

Заради тези капки кръв, изтекли от носа на Цири, избухна страхотен скандал. Йенефер и Ненеке не си говориха цяла седмица.

През тази седмица Цири бездействаше, четеше книги и скучаеше, защото магьосницата обяви прекъсване на занятията. Момичето не я виждаше по цели дни — по изгрев слънце Йенефер

изчезваше някъде и се връщаше вечерта, гледаше я странно и беше странно неразговорлива.

След седмица Цири не издържа. Вечерта, когато магьосницата се върна, тя безмълвно се приближи до нея и силно я прегърна.

Йенефер мълча много дълго. Нямаше нужда да казва нищо. Пръстите ѝ, стиснали раменете на момичето, говореха вместо нея.

А на следващия ден, след многочасов разговор, първожрицата и магьосницата се сдобриха.

И тогава, за огромна радост на Цири, всичко се върна на мястото си.

* * *

— Гледай ме в очите, Цири. Малко огънче. Формулата, моля!

— *Aine verseos!*

— Добре. Гледай ръката ми. Този жест и запали огън във въздуха.

— *Aine aen aenue!*

— Прекрасно. А сега кой жест? Да, точно този. Много добре. Усили жеста и почерпи сила. Още, още, не прекъсвай!

— Ооох...

— Гърба изправен! Ръцете до тялото! Отпусни китките, никакви ненужни движения с пръстите, всяко движение може да усили многократно ефекта, пожар ли искаш да подпалиш тук? Усилвай, какво чакаш?

— Ооох, не... Не мога...

— Отпусни се и престани да се тресеш! Извличай! Какво правиш? Е, сега е по-добре... Не отслабвай волята си! Прекалено бързо! И твърде много се вълнуваш! По-бавно, патенце, по-спокойно. Знам, че е неприятно. Ще свикнеш.

— Боли ме... В корема... Ето тук.

— Ти си жена, това е типична реакция. С течение на времето ще се закалиш. Но за да придобиеш имунитет, трябва да го тренираш, без да се блокира болката. Това наистина е задължително, Цири. Не се страхувай от нищо, аз те наглеждам, екранирам те. Нищо не може да ти се случи. Но болката трябва да я изтърпиш. Дишай спокойно.

Концентрирай се. Жест, моля. Прекрасно! И черпи сила, черпи, извличай... Добре, добре... Още малко...

— О... ооох!

— Е, виждаш ли? Можеш, ако поискаш. Сега гледай дланта ми. Внимателно. Направи точно същия жест. Пръстите! Пръстите, Цири! Гледай в ръката ми, а не в тавана! Сега е добре, да, много добре. Свързвай! А сега разделяй, обърни жеста и излъчи сила във вид на ярка светлина.

— Иии... Иии... Тъъ...

— Престани да виеш! Овладей се! Това е спазъм! Сега ще мине! Пръстите по-широко, загаси, изтръгни, изтръгни това от себе си! По-бавно, по дяволите, че ще вземат пак да ти се пукнат кръвоносните съдове!

— Иииъъ!

— Прекалено отривисто, патенце, през цялото време прекалено отривисто. Знам, силата се мъчи да се изтръгне на свобода, но трябва да се научиш да я контролираш. Не бива да допускаш такива изблици като преди малко. Ако не те бях изолирала, кой знае какви щеше да ги забъркаш. Е, още веднъж. От самото начало. Жестът и формулата.

— Не! Стига толкова! Не мога повече!

— Дишай по-бавно, престани да трепериш, концентрирай се и започвай.

— Не, моля те, госпожо Йенефер... Боли ме... Лошо ми е...

— Само без сълзи, Цири. Няма нищо по-отвратително от цивреца магъосница. Нищо не предизвиква по-голямо съжаление. Запомни това! Никога не го забравяй! Още веднъж, отначало. Заклинание и жест. Не, не, сега без да ти подсказвам. Ще го направиш сама. Е, напрегни си паметта!

— Aine verseos... Aine aen aenye... Ооох!

— Лошо! Прекалено бързо!

* * *

Магията проникна в нея като желязна стърготина под нокътя. Нарани я дълбоко. Болеше. Изпитваше онзи странен вид болка, който наподобява блаженство.

* * *

За разтоварване отново тичаха из парка. Йенефер убеди Ненеке да вземе от хранилището меча на Цири и разреши на момичето да тренира нападения, отскоци и финтове. Разбира се, по такъв начин, че другите жрици и послушничките да не виждат това. Но магията присъстваше винаги и във всичко. Цири се учеше чрез прости заклинания и концентрация на волята да отпуска мускулите си, да прекъсва спазмите, да контролира адреналина, да управлява лабиринта на вътрешното си ухо и блуждаещия нерв, да ускорява или забавя пулса си, да изкарва дълго време без кислород.

Магьосницата знаеше неочаквано много за меча и за вещерския „танц“. Знаеше много от тайните на Каер Морхен. Несъмнено беше ходила в замъка. Познаваше Весемир и Ескел. Не познаваше Ламберт и Коен.

Йенефер беше ходила в Каер Морхен. Цири се досещаше за причините, поради които по време на разговорите за замъка очите на магьосницата ставаха по-топли и губеха гневния блясък и студената, равнодушна, мъдра дълбочина. Ако изобщо такива думи бяха подходящи за Йенефер, в такива моменти Цири би я нарекла замечтана, заслушана в спомените си.

Цири се досещаше за причините.

Имаше една тема, която момичето интуитивно и старателно избягваше. Но веднъж се разсея и я засегна. Това беше темата за Трис Мериголд. Йенефер, сякаш с неохота, сякаш равнодушно, сякаш с банални, премерени въпроси, успя да измъкне всичко от Цири. При това очите ѝ бяха сурови и непроницаеми.

Цири се досещаше за причините. Но колкото и да беше странно, вече не изпитваше раздражение.

Магията успокояваше.

* * *

— Така нареченият Знак Аард, Цири, е много просто заклинание от групата на психокинетичните магии, основаващо се на насочването

на енергията в определена посока. Мощността на тласъка зависи от концентрацията на волята на излъчващия и от вложената сила. Тя може да бъде значителна. Вещерите са усвоили заклинанието, възползвайки се от това, че то не изисква да се знае магическа формула — достатъчна е концентрацията и жеста. Затова са нарекли заклинанието Знак. Не знам откъде са взели наименованието, вероятно от Старата реч. Думата „ard“, както знаеш, означава „връх“, „висок“ и „най-висок“. Ако е така, то това наименование е много измамно, защото трудно може да се намери по-леко психокинетично заклинание. Ние, разбира се, няма да губим време и енергия за толкова примитивно нещо като един вещерски Знак. Ще изучаваме истинска психокинеза. Да потренираме със... Ето, с тази кошница под ябълковото дърво. Концентрирай се.

— Готово.

— Бързо се концентрираш. Напомням ти: контролирай изразходването на сила. Можеш да отдадеш толкова, колкото си натрупала. Ако отдадеш дори мъничко повече, това ще бъде за сметка на собствения ти организъм. Такова усилие може да те лиши от съзнание или дори да те убие. Ако отдадеш всичко, което си взела, ще загубиш възможността за повторение и ще трябва да почерпиш сила отново, а ти вече знаеш колко трудно и болезнено е това.

— О, знам!

— Не бива да отслабваш концентрацията си и да позволяваш на енергията да изтича от теб сама. Моята учителка обичаше да казва, че трябва да отдаваш силата си, сякаш изпускаш газове в бална зала: деликатно, икономично и контролирано. И по такъв начин, че околните да не се досетят, че това е твоя работа. Разбираш ли?

— Разбирам!

— Изправи се. Престани да се хилиш. Напомням ти: заклинанието е сериозна работа. Прави се в грациозна, но същевременно и в горда поза. Жестовете се извършват плавно и съдържано. С достойнство. Не правиш глупави физиономии, не се мръщиш, не изплезваш език. Оперираш със силите на природата, така че оказвай уважение на природата.

— Добре, госпожо Йенефер.

— Внимавай, този път няма да те екранирам. Ти си самостоятелна магьосница. Това е твоят дебют, грозно патенце. Видя

ли бутилката вино на шкафа? Ако дебютът ти е успешен, учителката ти ще го изпие тази вечер.

— Сама?

— На учениците се разрешава да пият вино чак след като вземат изпита за калфи. Ще ти се наложи да почакаш. Ти си схватлива, така че ти остават само още десет години, не повече. Е, да започваме. Подреди пръстите си. А лявата ръка? Не я размахвай. Отпусни я свободно или я облегни на бедрото си. Пръстите! Добре. Хайде, давай.

— Ааах...

— Помолих те да не издаваш звуци. Отдай енергия. Безмълвно.

— Хааа, ха! Подскочи! Кошницата подскочи! Видя ли?

— Едва потрепна. Цири, икономично не означава слабо. Психокинезата се използва с определена цел. Вещерите използват Знака Аард, за да съборят противника на земята. Енергията, която ти отдаде, няма да свали дори шапката на противника ти! Още веднъж! Малко по-силно. Смело!

— Ха! Полетя! Сега беше добре, нали? Госпожо Йенефер?

— Хммм... После ще притичаш до кухнята и ще отмъкнеш малко сирене за виното ни... Беше почти добре. Почти. Още по-силно, патенце, не се бой. Вдигни кошницата от земята и я удари както трябва в стената на тази барачка, така, че да се разхвърчат трески. Не се прегърбвай. Горе главата. Грациозно и гордо! Посмело, по-смело! О, по дяволите!

— Олеле! Извинявай, госпожо Йенефер... Май... отдадох малко множко...

— Съвсем малко. Не се разстройвай. Ела тук. Спокойно, малката.

— А барачката?

— Случва се. Няма за какво да се тревожиш. Дебютът, общо взето, трябва да се оцени положително. Що се отнася до барачката... Не беше толкова хубава барачка... Не мисля, че ще липсва особено много на някого в пейзажа. Здравейте, уважаеми дами! Спокойно, спокойно, какви са тези вълнения и този шум, нищо не е станало! Без нерви, Ненеке! Нищо не е станало, повтарям. Просто трябва да се съберат дъските. Могат да се използват за подпалки!

* * *

В топлите, безветрени следобеди въздухът се сгъстяваше от аромата на цветя и треви, изпълваше се със спокойствие и тишина, прекъсвана от бръмченето на пчелите и едрите бръмбари. В такива часове Йенефер изнасяше в градината креслото от върбови клони на Ненеке, сядаше в него и изпъваше крака пред себе си. Тя с часове изучаваше книги, с часове четеше писма, изпратени ѝ по странни посланици, предимно птици. Понякога просто седеше, загледана в далечината. С едната си ръка замислено разрошваше черните си блестящи къдрици, а с другата галеше по главата Цири, която седеше в тревата, облегната на топлото, мускулесто бедро на магьосницата.

— Госпожо Йенефер?

— Да, грозно патенце?

— Кажу ми, с помощта на магия всичко ли може да се направи?

— Не.

— Но могат да се направят много неща, нали?

— Да. — Магьосницата за момент затвори очи и докосна с пръсти клепачите си. — Адски много.

— А нещо наистина голямо... Нещо страшно? Много страшно?

— Понякога даже и по-страшно, отколкото ти се иска.

— Хмм... А аз... някога ще мога ли да направя нещо такова?

— Не знам. Може би никога няма да можеш. По-добре да не можеш.

Тишина. Мълчание. Жега. Мирис на цветя и треви.

— Госпожо Йенефер?

— Какво още, патенце?

— На колко години беше, когато стана магьосница?

— Хмм... Когато взех приемните изпити? На тринайсет.

— О! Като мен! А на колко... На колко години беше, когато...

Не, няма да те питам за това...

— На шестнайсет.

— Аха... — Цири леко се изчерви и се направи, че проявява интерес към един облак със странна форма, увиснал над храмовите кули. — А на колко години беше... когато се запозна с Гералт?

— На повече, грозно патенце, доста повече.

— Постоянно ме наричаш „грозно патенце“! А знаеш, че никак не обичам това! Защо го правиш?

— Защото съм язвителна. Магьосниците винаги са язвителни.

— Но аз не искам... не искам да съм грозно патенце. Искам да съм красива. Наистина красива, като теб, госпожо Йенефер. Ще мога ли с помощта на магията някога да съм красива като теб?

— Ти... За щастие няма нужда да правиш това... За това няма да ти е необходима магия. Не знаеш какво щастие е това.

— Но аз искам да съм наистина красива!

— Ти си наистина красива. Наистина си красиво лебедче. Моето красиво лебедче...

— О, госпожо Йенефер!

— Цири, ще ми насиниш бедрото.

— Госпожо Йенефер?

— Да?

— Какво гледаш така?

— Онова дърво. Това е липа.

— А какво толкова интересно има в нея?

— Нищо. Просто ми е приятно да я гледам. Радвам се, че... мога да я виждам.

— Не разбирам.

— Хубаво е, че не разбираш.

Тишина. Мълчание. Задух.

— Госпожо Йенефер?

— Какво има пак?

— По крака ти пълзи паяк. Виж какъв е противен!

— Паяк като паяк.

— Убий го!

— Не искам да се навеждам.

— Тогава го убий със заклинание!

— На територията на храма на Мелителе? За да ни изгони Ненеке в порутената кула? Не, благодаря. А сега поседи тихо. Искам да помисля.

— А за какво толкова размишляваш? Добре де, млъквам.

— Не съм на себе си от радост. Вече се опасявах, че ще зададеш един от своите неподражаеми въпроси.

— Защо не? Обичам твоите неподражаеми отговори!

— Ставаш нагла, патенце.

— Аз съм магьосница. Магьосниците са язвителни и нагли.

Мълчание. Тишина. Въздухът е застинал. Задушно е като пред буря. И е тихо. Само крякането на гарваните и враните в далечината нарушава тишината.

— Стават все повече. — Цири вдигна глава. — Летят и летят... Като през есента... Отвратителни птици... Жриците казват, че това е лош знак... Знамение или нещо такова. Какво е това знамение, госпожо Йенефер?

— Прочети в „Dhu Dwimmermorc“. Там има цяла глава, посветена на това.

Мълчание.

— Госпожо Йенефер...

— По дяволите. Какво има пак?

— Защо Гералт толкова дълго... Защо не идва?

— Сигурно те е забравил, грозно патенце. Намерил си е по-красиво момиче.

— О, не! Знам, че не ме е забравил! Не може да ме е забравил! Сигурна съм, госпожо Йенефер!

— Чудесно е, че си сигурна. Ти си една щастливка, патенце.

— Не те харесвах — повтори Цири.

Йенефер не я погледна, а продължи да стои, извърнала се към прозореца и гледайки към тъмнеещите хълмове на изток. Небето над хълмовете беше черно от гарваните и враните.

„Сега ще ме попита защо не съм я харесвала — помисли си Цири. — Не, тя е прекалено умна за такива въпроси. Сухо ще ми обърне внимание на граматичната форма и ще попита откога съм започнала да употребявам минало време. И аз ще ѝ кажа. Ще бъда също толкова суха като нея, ще имитирам нейния тон, нека да знае, че аз също мога да се правя на студена, безчувствена и равнодушна, срамуваща се от чувствата и емоциите. Всичко ще ѝ кажа. Искам, длъжна съм да ѝ кажа всичко. Искам да знае всичко, преди да напуснем храма на Мелителе. Преди да си тръгнем, за да се срещнем най-накрая с този, за когото тъгувам. С този, за когото тъгува тя. С този, който сигурно тъгува за нас двете. Искам да ѝ кажа, че...

Ще ѝ го кажа. Само да ме попита.“

Магьосницата се извърна от прозореца, усмихна се. И не я попита нищо.

* * *

Потеглиха на следващата сутрин, по изгрев слънце. И двете бяха облечени с мъжки пътнически дрехи, с наметала, шапки и качулки, прикриващи косите им. И двете бяха въоръжени.

Изпрати ги единствено Ненеке. Тя и Йенефер разговаряха тихо и продължително, после двете, магъосницата и жрицата, си стиснаха ръцете силно, по мъжки. Цири, стиснала юздата на кобилата си, искаше да се прости по същия начин, но Ненеке не ѝ позволи. Прегърна я, притисна я към себе си, целуна я. В очите ѝ имаше сълзи. В очите на Цири — също.

— Е — каза най-накрая първожрицата, изтривайки очи с ръкава си, — тръгвайте вече. Нека Великата Мелителе да ви пази по пътя, скъпи мои. Но богинята си има достатъчно много работа, така че и вие самите също се пазете. Наглеждай я, Йенефер. Пази я като зениците на очите си.

— Надявам се — усмихна се едва забележимо магъосницата, — че ще успея да я опазя по-добре.

В небето, в посока към долината Понтар летяха ята от врани, надавайки силни врясъци. Ненеке не ги погледна.

— Пазете се — повтори тя. — Идват лоши времена. Може да се окаже, че Ithlinne аер Aevenien е знаела какво предсказва. Наближава Времето на Меча и Бравата. Време на презрение и на Вълчата виелица. Пази я, Йенефер. Не позволявай на никого да ѝ причини зло.

— Ще се върна тук, Майко — каза Цири, докато скачаше на седлото. — Непременно ще се върна. Скоро!

Не знаеше колко много греша.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.